

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Η άδης Φωκίανος Νέγρη, τις πρώινες ώρες, είναι το κέντρον των μαμάδων — κυρίως νεαρών — που οδηγούν τους νεαρούς βλαστούς των με τα καρροτσάκια τους, για να πάρουν τον αέρα τους. Τα καρροτσάκια, λοιπόν, και τα περιεχόμενά τους, γίνονται άφορμη γνωριμιών και αμέσως ή κουβέντα αρχίζει.

— Πέντε μηνών.
— Τό χρυσούλι μου!
— Και τό δικό σας;
— Τεσσάρων.

— Τό χρυσούλι μου!

Η κουβέντα συνεχίζεται, φυσικά, με τους γιατρούς, τό γάλα, τά γραμμάρια, τους βρεφολογούς, τις ώρες του θηλασμού και τις χίλιες-δύο άλλες σχολαστικότητες, που συνιστώνται και εφαρμόζονται από τις νεαρές μαμάδες.

Προχτές, λοιπόν, μία ηλικιωμένη κυρία του λαού, παρενέβη σε μία τέτοια συζήτηση:

— Έμείς δέν τά ξέραμε αυτά. Στόν καιρό μας τά παιδιά μεγάλωναν μοναχά τους.

Καί, μία από τις νεαρές μαμάδες:

— Ναί, αλλά φτιάχνετε δέκα, σάς μένανε τά πέντε και ύστερα λέγατε, ότι σάς τά πήρε ο Θεός!

Καί δέν είχε άδικο ή νεαρή μαμά.

*

Καλοκαίρι. Τά παράθυρα του λεωφορείου άνοιχτά. Ο θεριακλής επιβάτης, λοιπόν, που κάθεται πλάι στό παράθυρο, βγάζει τά τσιγάρα του, ανάδει ένα και καπνίζει. Ο είσπράκτορας, που τόν βλέπει, τόν ζυγώνει:

— Κύριε, δέν ξέρετε, ότι άπαγορεύεται τό κάπνισμα μέσα στό όχημα;

— Τό ξέρω.

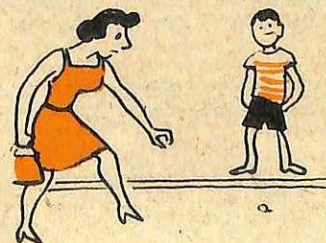
— Τότε γιατί καπνίζετε;

— Διότι τό παράθυρο είναι άνοιχτό και τό φυσάω έξω από τό όχημα!

Καί ο είσπράκτορας, με έτοιμότητα:

— Όρρα! Τότε να σου κλείσω τό παράθυρο.

Αλλά ο επιβάτης, φυσικά, προτίμησε να πετάξει τό τσιγάρο.

Διακεκριμένος... τρακαδόρος και κανονιέρης των ραφτάδων, παρουσιάζεται σ' έναν έμπορο-ράπτη, διαλέγει ένα κοστούμι και τόν ταραίζει στα παζάρια.

— Δυσμία χιλιάδες; "Α, όχι. Κάτι θα μου κόψετε.

Μετά πολλά, τέλος πάντων, καταφέρνει και κλείνει συμφωνία στις δύο διακόσες. Ο φίλος, που συνοδεύει τόν τρακαδόρο, καθώς φεύγουν, άπορεί:

— Βρέ άδερφέ, αφού δέν πρόκειται να τό πληρώσει, γιατί τά κάνεις τόσα παζάρια;

Καί ο διακεκριμένος τρακαδόρος, με ύφος σοβαρό:

— Μά για να ζημιώση... λιγώτερο ο άνθρωπος!...

Καθώς μία κομψοτάτη κυρία άνοιξε και σκαλίξε τό τσαντάκι της για να ψωνίση κάτι από ένα κιόσκι, της έπεσε μία δραχμή, που κύλησε στο πεζοδρόμιο και πήρε δρόμο. Η κυρία άφησε τό ψώνισμα και τέθηκε σε καταδίωξη της δραχμής, που εξαφανίστηκε, όμως, κατά τη διαδρομή. Καθώς, λοιπόν, την είδαν οι περαστικοί να ψάχνη, τη ρώτησαν:

— Σας έπεσε τίποτα, κυρία;

— Χάσατε τίποτα;

— Τί σας έπεσε, κυρία;

Η κυρία, βλέποντας τό ένδιαφέρον του κοινού για ένα τόσο εύτελες ποσόν, άνέδασε την άξια του άπωλεσθέντος:

— Νομίζω, ότι μου έπεσε ένα... τάληρο.

Κι' ένας πιτσιρίκος, που παρακολουθούσε τη σκηνή:

— Πόσο...τόκο βάζεις, κυρία; Γιατί εγώ είδα πώς σούπεσε ένα φράγκο!

Καί ή κυρία, την ανάγκην φιλοτιμίας ποιούμενη:

— "Α, δραχμή ήτανε; Τότε δέν πειράζει.

Κι' ο πιτσιρίκος καρπώθηκε τό κέρδος.

*

Η σκηνή στο τρόλλευ. Νεαρός κύριος, που καθόταν χουζούρ-λίδικα στη θέση του — και άδιαφορούσε για πολλούς ηλικιωμένους κυρίους και κυρίες, που στεκόντουσαν όρθιοι — βλέποντας σε μία στιγμή από πάνω του μία νεαρή και κομψοτάτη δεσποινίδα, τινάχτηκε άπάνω:

— Καθήστε, δεσποινίς.

Η δεσποινίς, όμως, γύρισε σ' έναν ηλικιωμένο επιβάτη:

— Όρίστε, κύριε. Καθήστε, παρακαλώ!

Κι' ύστερα, γυρίζοντας στον «εύγενή» νεαρό:

— Σας εύχαριστώ.

Και ο μέν νεαρός κύριος κοκκίνισε ελαφρώς για τό πάθημά του, οι δε... περίοικοι επιβάτες μο ρμούρισαν:

— Όρρα! μαθηματάκι...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

«Φλογερό παγόβουνο» άποκαλούσαν την Άνιτα Έκμπεργκ ως την ήμερα, που παντρεύτηκε τόν Άντονι Στλ. Φαίνεται όμως πως ή ώρα Σουηδέζα σ'αυτή είναι κάθε άλλο παρ'α παγόβουνο, γιατί οι σκηνές ζήλειας που της κάνει συχνά ο Στλ έφτασαν σε τέτοια έκταση, ώστε να τη χαστούκιση πρό ήμερών δημοσία. Πολλοί πιστεύουν πως τό χαστούκι αυτό είναι τό πρώτο βήμα προς τό διαζύγιο...

— Ποτέ η μητέρα σου δε θα συγκατατεθεί σ' αυτό το γάμο... — είπε η Ντενίλ.

Δράμα ΚΑΡΔΙΑΣ

ὄνειρό δε μπορεί δυστυχώς να πραγματοποιηθῇ... Εί-
μαι φτωχή, ἀπὸ ταπεινὴ οἰ-
κογένεια. Ποτέ ἡ μητέρα
σου δε θα συγκατατεθῇ σ'
αὐτό το γάμο...

— Πῶς τὸ ξέρεις, Ντε-
νίλ;

— Τὸ ξέρω. Μὴ με ρωτᾷς
πῶς... Δὲν ὑπάρχει πιά εὐ-
τυχία γιὰ μένα!...

— Εἶσαι ἡ ἀγαπημένη
μου, ἡ μνηστὴ μου! φώναξε
ὁ Πιέρ. Τίποτα δε θα μᾶς
χωρίσει! "Αν ἡ μητέρα μου
ἀρνιθῇ, θ' ἀναγκαστῶ νὰ
τὴν παρακούσω. Σοῦ τ' ὀρ-
κίζομαι!

— "Οχι, ὄχι, Πιέρ! "Αν
κάνῃς αὐτὸ τὸ πρῶγμα, θὰ
μ' ἀναγκάσῃς τότε ν' ἀρνη-
θῶ ἐγώ... Σκέψου πῶς ἡ μη-
τέρα σου δὲν ἔχει ἄλλον ἄ-
πὸ σένα στὸν κόσμο! Δὲν
πρέπει νὰ τὴς δώσῃς τέτοια
λύπη...

— Ὁ Πιέρ ἔσκυψε τὸ κε-
φάλι του.

— Θὰ σὲ ὑπακούσω, Ντε-
νίλ, εἶπε. Κι' ἂν ἀκόμα πρό-
κειται νὰ κάνω κομμάτια
τὴν καρδιά μου, δε θὰ λυ-
πήσω τὴ μητέρα μου... Μὰ
θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν πεί-
σω νὰ συγκατατεθῇ στὴν εὐ-
τυχία μας.

— Πραγματικά, τὴν ἴδια
μέρα κι' ἄλλας, ἀνακοίνωσε

Ἡ ἄρνησι τῆς μητέρας

ΚΑΘΟΜΑΣΤΕ στὸ μπαλκόνι, μὲ τὸ φίλο μου Ρομπέρ,
ὅταν διέκρινα κάτω στὸ δρόμο μιὰ ψηλὴ γυναῖκα, ποὺ
βάδιζε γρήγορα κι' ἀνάλαφρα. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση
προπάντων τὸ ανοιχτόχρωμο φόρεμά της.

— Δὲν εἶν' ἡ κυρία ντὲ Ροστέρ; ρώτησε τὸ φίλο μου.

— Ναι, αὐτὴ εἶναι.

— Μὰ... πῶς συμβαίνει αὐτό; Δὲ φορεῖ μαύρα... Κι' ὅμως
εἶχα μάθει ἀπὸ καιρὸ πῶς πέθανε ὁ γιὸς της!

— Πραγματικά, ὁ Πιέρ ντὲ Ροστέρ ἐξαφανίστηκε, ἐδῶ καὶ
χρόνια. Ὅλοι λένε πῶς πέθανε. Μόνο ἡ μητέρα του τὸν πε-
ριμένει πάντα, διατηρῶντας μιὰ ἀσθυστὴ ἐλπίδα στὴν καρδιά
της, ποὺ τὴ βασανίζουν οἱ τύψεις!

Ὁ Ρομπέρ σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ μοῦ
διηγῆται:

— Εἶναι θλιθερὴ ἡ ἱστορία τοῦ Πιέρ ντὲ Ροστέρ. Τὸν θυμᾶ-
σαι, ὅταν ἦταν ἀκόμα παιδάκι; Ἡ μόνη του συντροφιά ἦταν ἡ
Ντενίλ Φερμόντ, λίγους μῆνες μεγαλύτερή του. Εἶχαν ζήσει
οἱ δύο τὸς ἀχώριστοι, χρόνια πολλά, κι' ἡ ἀγάπη εἶχε βλα-
στήσει σιγά-σιγά μέσα στὶς ψυχές τους.

— Μιὰ μέρα, στὴ γιορτὴ τῆς Ντενίλ, ὁ Πιέρ τῆς χάρισε μιὰ
μικρὴ πορτοκαλιά, γεμάτη μπουμπουκία. Ἐκείνη ἔκοψε ἕνα
λουλουδί καὶ τὸ βάλε στὸ στόμα της. Ἐπειτα τὸ δώσε στὸν
Πιέρ, ὅταν ἔφευγε.

— Ἀργότερα, ὁ Πιέρ μπῆκε στὴ ναυτικὴ σχολή. Δὲν ἀλληλο-
γραφῶσε μὲ τὴ Ντενίλ. Ὡστόσο μένανε κι' οἱ δύο μὲ τὶς ἀ-
ναμνήσεις τους καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ ξανασυναντιόνταν
κάποτε, γιὰ νὰ μὴ χωρίσουν ποτέ πιά...

— Πέρασαν χρόνια. Ὁ Πιέρ βγῆκε ἀξιωματικός.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἔβλεπε πολὺ λίγο τὴ Ντενίλ,
στὶς σύντομες ἀδειές του ἀπ' τὴ σχολή. Εἶχε προσέξει ὡστό-
σο πῶς ἡ μητέρα του φροντίζει τώρα ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ
κοινὰ του τὴ κοπέλα.

— Ὅταν λοιπὸν γύρισε σπῆτι του, ἀξιωματικός πιά, ἔτρε-
ξε νὰ βρῇ τὴ Ντενίλ. Μόλις μπῆκε στὸν κήπο της, ἀντίκρυ-
σε τὴν πορτοκαλιά. Ἦταν τώρα μεγάλη καὶ γεμάτη λου-
λούδια. Σπῆτησε ὅλες τὶς παλιές ἀναμνήσεις στὴν ψυχὴ
του...

— Ἡ Ντενίλ ἔτρεξε κοντά του. Μὰ τὰ λόγια τῆς ἀγάπης
τοῦ δὲ φαινόταν νὰ τὴν ἐνθουσιάζουν. Ἐνα μελαγχολικὸ
χαμόγελο πλανιόταν στὰ χεῖλιά της.

— Τοῦδεῖς τὴν πορτοκαλιά καὶ τοῦ εἶπε:

— "Ὅταν μοῦ τὴ χάρισες, κατάλαβα ἀμέσως πῶς ἡ ζωὴ
μου ἦταν δεμένη γιὰ πάντα μὲ τὴ δική σου! Ἀλλὰ... νομί-
ζω πῶς πρέπει νὰ τὰ ξεχάσουμε, ὅλ' αὐτά! Τὸ παιδικό μας

στὴ μητέρα του τὴν ἀπόφασί του νὰ παντρευτῇ τὴ Ντενίλ
Φερμόντ.

— Ἐκείνη ἦταν μιὰ δυναμικὴ γυναῖκα. Εἶχε μένει ἀπὸ το-
ρὶς χήρα, εἶχε ἀφοσιωθῇ στὸ μοναχογιὸ της καὶ τὸν λά-
τρευε. Ἐπειδὴ εἶχε ἀντιληφθῇ τὴ συμπάθεια ποὺ τὸν ἔκανε
μὲ τὴ Ντενίλ, εἶχε φροντίσει νὰ τὸς ἀπομακρύνῃ, ὅταν με-
γάλωσαν.

— Ἀκολούθησε μιὰ τρομερὴ σκηνὴ μεταξύ μητέρας καὶ
γιου. Ὁ Πιέρ δὲν ἀπελπίσθηκε. Ἐπανελάβε τὶς προ-
σπάθειές του, εὗρισκε ἀφορμὲς γιὰ νὰ ξαναφέρῃ τὴ συζήτηση
σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Μὰ ἡ κ. ντὲ Ροστέρ ἔμενε ἀμετακίνητη.

— Στὸ τέλος, ὁ Πιέρ κατάλαβε πῶς δὲ θάκαινε ποτέ τὴ
συγκατάθεσί της. Καὶ ζήτησε τότε νὰ φύγῃ μακριά, μὲ τὴν
ἀπελπίσεια στὴν ψυχή... Κατάρθωσε νὰ συμπεριληφθῇ σὲ μιὰ
ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὸν Ἀνταρκτικόν.

— Ἡ τύχη τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς ἦταν τραγικὴ. Τὸ πλοῖο της
συνάντησε ἕναν τυφῶνα καὶ χάθηκε, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα
ἴχνος του...

— Ἡ θλιθερὴ εἶδσι κρατήθηκε μυστικὴ γιὰ πολὺν καιρὸ.
Ἀνακοινώθηκε στὶς οἰκονόγειες τῶν θυμάτων μόνο ὅταν ἔ-
λειψε πιά κι' ἡ τελευταία ἐλπίδα διασώσεώς τους.

— Μὰ ἡ κ. ντὲ Ροστέρ ἀρνήθηκε νὰ τὸ πιστέψῃ... Ἐχουν πε-
ράσει ἀπὸ τότε τόσα χρόνια. Ὡστόσο, δὲν ἔπαψε ποτέ νὰ
ἐλπίζει πῶς ὁ γιὸς της θὰ γυρίσῃ μιὰ μέρα. Γι' αὐτὸ δὲν ἔ-
κλαψε, δὲ μαυροφορέθηκε καὶ δείχνει στὰ μάτια τοῦ κόσμου
ὡς εὐτυχισμένη μητέρα.

— Κάθε πρωί, βγαίνει ἀπ' τὸ σπῆτι της καὶ περνάει ἔξω ἀπ'
τὸ σπῆτι τὸν Φερμόντ, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς ἡ πορτοκαλιά
βρίσκεται πάντα ἐκεῖ. Ἐχει τὴν ἰδέα πῶς, ὅσο ὑπάρχει ἡ
πορτοκαλιά, ὁ γιὸς της δε μπορεί νὰ πεθάνῃ. Φαντάζεται
πῶς ὁ Πιέρ ἔχει διασωθῇ σὲ κάποιο νησί καὶ πῶς θὰ γυρίσῃ
κάποτε.

— Κι' ἡ Ντενίλ; ρώτησα.

— Αὐτὴ ἔμεινε κοντὰ στοὺς γονεῖς της. Ἐχει ἀρχίσει νὰ
γεροντά. Ποτέ δὲν ξεχνάει τὸν ἀγαπημένο της... Ἡ μόνη πε-
ρηγορία της εἶναι ἡ πορτοκαλιά...

— Ἐξέρι πῶς ἡ κ. ντὲ Ροστέρ ἔχει τὴ μανία νὰ πηγαίνῃ νὰ
τὴ βλέπῃ κάθε πρωί. Γι' αὐτὸ παραμερίζει μὲ προσοχὴ τὶς
φυλλωσιδὲς τῶν γύρω δέντρων, ὥστε νὰ μὴ τῆς τὴν κρύθουν
καθόλου... Φαίνεται πῶς δὲ νοιώθῃ παρὰ ἕνα ἀπέραντο οἶκτο
γι' αὐτὴν ποὺ κατάστρεψε τὴ ζωὴ της!

ΖΑΚ ΝΙΑΣΕΝ

Ο ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ τοῦ λεωφορείου
εἶναι τύπος ζόρικος. Ἀεὺρίστος.
Βαρὺς. Ξεκουμπωτός γιακάς. Ἡ φα-
νὴ του μπᾶσα:

— Τὰ εἰσιτήριά σας!

Ἡ τσάντα κρεμασμένη στὸ λαιμό, τὰ εἰ-
σιτήρια στὸ χέρι. Στὸ μικρὸ του δαχτύλο
ἔχει περασμένο ἕνα μικρὸ σφουγγαράκι (μέ-
σα στὸ δαχτυλίδι) ὅπου ὑγραίνει τὴν ἄκρη
τοῦ δακτύλου γιὰ νὰ κόψῃ τὸ εἰσιτήριο. Στὸ
αὐτὶ περασμένο ἕνα μολυβάκι.

— Ἐχετε ὅλοι εἰσιτήρια; ρωτάει.

Ἀπάντησις καμμία.

— Εἶναι κανένας χωρὶς εἰσιτήριο; ξανα-
ρωτᾷ.

Ἀπάντησις καμμία. Στάσι. Ἀρگوῦν νὰ
κατέδουν οἱ ἐπιβάτες. Δυσφορεῖ:

— Ὄδην, μάλωμε τ' αὐτὰ ἀπὸ τὸ πά-
τωμα νὰ περάσουν οἱ κύριοι!

Τὸ λεωφορεῖο ξεκινᾷ. Ἐν τάξει. Βγάζει
τότε τὴν «κατάστασι», κατεβάζει τὸ μολυ-
βάκι ἀπ' τὸ αὐτὶ κι' ἀρχίζει τοὺς λογαρια-
σμούς του. Μετρά τὰ εἰσιτήρια, βλέπει τὴν
«κατάστασι», μετρά τοὺς ἐπιβάτες καὶ ἑα-
ναρωτᾷ:

— Εἶναι κανένας χωρὶς εἰσιτήριο;

Ἀπάντησις καμμία. Χωρὶς εἰσιτήριο εἶ-
ναι μόνο ὁ Ἀριστείδης. Κοντὰς-κοντὰς, χω-
μένος ἐκεῖ στὴν γωνίτσα του πέρασε ἀπα-
ρατήρητος. Ὅτε τὸν πρόσεξε ὁ εἰσπράκτο-
ρας νὰ τοῦ ζητήσῃ εἰσιτήριο, οὔτε κι' ὁ ἴδι-
ος πρόσεξε τὸν εἰσπράκτορα γιὰ νὰ τοῦ
δώσῃ τὸ εἰσιτήριο. Ὅσο γιὰ τὴν τῆ στιγ-
μὴ ποὺ ρωτᾷ ὁ εἰσπράκτορας, ἂν εἶναι
καμὴς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες χωρὶς εἰσιτήριο,
θὰ ἦταν ἀστείον ν' ἀκούσῃ ὁ Ἀριστείδης—
ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται!

Ἀλλὰ ποὺ βρίσκεται ὁ φίλτατός μας Ἀ-
ριστείδης; Μιὰ ἐφημερίδα ἀθλητικὴ ἔχει
μπροστά του καὶ διαβάει. Πρόκειται γιὰ
ἀγῶνες στίβου ποὺ πάντα τὸν ἐνδιαφέρουν.
Γιὰτὶ ἀνέκαθεν ἕνας ἀπ' τοὺς μεγάλους πό-
θους του ἦταν νὰ δοῦσά τῃ μέσα στὸ Στά-
διο.

— Ἀ καὶ νὰ ἦμουν ἀθλητὴς!

Κι' ἄλλη φορὰ:

— Ἀ καὶ νὰ ἦμουν δρομέας!

Κι' ἄλλη φορὰ:

— Ἀ καὶ νὰ ἦμουν δισκοβόλος!

Τὸ ρῦγχος του κομμένο μέσα στὶς στή-
λες τῆς ἐφημερίδας. Καὶ τὸ μυαλό του
στοὺς ρόδιους κόσμους τῆς φαντασίας ὅ-
που μ' ἕνα σάλλο βρίσκεται ἀθλητὴς. Ἀλ-
λὰ ὅχι ἀθλητὴς ἀπ' τοὺς συνηθισμένους.
Καταπληκτικὸς ἀθλητὴς πρέπει νὰ εἶναι ὁ
Ἀριστείδης! Κι' ἐν τῷ λεωφορείῳ τρέχει,
σταματᾷ καὶ ξανατρέχει, ἐνῶ ἀνεβαίνουν
καὶ κατεβαίνουν οἱ ἐπιβάτες, ἐνῶ ὁ εἰσπρά-
κτορας κόβει εἰσιτήρια καὶ ρωτᾷ ἂν ἔχα-
σε κανεὶς νὰ πάρῃ, ἡ φαντασία τοῦ Ἀρι-
στείδη καλπάζει ἀκατάσχετη ἀλλοῦ, σὲ ἄλ-
λα πλάτη κι' ἄλλα συμβαίνουν μέσα στὸ
μυαλό του.

Νάτο τὸ Στάδιο!

Φίσκα. Πλημμυρισμένες οἱ κερκίδες του
ἀπὸ κόσμο. Ἀγῶνες εἶναι. Κι' οἱ ἀθλητὲς
μὲ φανελλίτσες καὶ κοντὰ παντελονάκια κά-
νουν τ' ἀγωνισμά τους. Τί εἶναι τώρα;

Δρόμος μετ' ἐμποδίων. Κι' ὁ Ἀριστείδης,
μέσα στοὺς δρομεῖς, χυμᾷ στὸν ἀγῶνα, μὲ
πόδια φτερωτά καὶ νεύρα ἀσπάλεινα. Μὲ
ἀπίστευτὴ σθελτάδα πηδᾷ τὰ ἐμποδία κά-
νοντας τέτοιους διασκελισμούς κι' ἀφίνον-
τας τόσο μακριὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ μένουν
τὰ πλῆθη ἀπορημένοι.

— Ποῖος εἶναι αὐτός;

— Ὁ Ἀριστείδης!

— Πῶ, πῶ, τί ἄσος!

Κατὰπληθεῖ παρακολουθεῖ τοὺς διασκελι-
σμούς καὶ τὰ πηδημά του καί, καθὼς
περνᾷ ἐπάνω ἀπ' τὰ ἐμποδία σὰν ἀστρα-
πή, οὐραλιάζοντε τὰ πλῆθη καὶ ὕστερα ξε-
σποῦν σὲ θύελλες καὶ βροντὲς καὶ ἰσχές καὶ
χειροκροτήματα.

— Μπράβο, Ἀριστείδη.

— Ζήτω καὶ!

— Γεῖά σου ἀετόπουλο!

Μὲ ἀνεστῆς τερματίζει ὁ Ἀριστείδης, ἐνῶ
στὸ βάθος ἔρχονται λαχανιασμένοι ἀκόμα
οἱ ἀντίπαλοί του κι' ὁ κόσμος ξεφωνίζει,
πετᾷ καπέλλα, χειροκροτεῖ κι' ἀποθεώνει
τὸν καταπληκτικὸ ἀθλητὴ ποὺ ἀποτελεῖ τὴ
μεγαλύτερη δόξα τῆς Ἑλλάδος.

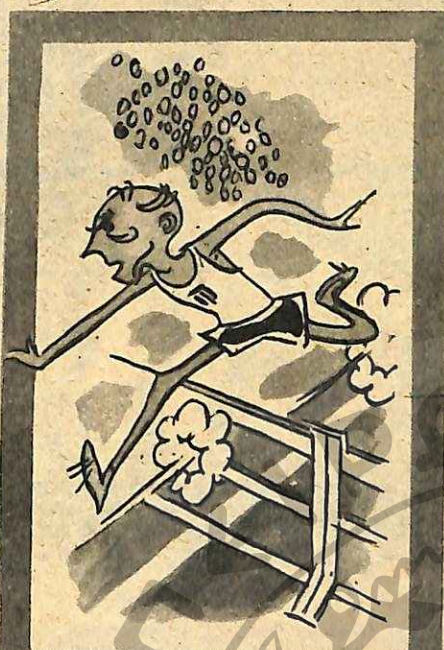
— Γεῖά σας παιδιά.

— Μπράβο Ἀριστείδη.

Ἐκεῖνος, ὅμως, ψυχραίσιμος, ἀδιάφορος,
στρέφει μονάχα καὶ κυττὰ στὶς κερκίδες
κάτ' ὅλους τοὺς καὶ τοὺς κουνάει τὸ χέρι.

Τὰ μεγάφωνα τώρα ἀναγγέλλουν ὅτι ὁ
Ἀριστείδης κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκόρ
τοῦ δρόμου μετ' ἐμποδίων καὶ μέσα στὸ

Ἀριστείδης
Ο ΦΑΝΤΑΣΙΟ-
ΠΛΗΚΤΟΣ
Δ. ΨΑΘΑ
ΑΠΟΘΕΩΣΙ
ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ

Στάδιο γίνεται πανζουρλισμός. Τσακίζον-
ται οἱ φωτορρόστερ νὰ τοῦ πάρουν πόδες.
Κι' ἐκεῖνος χαμογελάει:

— Ἐ, καλὰ ντὲ! Σπουδαῖο εἶναι ποὺ
ἔσπασα τὸ παγκόσμιο ρεκόρ:

Ἀλλὰ τώρα ἡ φαντασία τοῦ Ἀριστείδη
ἔναμμένη, ἀκαλίνωτη, ἀτίθαση, ἀκατάσχε-
τη, τὸν ὀδηγεῖ σὲ ἄλλους ἄλλους. Νὰ τὸς
ποὺ πηδᾷ αἶμα εἰς ὕψος κι' ἀφίνει τὰ πλῆ-
θη ἀπολιθωμένα. Σὰν τὸ ποὺλὶ περνᾷ ἐπά-
νω ἀπ' τὸ ὕψος, μ' ἕνα θαυμάσιο ἀνάλαφο
παλμό καὶ καταρρίπτει τὸ παγκόσμιο ρε-
κόρ τοῦ αἵματος εἰς ὕψος!

— Μπράβοοοο!

Νάτος ποὺ ἀρπάζει τὸ ἀκόντιο καὶ τὸ
πετᾷ μὲ τέτοια δύναμη, ὥστε βγαίνει ἔξω
ἀπ' τὸ Στάδιο, ἐνῶ φρενιάζουνε τὰ πλῆθη.

Νάτος ποὺ πιάει τὸ δίσκο, τοῦ δίνει μιὰ
καὶ πᾶει στὰ σύννεφα.

— Μπράβοοοο!

Καὶ τώρα νάτος, ποὺ Μαραθωνοδρόμος,
ἀκαταμάχητος, μπαίνει πρώτος στὸ Στά-
διο, ξεκούρατος, κεφάτος, φτερωτός, ἐνῶ
γύρω του οἱ μυρμηκιὲς τοῦ λαοῦ πετᾷνε
τὰ καπέλλα τοὺς σ' ἕνα παραλήρημα ἐν-
θουσιασμοῦ, τέτοιο ποὺ δὲν εἶδε τὸ Στάδιο
ποτέ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ χτίστηκε.

— Μπράβοοοο!

— Ζήτω καὶ!

— Γεῖά σου, Ἀριστείδη!

Τὰ μεγάφωνα ἀναγγέλλουν ὅτι τὸ φαινό-
μενο αὐτὸ ποὺ λέγεται Ἀριστείδης κατέρρι-
ψε ὅλα τὰ παγκόσμια ρεκόρ καὶ τώρα τὸν
στεφανώνουν, μπροστὰ στὴν ἐξέδρα τῶν ἐπι-
σημῶν καὶ βλέπει τὸν πρωθυπουργὸ μπρο-
στά του νὰ εὐχαριστεῖται νὰ τὸν προσφωνή-
σῃ. Ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ ἄλλα λόγια ἀκούει μιὰ
περίεργη λέξη:

— Τὸ εἰσιτήριό σας!

Κοῦνάει τὸ κεφάλι ὁ Ἀριστείδης, συνέρ-
χεται καὶ βλέπει μπροστά του τὸν... ἐπι-
θεωρητὴ τοῦ λεωφορείου. Ὦστε! Σ' ἕνα
δευτερόλεπτο κατακυλά ἀπ' τοὺς ρόδιους
κόσμους τῆς φαντασίας του στὴν οἰκτρὴ
πραγματικότητα καὶ ταραγμένος ψάχνει τίς
τσέπες.

— Τὸ εἰσιτήριό σας!

Τραυλίζει:

— Μιὰ στιγμή...

Καὶ ψάχνεται. Ἀλλὰ εἰσιτήριο δὲν ὑπάρ-
χει πουθενά. Ὁ ἐπιθεωρητὴς κυττὰ τὸν εἰ-
σπράκτορα κι' ὁ ζόρικος εἰσπράκτορας πε-
ριούζει τὸν δύστυχο Ἀριστείδη:

— Δὲ ντρέπεσαι κύριε! Τόση ὥρα φω-
νάω γιὰ εἰσιτήρια καὶ κανεὶς τὸ κορόϊδο!

Μουμουρίζει ἐκεῖνος:

— Μὲ συγχωρεῖτε...

Καὶ μᾶλλον νὰ βρῇ λεφτά. Τὸ τραγικὸ
εἶναι ὅτι δὲ βρίσκει οὔτε τὸ πορτοφόλι του,
γιὰτὶ εἴτε τὸ ἔχεσε στὸ σπῆτι, εἴτε τοῦ τὸ
τσάμπησε κανεὶς τὴν ὥρα ποὺ ἔβριπε τίς
δάφνες του μέσα στοὺς καλπασμούς τῆς
φαντασίας του, στὸ Στάδιο.

Κατακόκκινος, ταπεινωμένος ὁ δύστυχος
φαντασιόπληκτος ἐναυμονομυρίζει:

— Μὲ συγχωρεῖτε. Ἐχασα τὸ πορτοφό-
λι μου!

Καὶ ὁ εἰσπράκτορας:

— Ὄδην! Κάνει μιὰ περιπλοκὴν στὰ-
σι νὰ κατέβῃ ἐδῶ ἕνας λόθος ἀδέκαρος!

Ὁ ὀδηγὸς φρενιάει κι' ὁ Ἀριστείδης κα-
τεβαίνει μὲ ὅλες τὶς τιμές, ἐνῶ οἱ ἐπιβά-
τες τὸν κυττοῦν μὲ χαμόγελα καὶ σχόλια.
Ὡ, ποτέ δὲν ἔπαθε τέτοια λαχτάρα μιὰ
δόξα τοῦ στίβου, ποὺ ἔσπασε ὅλα τὰ παγ-
κόσμια ρεκόρ τῶν ἀγωνισμάτων — ἀλλοί-
μονο! — καὶ ὅλα τὰ ρεκόρ τῆς φαντασιόπλη-
ξας.

— Δ. ΨΑΘΑΣ

— Ἦναι στιγμὴ!

Δυὸ Σκωτσέζοι μπῆκαν, σ' ἕνα τρόλεϋ.
Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ἕνας γυρίζει καὶ λέει
στὸν ἄλλο:

— Αὐτὴ ἐκεῖ δὲν εἶναι ἡ ἀρραβωνιαστι-
κιά σου;

— Ναι, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Γιατὶ δὲ πᾶς νὰ τῆς μιλήσῃς; Ἐχετε
μαλλῶσει;

— "Οχι, ἀλλὰ περιμένω νὰ πληρώσῃ προ-
τὰ τὸ εἰσιτήριό της!

Ἡ νεορὴ χήρα φαίνεται ἀπαρηγόρητη
γιὰ τὸ χαμό τοῦ συζύγου της, τοῦ ὁποῖο
γίνεται ἡ κηδεῖα.

— Ἀληθινῶς φίλε-λέει ὁ ἐκφωνητὴς
τοῦ ἐπικηδείου λόγου—ὁ θάνατός σου ἀφ-
νεῖ ἕνα τεράστιο κενόν. Ἀφῆναις τὴν μητέ-
ρά σου, τοὺς φίλους σου καὶ πρό παντός
τὴν γυναῖκά σου, ποὺ εἶναι μάλιστα εἰκοσι-
ἔξη χρόνων.

Ἡ χήρα τὸν διακόπτει ἀμέσως κλαίον-
τας καὶ διορθώνει:

— Μόνο εἰκοσι τριῶν!

ΠΡΕΠΕΙ να βρεθίτε στο παρατηρητήριο, αυτό του «Θησαυρού» για να σχηματίσετε μια ιδέα πόσο ογκώδεις είναι το κύμα των κοριτσιών που κατευθύνουν το φλογερό ενδιαφέρον τους σε όχι ελεύθερους ανθρώπους. Κάθε φορά που παίρνω ένα φακέλλο στο χέρι ανησυχώ με τη σκέψη ότι θα πρόκειται πάλι για την περίπτωση που μια κοπέλλα βρίσκεται μπλεγμένη στα δίκτυα του παντρεμένου, ή για να τα λέμε όλα ένας παντρεμένος να βρίσκεται μπλεγμένος στα δίκτυα της ελεύθερης. Μή ρίχνουμε πάντα τις ευθύνες στους άντρες μόνο; Αν πολλές φορές προκαλούν αυτοί, δεν είναι λίγες οι φορές που προκαλούνται με φορτικότητα και ώθούνται με επιμονή στο κακό.

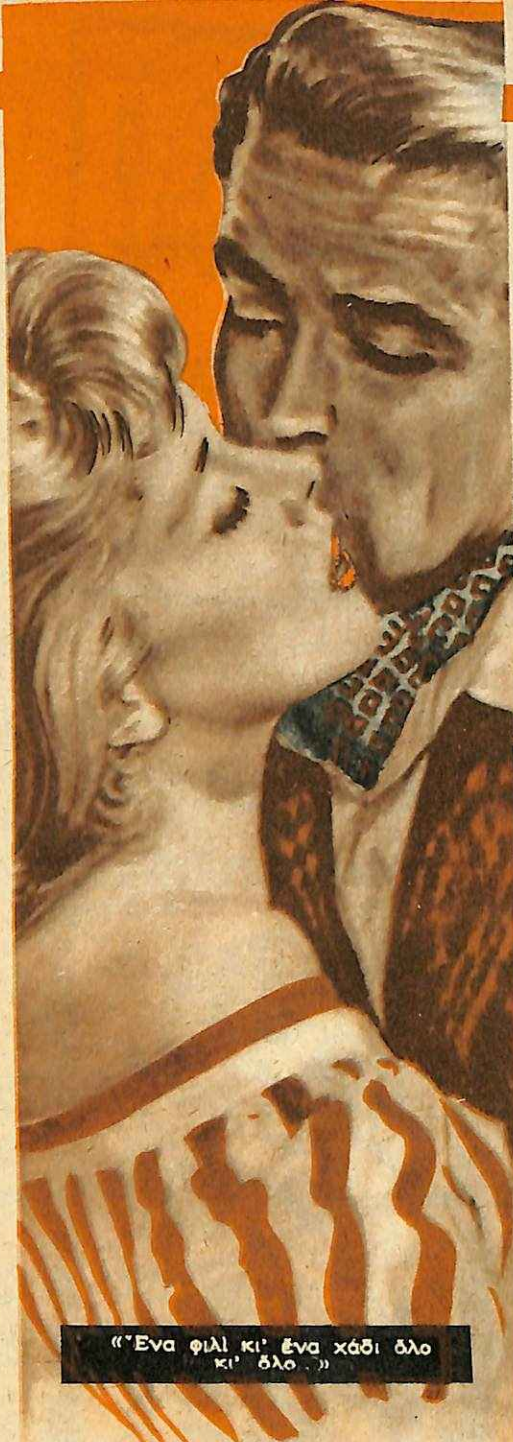
Ναι, αλλά είναι και η δική μας πλευρά. Τι χρωστάμε κι' εμείς; Στις δέκα επιστολές, οι τέσσερις, χωρίς υπερβολή, αφορούν περιπαλούς που προκύπτουν από συνδέσμους ένγαμων με άγαμες. Όπως επίσης ελεύθερων αντρών με παντρεμένες γυναίκες, κι' ακόμα, περιπτώσεις όπου και τα δυο μέρη είναι δεσμευμένα με γάμο. Αν συνειδητά και παρακολουθούσαμε τα γράμματα, έπρεπε τα τρία τέταρτα των θεμάτων, να τ' αφιερώναμε στις ανώμαλες αυτές σχέσεις.

Αλλά και τόσα που αφιερώνουμε λίγα δεν είναι. Κουρασθήκαμε με τη συνεχή επανάληψη. Κι' αυτό μὲν είναι η δουλειά μας. Θοδούμαι όμως ότι κουράζεται και ο αναγνώστης, που φυσικό είναι να ζητά μεγαλύτερη ποικιλία στο περιεχόμενο της σελίδας αυτής.

Η μία σκέψη αυτή. Είναι και η άλλη. Λέμε, δηλαδή, αν για να δώσουμε ποικιλία στη στήλη και να γίνουμε ευχάριστοι, έχουμε δικαίωμα ν' αγνοούμε μια πραγματικότητα. Τα γράμματα, ειλικρινή καθώς είναι λόγω της ανωνυμίας που προστατεύει τα πρόσωπα, αποτελούν τὸν πιστό καθρέφτη της κοινωνικής ζωής.

Δεν πᾶτε να μελετάτε δσα συγγράμματα θέλετε. Την πείρα με την οποία θα σας πλουτίσει το γραμματοκιβώτιο ενός περιοδικού που απευθύνεται στις πλατειές μάζες, δεν θα σας τη δώσω οποιονδήποτε μελέτη και θεωρία. Μεγάλη σχολή για όσους θέλουν να γνωρίσουν την αληθινή ζωή ενός τόπου. Ούτε οι στατιστικές με τους άψυχους αριθμούς, ούτε το αστυνομικό δελτίο στο οποίο δεν φάνηκαν παρά οι θορυβώδεις πράξεις, θα σας παρουσιάσουν την πραγματική εικόνα μιας χώρας.

Οι προσωπικές, πάλι, γνώριμες σας δε μπορεί ποτέ να είναι, τόσο απεριόριστες, ώστε παρακολουθώντας τη ζωή και των άλλων γνωρίμων σας, να καταλήξετε σε ασφαλή συμπεράσματα για το σύνολο. Οι γνώριμοι με τους οποίους βρίσκεστε σε στενή επικοινωνία, ανήκουν στην ίδια περίπτωση: τη δική σας. Δεν μπαίνει στο σαλόνι του εργοστασίου ή ο εργάτης, ούτε ο εργοστασιάρχης επισκέπτεται το σπίτι του εργάτη.

«Ένα φίλ κι' ένα χάδι όλο κι' όλο.»

Κοζερλ της εβδομάδος

οας χωρίς να αισθάνωμαι ντροπή, για τι εσείς δε με ζέρετε. Άγαπη ένα παντρεμένο...»

Υπόδειγμα τιμωρίας και σοβαρότητας. Τιμή και σοβαρή τη βλέπουν οι άλλοι. Αν μάθαιναν το δράμα της... Τὸν άνθρωπο που αγαπά τὸν γνώρισε από τότε που αὐτὸς ἦταν ἀρραβωνιασμένος. Προσπάθησε πολύ να μὴ τοῦ φανερώσει για να μὴ καταστρέψει τὴν εὐτυχία τῆς ἄλλης κοπέλλας, πού κι' αὐτὴ τὸν ἀγαπᾶ πολύ. Προσπάθησε μὰ στὸ τέλος προδόθηκε.

Τὴν κατάλαβε ὁ ἄλλος. Ἡ σπᾶσι του ἀπέναντί της ἦταν μᾶλλον περίεργη. Δὲ μπορούσε νὰ πῇ ὅτι ἦταν ἀπόλυτα κακὴ, οὔτε ὅμως καὶ ἀπόλυτα καλὴ ἦταν. Καμμία ἐνθάρρυνσι ἐκ μέρους του. Τῆς ἔλεγε ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾶ, ὅτι τὴ λυπᾶται μόνο.

Δὲ τῆς μίλησε ποτὲ γιὰ ἀγάπη. Ἄκουε τὶς δικές της ἐκδηλώσεις, χωρίς τίποτα νὰ δέχνη ὅτι ἀνταποκρίνεται σ' αὐτές. Ἐρχόνταν στιγμὲς πού τὴν ἔδλεπε μὲ ἐκθρότητα γιὰτὶ βῆκε στὸ δρόμο του.

Ἐνῶ ὅμως τῆς φέρεται τόσο ψυχρὰ, δὲν τὴν ἀπομακρύνει ἀπὸ κοντὰ του. Ἰσως γιὰτὶ κολακεύεται βλέποντας μιὰ νέα νὰ θυσιάζει τὴ ζωὴ της γι' αὐτόν. Ἰσως ἀκόμα γιὰτὶ κι' ὁ ἴδιος ἐνδιαφέρεται συγκρατεῖ ὅμως τὸν ἑαυτὸ του καὶ ἀποφεύγει νὰ τὸ φανερώσει.

Πάντως, οἱ σχέσεις δὲν προχώρησαν στὰ ὅρια πού θὰ μπορούσε νὰ υποθέσει κανεὶς. Τίποτα περισσότερὸ ἀπὸ ἀνταλλαγή φιλημάτων. Οὔτε σὲς προθέσεις τοῦ κοριτοῦ εἶναι ν' ἀποσπᾶσθαι τὸν ἄντρα πού ἀγαπᾶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης. Τῆς εἶναι ἀρκετὸ νὰ τὸν ἀγαπᾶ, κι' ἂς μὴν ὑπάρχει ἀνταπόκρισι ἐκ μέρους του, τῆς φτάνει νὰ τὸν βλέπει κι' ἂς εἶναι βέβαιη ὅτι δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ γίνη ἡ νόμιμη γυναῖκα του. Καμμία ἐλπίδα, κανένα συμφέρον, καμμία ἱκανοποίησι τῶν ὀνείρων της. Ἡ ἀγάπη ἡ δική της δὲν σπριζέται σὲ γὰρ γιὰτὶ τὸν ἀγαπᾶ, δὲ θέλω νὰ δῶ δυστυχισμένο ἕκείνον, οὔτε τὴν κοπέλλα πού εἶναι τώρα πιά γυναῖκα του.

Δὲν τὸν βλέπει παρὰ μιὰ φορά τὸ μῆνα' καὶ πὶὸ σπάνια ἀκόμα. Ἐνῶ φίλ κι' ἕνα χάδι ὅλο κι' ὅλο. Αἰσθάνεται ὅμως τύψεις καὶ ρωτᾷ ἂν καὶ τὸ λίγο αὐτὸ δὲν εἶναι ἀμάρτημα.

Δὲν ἀσχολοῦμαστε στὴ σελίδα αὐτὴ γιὰ τὰ περὶ ἀπὸ τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ τῆς πούμε ἂν εἶναι ἀμάρτημα ἀπέναντί τοῦ θεοῦ. Ἀσφαλῶς ὅμως εἶναι ἀμάρτημα ἀπέναντί της ἄλλης πού ἀγαπᾶ τὸν ἄντρα της, ἀμάρτημα ἀπέναντί τὸν ἄντρα πού, εἴτε ἀπὸ ἀγάπη, εἴτε ἀπὸ συμπόνια δὲν τῆς κλείνει ὀριστικά τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μείνῃ ἀπερισπαστὴ τὴν γυναῖκα του. Καὶ τὸ πὶὸ μεγάλον ἀμάρτημα: ἀπέναντί τοῦ ἑαυτοῦ της. Αὐτὴ εἶναι πού θυσιάζεται. Σὲ ἀταξία μετὰ τὴ θλίψι στὴ ζωὴ, μετὰ τὸν ἥλικό νόμο τῆς ἐνοχής, σπαταλᾷ μιὰ νεότητά πού εἶναι ἀξία γιὰ καλύτερη τύχη. Τί περιμένει; Τὰ χρόνια θὰ κυλήσουν γρήγορα. Οἱ εὐκαιρίες πού τῆς

— Μπράβο, Ἀζόρ! —

Στήν πιο εξειννή μορφή του

Οἱ συντροφίες καὶ οἱ συγγένειες εἶναι κατὰ κανόνα—υπάρχουν αἱ ἐξαιρέσεις—μεταξὺ αὐτῶν πού λίγο-πολύ βρίσκονται στὸ ἴδιο κοινωνικὸ ἐπίπεδο. Ἐτοί, ἡ πείρα πού ἀποκομίζουμε ἀπὸ τὶς γνωριμίες τους εἶναι περιορισμένη.

Ἄλλο πρᾶμα τὸ γράμμα. Προέρχεται ἀπ' ὅλα τὰ στρώματα, ἀπ' ὅλες τὶς ηλικίες, ἀπ' ὅλες τὶς περιοχές τῆς χώρας, ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἀπὸ τὴν τρώγλη, ἀπὸ τὴν στᾶνη, ἀπὸ πεδινούς, ἀπὸ ὄρεινους, ἀπὸ θαλασσινούς, ἀπὸ τὴν καμαριέρα καὶ ἀπὸ τὴν κυρία, ἀπὸ προοδευτικούς καὶ καθυστερημένους, ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ σχολεῖο κι' ἀπὸ τὸ Γυμνασιεῖο, ἀπὸ δοκίμους καὶ ἄρτους, ἀπὸ ἐνᾶντους καὶ ἀμάρτωλους... Ὅλη ἡ Ἑλλάδα μέσα σὺς φακέλλους. Καὶ χωρὶς μάσκα. Μάσκα φορᾷμε ὅταν παρουσιάζομαστε προσωπικὰ οἱ ἴδιοι, ἡ ὅταν υπογράφουμε.

Ὅταν ὅμως ταχυδρομῶς τὸ ἀνώνυμο ἔχει ἀνοιγμένη σ' αὐτὸ τὴν ψυχὴ, ὅσο δὲν τὴν ἀνοίγει στὸν παπὰ καὶ στὸ γιατρό σου. Εἶναι λεπτομέρειες πού κρυβεῖς κι' ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμα γιὰτὶ, αὐτοὶ σ' ἔχουν μπροστά τους καὶ σὲ βλέπουν, γίνονται κάτοικοι τοῦ μυστικοῦ σου.

Τίποτα τέτοιο στὸ ἀνώνυμο. Δίνεσαι μὲ ξεγνοιασιά ὅταν γράφεις χωρὶς ὑπογραφή. Ἐτοί τὸ γράμμα γίνεταί ἡ ἀνώνυμη ἀλήθεια.

Ἡ ἀλήθεια αὕτη—γιὰ νὰ γυρίσουμε στὸ θέμα μας—μὰς παρουσιάζει τὸν τεράστιον ὄγκον τῶν ἐρωτικῶν σχέσεων πού βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸν κοινωνικὸ νόμο.

Νὰ τὶς ἀγνοήσουμε; Δὲν θὰ μᾶς ἦταν δύσκολο. Θέματα, δόξα τῷ θεῷ, υπάρχουν κι' ἄλλα. Ἀποφεύγοντας ὅμως τὴν ἐπανάληψι, θὰ ἦταν σὰ ν' ἀποφεύγαμε τὴν ἀλήθεια. Καὶ τότε, ἴσως μὲν νὰ γινόμαστε λιγώτερο δυσάρεστοι, συγχρόνως ὅμως θὰ γινόμαστε καὶ λιγώτερο χρήσιμοι, ἀφοῦ δὲν θὰ μεταδίδουμε σελίδες βγαλμένες ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ζωὴ.

Ἡ ἱστορία ἀπὸ τὶς πὶὸ τυπικές: «Ἐχω κι' ἐγὼ τὸν κρυφὸ μου πόνο. Σὲ κανένα δὲ μπορῶ νὰ τὸν ἐκμυστηρεῦ. Τὸν λέω σὲ

παρασιάζονται σήμερὰ δὲ θὰ τῆς παρουσιάζωνται αὐριο. Μπορεῖ δὲ νὰ συμβῇ τὸ χειρότερο. Δὲν εἶναι μόνο ὁ κίνδυνος ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ μυστικὸ καὶ νὰ δημιουργηθῇ σκάνδαλον πού πιθανὸν νὰ στοιχίσῃ τὴν εὐτυχία μιᾶς οἰκογένειας, νὰ στοιχίσῃ ἀκόμα τὸ διασυρμὸ τῆς ὑπολήψεώς της.

Ἄς πάρουμε καὶ τὸ ἄλλο: Νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κι' ἕκείνος, νὰ διαλύσῃ γιὰ χάρι της τὸ σπίτι του, νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὸ παιδί του ἢ νὰ στερήσῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ νὰ τὸ πάρῃ μαζί του στὴ νέα στέγη πού θὰ δημιουργηθῇ μετὰ τὴν κόρη πού τὸν ἀγαπᾶ.

Κακὰ καὶ μαῦρα ὅπως καὶ νὰ τὰ πάρετε. Τὶ προκοπὴ περιμένετε ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια πού σχηματίζεται πάνω στὰ εἰρήπια μιᾶς ἄλλης; Μὲ τὴν περιφρόνησιν τους θὰ τοὺς περιβάλλουν οἱ γνώριμοι. Θὰ αἰσθάνωνται κι' οἱ δυὸ τὸ βάρος τῆς πράξεώς τους. Τὸ παιδί θ' ἀναζητῇ τὴν μητέρα του, ἡ ὁ πατέρας δὲν θὰ συγχωρῇ στὸν ἑαυτὸ του τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ παιδιοῦ του. Ὅταν δὲ ἔρθῃ κάποια στιγμὴ δυσἀρεσκείας, θὰ τῆς ρίξῃ ἕκείνος κατὰμουτρα ὅτι δὲν ἦταν ἀξία τῆς θυσίας πού ἔχει κάνει.

Αὐτὰ, φυσικὰ, μετὰ τὴν προϋπόθεσι ὅτι πρόκειται γιὰ πρόσωπα μὲ φιλότιμον καὶ εὐαισθησίες. Γιὰτὶ, ὅταν λείπῃ ἡ τσιτὰ ἀπὸ πάντων, τότε θέμα δὲν ὑπάρχει. Φιλότιμον καὶ εὐαισθητικὸ φαίνεται ἡ νέα πού μᾶς γράφει. Τῆς τὸ λέμε καθαρά: Βαδίζει στὴν καταστροφή. Ἐνῶ τὸ φάρμακο: Τὸ μαχαίρι. Ἀμείση διακοπὴ τῶν σχέσεων Δίκως παρελκύνσεις.

Δὲν τὰ γράφουμε ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἠθικολογία καὶ ἀπὸ καλογερικὴ διδασκαλία. Τὰ γράφουμε καὶ τὰ ξαναγράφουμε ἀπὸ ἀγάπην στὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ ἐνδιαφέρον στὴ μιὰ πού μᾶς στέλνει ἐπιστολὰ καὶ σὲς μυριάδες τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀντρῶν πού ἀντιμετωπίζουν καταστάσεις ἀνάλογες μετὰ τὴ δική της. Ἡ πὶὸ ἐλβεινὴ μορφὴ τοῦ ἔρωτα εἶναι ὅταν παρουσιάζεται σὲ πλαίσια ὅπως τὸ σημερινόν, ἢ σὲ παρόμοια μ' αὐτό. Ὁ ἀποκεραλισμὸς τοῦ τέρατος εἶναι ἡ μόνη καθαρὴ καὶ συμφέρουσα πράξι.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

Μοντέρνοι Κλίφτ

ΣΤΟ Χόλλυγουντ αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει ασφαλώς προσωπικότητα του κινηματογράφου πιο μυστηριώδης απ' αυτήν του Μοντέρνου Κλίφτ. Έξ αιτίας του μεγάλου ταλέντου του, εξακολουθεί να κρατάει την πρώτη θέση ανάμεσα στους άνδρες αστέρες του αμερικανικού κινηματογράφου, αλλά για το μεγάλο κοινό, στην πραγματικότητα, εξακολουθεί να παραμένει ένας «άγνωστος». Τη στιγμή, που για άλλους αστέρες δεν υπάρχουν πια μυστικά της ιδιωτικής ζωής τους, για την ιδιωτική ζωή του Μόντς, όπως τον αποκαλούν φίλικά, επικρατεί απόλυτο σκοτάδι και κανείς ακριβώς δεν ξέρει ποιος είναι και από πού ήρθε!

Υπάρχει ωστόσο κάποιο μυστικό «κλειδί» στην προσωπικότητα του Κλίφτ, που λέγεται π ά θ ο ς. Και είναι πραγματικά παθητική προσωπικότητα ο Μόντς. Το μεγαλύτερο πάθος του πρώτα-πρώτα είναι το επάγγελμα του ηθοποιού που έσασκε! Με πάθος το άρχισε και με πάθος το συνεχίζει σήμερα. Όταν ήταν παιδί, οι γονείς του σπάνια τον πήγαιναν στον κινηματογράφο, αλλά συχνά στο θέατρο. Από τότε είχε ομολογήσει, ότι ήταν πάντα γοητευμένος με το επάγγελμα του ηθοποιού και ότι, αν δε γινόταν κι' αυτός κάποτε ηθοποιός, δε θα μπορούσε να ζήσει! Η σκέψη αυτή ριζώθηκε στο μυαλό του, όπως μπαίνει σε μια φλέβα το πρώτο ναρκωτικό.

Από ηλικίας 13 ετών — γεννήθηκε στην πόλη Όμαχα της Πολιτείας Νεμπράσκα της Αμερικής, στις 17 Οκτωβρίου του 1920 — έκανε επανειλημμένες απόπειρες να εξασφαλίσει ένα ρόλο στο θέατρο. Έντελως μόνος του, επισκέφτηκε το διευθυντή ενός θέατρου έρασιτεχνών ηθοποιών στην πόλη Σαραζότα της Φλωρίδας, και του προσέφερε τις υπηρεσίες του. Δεν είχε καμμία θεατρική πείρα, αλλά τον έκαμνε το πάθος του θεάτρου. Έμπρός στην επίμονη και τις ικεσίες του, ο διευθυντής του έδωσε ένα μικρό ρόλο, που ο Μόντς έρμήνευσε περίφημα. Καί, ένα χρόνο αργότερα, έκανε την επίσημη εμφάνισή του στο Μπροντγουάι, μ' ένα ρόλο, που στάθηκε αποφασιστικός για το μέλλον του.

Όταν, κάπου 10 χρόνια αργότερα, έκανε την εμφάνισή του και

Ο «άγνωστος» μεγάλος στάρ του Χόλλυγουντ

νας με τον κινηματογράφο, και επί πλέον να έχει δικαίωμα να διαβάσει προηγουμένως τα σενάρια, που του πρότειναν. Φυσικά, δεν άρνησαν να καταλάβουν, ότι είχαν εμπρός τους ένα ηθοποιό με μεγάλο ταλέντο και δέχτηκαν τους όρους του. Να τί λέει σχετικά ο γνωστός σκηνοθέτης Γουίλλιαμ Γουάιλερ, που πρώτος αυτός είδε την αξία του Μόντς και του έδωσε τον πρώτο μεγάλο ρόλο της καριέρας του στο γνωστό φιλμ «Η κληρονομιά», με την Όλβια ντε Χαβίλλαντ:

«Ο Κλίφτ προορίζεται κάποτε να γίνει μεγάλος και διάσημος ηθοποιός. Ποτέ άλλοτε στην πλούσια καριέρα μου δε συνάντησα ηθοποιό να φλογίζεται τόσο πολύ από την τέχνη της ηθοποιίας. Θα έλεγε κανείς, ότι ο νέος αυτός υποφέρει, όταν παίζει...»

Ο Μόντς είναι ικανός να κάνει κάθε προσωπική θυσία χάριν του επαγγέλματός του, να κάνει και θαύματα ακόμη. Σε μία σκηνή της ταινίας «Η κληρονομιά», ώφειλε να καθήσει στο πιάνο, να παίζει και να τραγουδήσει ένα γαλλικό κομμάτι, για να συγκινήσει την Όλβια ντε Χαβίλλαντ. Όταν έφθασε η στιγμή του γυρίσματος της σκηνής, οι αρμόδιοι σκέφτηκαν άμέσως, ότι θα ήταν καλύτερα αν γύριζαν τη σκηνή με «τρύκ», γιατί πίστευαν, ότι ένας ηθοποιός, που δεν ήταν ούτε πιανίστας, ούτε τραγουδιστής, δε θα μπορούσε να τα καταφέρει. Όταν του το πρότειναν, όμως, αυτός έγινε έξω φρενών. Έγκατέλειψε άμέσως το «πιάτο» και, τρέχοντας στο γραφείο του Γουάιλερ, του είπε:

— «Αν δεν είμαι πιανίστας και τραγουδιστής, σου υπόσχομαι να γίνω πολύ σύντομα. Η σκηνή πάντως δε θα γυρισθεί με «τρύκ», αλλά από μένα τον ίδιο!...»

Πραγματικά, αφού στο μεταξύ «γύρισε» άλλες σκηνές, σε μία εβδομάδα ακριβώς, παρουσιάστηκε πάλι στο Γουάιλερ και του είπε:

— Είμαι έτοιμος, όχι μόνο να παίξω πιάνο και να τραγουδήσω, αλλά και να χορέψω ακόμη!...

Έτσι ένοιε να κάνει πάντα την εργασία του ο σκυθρωπός και μυστηριώδης Μοντέρνος Κλίφτ. Χαρακτηριστικό είναι ακόμη και το εξής: Σε μία από τις πρώτες ταινίες του, που είχε τον τίτλο «Το κόκκινο ποτάμι», έπρεπε να δώσει μία άγρια μονομαχία με γροθιές, με το «βετεράνο» στο είδος αυτό Τζον Γουαίην. Ο αγώνας φαίνονταν απ' αρχής άβυσσος, γιατί ο «Μόντς» ήταν κοντός και μάλλον αδύνατος, ενώ ο Γουαίην ψηλός και γεμάτος. Έτσι ο σκηνοθέτης πρότεινε στον πρώτο να τον αντικαταστήσει, αλλά αυτός αρνήθηκε.

— Ένιωθα να παίζω τη σκηνή, όπως πρέπει, και αδιαφορώ αν ο Γουαίην με στείλει ίσως στο νοσοκομείο με τις τρομερές γροθιές του! είπε.

— Έτσι και έγινε. Πριν περάσουν οι 10 ημέρες, ο «Μόντς» ζήτησε μόνος του να γυριστεί η σκηνή αυτή, λέγοντας απλά, ότι «ήταν έτοιμος». Κι' όταν άρχισε η μονομαχία εμπρός στον κινηματογραφικό φακό, όλοι έμειναν κατάπληκτοι, με πρώτο το Γουαίην. Κι' αυτό, γιατί είδαν ένα «Μόντς» όχι απλά τέλει εκάου-μπόυ, αλλά και τρομερό πυγμάχο, με ασάβηνες γροθιές. Το αποτέλεσμα ήταν να γυρισθεί περίφημα η σκηνή. Αλλά, μετά το τέλος του γυρίσματος, τόσο ο Κλίφτ, όσο και ο Γουαίην είχαν απόλυτη ανάγκη νοσοκομειακής περιθάλψης!...

Πολλές φήμες κυκλοφορούν σήμερα στη Μέκκα του κινηματογράφου για το «Μόντς», το μυστηριώδη χαρακτήρα του, τη μοναξιά στην οποία έχει καταδικάσει τον εαυτό του και το μόνιμο ένκνυρισμό του. Οι περισσότερες επιμένουν να διαδίδουν, ότι είναι φοβερά και αδερπένια έρωτευμένος με την Έλίζαμπεθ Τέιλορ, χωρίς να βρίσκει ούτε ανταπόκριση, ούτε καν έλπιδα. Από τότε που πρωταγωνίστησαν μαζί στο φιλμ «Μία βραδιά στον ήλιο», ο Κλίφτ ένοιωσε ξαφνικά την καρδιά του να χτυπάει με συγκίνηση για τη γοητευτική Λίζ. Εκείνη ήταν ανύπαντρη ακόμη, γεγονός που έδωσε ελπίδες και χάρισε γλυκά όνειρα στο νεαρό έρωτευμένο. Αλλά όχι για πολύ καιρό. Ξαφνικά, η Λίζ παντρεύτηκε τον Νικ Χίλτον και ο «Μόντς» έπεσε άμέσως στην πιο βαθειά μελαγχολία. Ξαναπήρε θάρρος και ελπίδες, όταν η Λίζ, λίγο αργότερα, παντρεύτηκε με το Γουάιλερ. Καινούργιες ελπίδες και όνειρα όταν η εκλεκτή του χάρισε για δεύτερη φορά, και καινούργια, πολύ σοβαρότερη τώρα, απελπισία όταν παντρεύτηκε με τον μακαρίτη Μάικλ Τόντ. Στο μεταξύ, πρωταγωνίστησε μαζί της στο φιλμ «Το δέντρο της ζωής» και ο έρωτάς του έφτασε στο κατακρηφύ του πάθους. Αλλά και πάλι χωρίς καμμία ελπίδα, γιατί η Λίζ, εκτός από μια ειλικρινή φίλια, δεν ένοιωσε τίποτ' άλλο για το δύστυχο «Μόντς». Έτσι κι' αυτός κλεισθήκε κυριολεκτικά στον εαυτό του και αποξενώθηκε από κάθε φίλια.

Όλοι τώρα, στο Χόλλυγουντ, είναι βέβαιοι για το εξής: Αν η όμορφη χήρα του Τόντ ξαναπαντρευτεί με άλλον, ο «Μόντς» σίγουρα θα γίνει ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

ΦΡΕΝΤ. ΚΛΑΡΚ

Η έκφραση του Μόντς δείχνει όλο τον απελπισμένο έρωτά του για τη Λίζ.

Θυβία στην αγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Οι αδελφές Μαριέττα και Καίτη Μαράνη ζουνε πολύ περιωρισμένες στο σπίτι τους, με μια αυστηρή μητέρα κι' ένα κρινιάρη κι' αυταρχικό πατέρα, που έγιναν τέτοιοι από τις στερήσεις και τις δυστυχίες που πέρασαν στη ζωή τους. Όσοσο η μεγαλύτερη, η Μαριέττα αγαπάει ένα πολύ καλό παιδί, το φοιτητή Λαμπρό Λιντα, που δεν έχει όμως ακόμη καμμία σωματική δουλειά. Όταν λοιπόν αυτός ζητάει το χέρι της, οι γονείς της τον διώχνουν κι' ύστερα κάνουν δριμύτητες παρατηρήσεις στην κόρη τους και την περιορίζουν ακόμα πιο πολύ. Το σκεδίο τους είναι να την παντρεύουν με τον πλούσιο Στέλιο Βουναρά, γιατί έχουν ως άρχη τους ότι τα πλούτη κάνουν την ευτυχία. Οι δυο έρωτευμένοι κατορθώνουν να βλέπουνται ακόμα, είναι όμως απελπισμένοι. Τέλος, ο Λαμπρός αποφασίζει να φύγει για τη Νότιο Αφρική, όπου του προσφέρουν μια καλή θέση, κι' αφού δημιουργηθεί η ξαναγνώση για να παντρευτεί την αγαπημένη του. Η Μαριέττα δεχεται θελοντάς και μη, «Αλλά κι' οι γονείς της υποσχεσθαι ότι Λαμπρό ότι, αν πετύχει μέσα σε δυο χρόνια, θα του δώσουν την κόρη του, αλλιώς θα την παντρεύουν με άλλο. Ο Λαμπρός φεύγει για την Αφρική και στέλνει το πρώτο γράμμα του στη Μαριέττα. Στο μεταξύ, η Καίτη είναι έρωτευμένη μ' ένα φίλο του Λαμπρού, το Μανό Δημητριάδη. Όσο για το Στέλιο Βουναρά, που είχε κάνει την επίσημη πρόταση του για τη Μαριέττα, οι γονείς των κοριτσιών, που δεν ήθελαν να χάσουν αυτόν τον πλούσιο γαμπρό, του κάνουν λόγο με τρόπο για την Καίτη. Εκείνος όμως τη βρίσκει μικρή και φεύγει απογοητευμένος, όταν του λένε ότι θα του δώσουν μια οριστακή απάντηση για τη Μαριέττα από το Πάσχα. Τότε ακριβώς έφτασε ένα γράμμα από το Λαμπρό με δυοσέρεστα νέα. Είχε χάσει τη δουλειά του κι' ήταν άνεργος. Κατόνιν έγραψε στη Μαριέττα πως βρισκόταν άρρωστος στο νοσοκομείο. Η Μαριέττα, παρ' όλες τις πιέσεις των γονέων της, τους δήλωσε κατηγορηματικά ότι θα περιμένα το Λαμπρό να γυρίσει. Εκείνοι τότε πρότειναν στο Στέλιο Βουναρά την Καίτη κι' αυτός δέχτηκε για να τιμωρήσει τη μεγάλη αδελφή. Στο μεταξύ όμως η Καίτη ετοιμαζόταν να φύγει κρυφά στην Αμερική με το Μανό Δημητριάδη. Η Μαριέττα παίρνει ένα ανώνυμο γράμμα — γραμμένο από τη μητέρα της — που της αποκάλυπτε ότι ο Λαμπρός την κοιτούσε κι' ότι είναι ζευγαλιένικος με μια καλλονή του τόπου. Εκείνη όμως δεν πίστευε στις κατηγορίες αυτές και γράφει ένα σπαράκτικό γράμμα στον αγαπημένο της. Στο μεταξύ η Καίτη παντρεύεται κρυφά με το Μανό Δημητριάδη και φεύγει ένα πρωί από το σπίτι...

5ον «Άφησε κάμψη ώρα τα δάκρυά της να τρέχουν έτσι στη μέση του δρόμου, χωρίς να καταλάβει πως έκλαιγε. Έπειτα κάποια στιγμή το κατάλαβε σταμάτησε, ακούμπισε τα μάτια της, σκόρωσε ξανά τη βαλίτσα της και πήρε με βήμα αποφασιστικό το δρόμο προς την καινούργια της ζωή.

Η Καίτη έφυγε!

Όλα τα χρόνια της ζωής της δεν επρόκειτο ποτέ να ξεχάσει η Μαριέττα τις φοβερές ώρες που πέρασε από τη στιγμή που είδε την αδερφούλα της να φεύγει. Κλειδωμένη την πόρτα της κι' έπεσε στο κρεβάτι της, πνιγμένη στ' αναφύλητά. Έπειτα όσο ζύγωνε η ώρα που θαπρεπε να γυρίσει η μικρή, την έπιανε πανικός.

«Θαθε το μεσημέρι, έπείσσεψε ο πατέρας στο σπίτι, και παραξενεύτηκε που δεν είχε γυρίσει η μικρή. Η μητέρα είχε απασχοληθεί από το πρωί στην κουζίνα, γιατί το βράδυ θα έρχόταν ο γαμπρός να φάει μαζί τους. Ο πατέρας έτρεχε για ψώνια, κι' η Μαριέττα βοηθούσε αναγκαστικά, πιο πεσμένη παρ' όλη την ηλικία, τη τραγική κωμωδία της σπάραιζε την καρδιά, ντροπή, φόβος και λύπη την κουσέλιαν, τη παρέλυναν. Κι' έδωσε όλη της

τη δύναμη, για να μη δείξει την ταραχή της πριν της ώρας της.

— Τι έγινε η Καίτη; ρώτησε επί τέλους ο πατέρας, όταν έφτασε δύο ή ώρα. Πως τόπαθε κι' άργησε; Τα μαγαζιά έκλεισαν πιά.

Η μητέρα άρχισε να φέρνει βόλτες στο σπίτι, σαν το λιοντάρι μέσα στο κλουβί του. Η Μαριέττα προσπαθούσε μάταια να φανη φυσική, να δείξει μια κανονική ανησυχία. Είχε δώσει το λόγο της στην αδερφούλα της πως όπως και νάρχονταν τα πράγματα ποτέ δε θ' αποκάλυπτε ότι ήταν εν γνώσει του σχεδίου.

Στις δύομιση η μητέρα, κόντευε να λιποθυμήσει από την ανησυχία. Στις τρεις ο πατέρας πήρε την αστυνομία στο τηλέφωνο. Η απάντηση ήταν καθησυχαστική:

— Δεν σημειώθηκε δυστύχημα σε καμμία κοπέλλα με αυτά τα στοιχεία.

Κατά τις πέντε το απόγευμα η μητέρα κύτταζε τη Μαριέττα με μάτια διαπεραστικά και τη ρώτησε:

— Τι ξέρεις εσύ; Πες μας τί ξέρεις; Με αφάνταστη προσπάθεια κατάφερε η κοπέλλα να απαντήσει ότι δεν είχε ιδέα.

— Μα τί βάζεις στο νου σου; ρώτησε ο Χ-ήστος Μαράνης, έξω φρενών. Έγώ φοβάμαι δυστύχημα, τίποτ' άλλο.

— Έγώ όλα τα βάζω στο νου μου.

— Σαν τί; Σαν τί; έπείνε ο πατέρας.

— Τα κορίτσια σήμερα είναι δύσκολοι, είπε η μητέρα με έξαυση. Που ξέρεις τί σφίστηκε η μικρή;

— Μα, για ποιο λόγο;

— Ίσως για ν' αποφύγει το Βουναρά. Κύτταζε ο Μαράνης τη γυναίκα του με κατάπληξη.

— Λες; Μα, αν επρόκειτο για τη Μαριέττα, θα το παραδεχόμουν. Η Καίτη όμως δεν έδειξε πως τον απεχθάνεται. Ίσα, ίσα, δέχτηκε αυτό το συνοικέσιο με μεγάλη λογική, αν όχι με χαρά. Είναι δυνατόν να έχει σχέση η εξαφάνισή της μ' αυτό το ζήτημα;

Η Φρόσω τραβούσε τα μαλλιά της. Ποτέ δε θυμόταν η Μαριέττα να έχει ιδέα τη μητέρα της σ' αυτή την κατάσταση.

— Πιστώ, συμφωρά, έλεγε και ξανάλεγε. Κι' όπου και νάραι θα φανη κι' ο γαμπρός. Τι ρεζιλίκι είναι αυτό;

Ενστανασε

Έπεσε χαμηλά!

Μεγάλη ουφορά βρήκε τον κ. Μουρνταρίδη κι' έχει τα καλά του χαλιά. Είναι τόσο καταβεβλημένος ο δυστυχός, που ένας φίλος του τρώσας να τον γυρίσει.

— Βρε πως κατάντησε έτσι; του λέει. Μα τί σου συμβαίνει, τέλος πάντων, αναπνεύς μου;

— Άστα καύμενε... άλλη φορά στά λεω... απαντεί κουνώντας το κεφάλι του ο κ. Μουρνταρίδης.

— Μα ο φίλος επιμένει!

— Θέλω απωσώπνυτε να μάθω τι έχεις κι' είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω... Κι' ο κ. Μουρνταρίδης αναγκάζεται να μιλήσει.

— Έγώ δεν έχω τίποτα... άλλ' η καυμένη η γυναίκα μου...

— Τι έχει η γυναίκα σου;

— Να, φίλε μου, κάθε απόγευμα τριγυρίζει από μπροστά το ρεστωράν και τις παίρνει βόλτα να ρεστωράν και τις κρέσ πρωινές ώρες τα κομικά κέντρα!

— Μα αυτό είναι ωδερρό! Να πουν τόσο χαμηλά μια τόσο αξιοπρεπή κυρία! Γιατί ξενυχτεις έτσι;

— Κι' ο Μουρνταρίδης, φυσικάτα:

— Γιατί... φάχνει να με βρη!

— Γιατί το λες ρεζιλίκι κι' όχι δυστύχημα; έπείνε ο πατέρας.

Κι' η μητέρα έλεγε σαν να μιλούσε μονάχη της:

— Συμφωρά, και ρεζιλίκι. Συμφωρά και ρεζιλίκι.

Η Μαριέττα ήταν παγωμένη απ' το φόβο κι' από τη θλίψη. Δε μπορούσε πια να προσποιηθεί κι' αισθανόθηκε ανακούφισι όταν ήλθαν τα δάκρυα να τη λυτρώσουν.

Όταν πήρε να σουρουπώσει, ήλθε φρέσκος, φρέσκος, και ζωηρός ο Στέλιος Βουναράς. Μόλις έμαθε τα νέα κέρωσε.

— Τι σημαίνει αυτό; Δε με ειδοποιούσατε ναρίτερα;

— Τι έκανες; άποκρίθηκε ο Μαράνης. Τι παραπάνω απ' όσα κάναμε εμείς;

— Μα, δε μπορούμε να καθόμαστε έτσι. Έδώ χάθηκε μια ολοκληρω κοπέλλα. Πως είναι δυνατόν να περιμένουμε με σταυρωμένα χέρια;

— Που ν' αποταθούμε;

— Άκου πατέρα, είπε ο Στέλιος ζωηρά. Έδώ δυο πράγματα μπορεί να συμβαίνουν. Η έπεσε θύμα δυστυχήματος, ή ακόμη κι' εγκλήματος η Καίτη, ή έφυγε μόνη της από το σπίτι.

— Αυτό βγάλε το από το μυαλό σου! φώναξε ο Μαράνης.

— Δεν βγάω τίποτα απ' το μυαλό μου, άποκρίθηκε με πικρία εκείνος. Αυτό που ξέρω εγώ, αυτό που βλέπω είναι, ότι η εξαφάνισι έγινε ακριβώς τώρα που επρόκειτο ν' αναγγείλιουμε τους επισήμους αρραβώνες μας. Έσεις είστε γονείς, έσεις ξέρετε. Μήπως την εξαγάγασατε να με παντρευτεί; Μήπως αγαπούσε άλλον;

Το ύφος του έδειχνε μια βαθειά αγωνία κι' η Μαριέττα τον λυπήθηκε. Πρώτη φορά που συλλογίστηκε πως κι' αυτός είναι άνθρωπος με αισθήματα, με χουσι ίσως καρδιά. Πρώτη φορά που σκέφτηκε, πως μπορεί να είναι άξιος οίκτου αυτός ο άνθρωπος.

— Όλοι γύρισαν και την κύτταξαν.

— Πες μας την αλήθεια, φώναξε ο πατέρας. Έσύ θα πουν η πρώτη που θα πρεπε να ξέρεις.

— Μη με βασανίζετε, στέναξε η κοπέλλα. Δεν ξέρω τίποτα.

— Και έσπασε πάλι σε αναφύλητά από τη ντροπή της κι' από θλίψη.

— Πρέπει να χαλάσουμε τον κόσμο, είπε τότε ο Στέλιος αποφασιστικά. Πρέπει να αναστατώσουμε ορανα κι' γή... Ετοιμαζόταν να βρη έξω, σαν το σίφωνα, όταν ακούστηκε ένα ελαφρό χτύπημα στην καγκελόπορτα του κήπου. Κυττάχτηκαν όλοι κι' η μητέρα φώναξε τρεμάμενη:

— Αυτή θα είναι και χτυπάει δειλά-δειλά.

— Μη την αγριέψετε, παρακάλεσε ο Στέλιος. Άφήστε την να μας δώσει εξηγήσεις.

Η Μαριέττα στάθηκε σαν ριζωμένη στη γή.

— Τι κάθεται; ξεφώνισε η μητέρα της. Δεν πιας ν' ανοίξεις;

— Έπρεξε η Μαριέττα στο κήπο και πίσω της ο Στέλιος.

Κανείς δε φαινόταν στον δρόμο. Κάτω όμως στο πλακόστρωτο της αυλής, είχαν πετάξει ένα σημείωμα.

Τ' άσπαξε η Μαριέττα, υπήκε στο σπίτι, κι' ενώ όλοι έσκυβαν επάνω της, διάβασε:

«Αγαπημένοι μου γονείς, αδελφούλα μου, κύριε Βουναρά, Σας γράφω δυο λόγια διστάκτα για να μην τρελλαθήτε από την ανησυχία. Τη στιγμή που θα διαβάσετε το γράμμα μου εγώ θα βρίσκωμαι πολύ μακριά και θα είμαι πολύ ευτυχι-

σμένη. "Εφωνα με τον άντρα που αγαπώ. Είμαι γυναίκα του. Παντρευτήκαμε χτες κρυφά, αλλά ο γάμος είναι έγκυρος, τέλειος, κι ενώπιον του Θεού κι' ενώπιον των ανθρώπων. Ζητώ απ' τους γονείς μου κι' από τον ύποπλο άρραβωνιαστικό μου, να με συγχωρήσουν γι' αυτό το παιγνίδι που τους έπαιξα. Ντρεπόμαι γι' αυτό, αλλά σεις οι ίδιοι, πατέρα και μητέρα, με διδάξατε πώς να κρύβωμαι, σεις οι ίδιοι δε θελήσατε ποτέ νάρηθε κοντά στη ψυχή μου. Από τον καιρό που θυμάμαι τον έαυτό μου άκουγα μονάχα ένα «μή». Το ατέλειωτο αυτό «μή», θαρέθηκα πιά να τ' ακούω. Έτσι πήρα την απόφαση να ζήσω σαν έλευθερος άνθρωπος, μακριά από συμβατικότητα και μιζέρια.

»Τον λατρεύω και με λατρεύει. "Αν ήταν πλούσιος θα φανερώνωμε το αίσθημά μας, και θα παντρευόμαστε με την εύλογια όλων σας. "Αλλά, το μεγάλο του έλλειμμα είναι η φτώχεια του. Δεν έχει γιατρεία αυτή η αρρώστια, κι' ήξερα ότι είναι το μεγαλύτερο έγκλημα μπροστά στους γονείς μου, αυτό. "Η δυστυχία της Μαριέττας, της πολυαγαπημένης μου αδελφής, μούγινε ένα μάθημα πικρό. Δε θέλω να γίνω κι' εγώ έτσι δυστυχισμένη. Γι' αυτό, πήρα την τύχη μου στα χέρια μου κι' ακολουθήσα τον άντρα που αγαπούσα, και που είναι νόμιμος σύζυγός μου. Το ξέρω ότι είναι δυνατόν να περάσουμε από μεγάλες δοκιμασίες, κι' από μεγάλες στενοχώριες, το ξέρω ότι η ζωή μας κρέμεται από την ύγεια μας κι' από την τύχη. Κι' όμως δεν αλλάζω τη θέση μου, όχι μόνο με τη θέση της γυναίκας του Στέλιου Βουνάρρα, αλλά και οποιουδήποτε άλλου γνωστού γότος ή θαύπλουτου άντρα.

»Είμαι ευτυχισμένη. Αυτό να σας δώση πολλή χαρά, αν μ' αγαπάτε, και να σας κάνω να μη ζητήσετε να με ρήτε και να με πάρετε πίσω κοντά σας. Σας το δηλώνω καθαρά: Κάθε απόπειρα να με φέρετε με το στανιδι κοντά σας, μπορεί να σημαίνει καταστροφή για μένα. Αισθάνομαι πώς μόλις μπορώ να συγκρατήσω τον έκευρισμό μου. "Αν διανοήθηκε να μου κάνατε κακό, ή να δλώμετε τον άντρα που αγαπώ, ή να με γυρίσετε πίσω, σας το δηλώνω ότι θα σκοτωθώ! Αυτά για σας, πατέρα και μητέρα. Συγχωρήστε με, αλλά σκεφτήτε με το χέρι στη καρδιά, αν αυτό το περιστατικό δεν όφειλεται εν μέρει και σε δικό σας φταίξιμο. Προπάντων εσύ μητέρα, σκέψου ότι δε θα είχα λόγο

να φύγω, αν είχες θελήσει να διαβάσης κάποτε μέσα στην καρδιά μου. Τώρα όμως ότι έγινε, έγινε. Θα λείψω αρκετό καιρό... Μην λυπόσαστε για μένα, θα είμαι ευτυχισμένη. "Όταν θα είμαι σίγουρη ότι δε μπορείτε να μου κάνατε κακό, θα σας γράψω την διεύθυνσή μου, θα σας δώσω σημεία ζωής. Ζητάει ευτυχισμένοι, όπως θα ζήσω κι' εγώ. Και κάτι άλλο: Βοηθήστε τη Μαριέττα να βρη τον άντρα που αγαπάει. "Ισως η δοθείσα σας να προλάβη καμιά καταστροφή...

»Στον κύριο Βουνάρρα να πητε ότι τον ντρέπομαι αφάνταστα, αλλά ότι οι περισσότερές με άναγκασαν να του παίζω αυτή τη κωμωδία.

»Να μου φιλήσετε γλυκά την Μαριέττα, και να της πητε να μην κλαίη. "Ελπίζω, ώπου να γυρίσω, να είναι κι' αυτή ευτυχισμένη».

Μόλις τελείωσε το γράμμα, η Φρόσω, κτύπησε τους γύρω της σαν να τους έβλεπε για πρώτη φορά. Τα μάτια της είχαν μία τρελή λάμψη.

— Καταλαβαίνετε τίποτα; ρώτησε άχνα.

Πρώτος αποκρίθηκε ο Στέλιος, με φωνή παλλόμενη από τη συγκίνηση:

— Δεν καταλαβαίνετε; Κάνετε πως δε καταλαβαίνετε! Εγώ όμως, τα βλέπω τώρα όλα καθαρά μπροστά μου. Είναι έρωτα τευμένη η Καίτη, κι' έκανε αυτή που περνούσε από το χέρι της για να μη χάση την αγάπη της. Και σεις θα το γνωρίζατε καλά πως αγαπάει άλλον, και μ' αφήσατε έμένα να φερθώ σαν γέρο-ήλιθιος...

Ο θυμός έβαψε άλικο το χλωμό του πρόσωπο. "Ετρεμε σύγκορμος και φαινόταν γερασμένος.

Ο Χρήστος πήγε και στάθηκε μπροστά του.

— Σου όρκίζομαι στην τιμή μου, πως έπεσα από τα σύννεφα όπως κι' εσύ. Πρέπει να με πιστέψης! πρόφερε επίσημα. Τώρα θα σου δηλώσω, όλη την αλήθεια. Για να σου αποδείξω πως είμαι ειλικρινής, δε σου μιλήσω για την αγάπη της Μαριέττας.

— Πατέρα, ίκέτησε η κοπέλλα. Δεν έχεις το δικαίωμα... Αυτό είναι κάτι ιερό για μένα...

Έκανε μια κίνηση περιφρονητική ο πατέρας.

Σε τέτοιες στιγμές δεν χωρούσε ευθιξίες! Λοιπόν, Στέλιο, παιδί μου, ή Μαριέτ-

τα πίστεψε πως είναι έρωτευμένη με κάποιον. Ένα άπειταρο νεαρό, που φέρθηκε έλεεινά...

— Την εγκατέλειψε; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Στέλιος Βουνάρρας.

— Όχι, οι σχέσεις τους δεν είχαν χωρήσει. Αυτό μπορώ να στο διαβεβαιώσω. Μόνο που της αναστάτωσε την ψυχή και την έκανε να σε χάση έσένα, και, αυτή ήταν η κυρία αιτία...

— Όχι η επίσημη της; ρώτησε με κακία και με ειρωνεία ο Στέλιος.

— Η επίσημη έπαιξε δευτερεύοντα ρόλο. Το κυριώτερο ήταν ότι ήθελε να μείνη πιστή...

— Και που είναι αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε ο Στέλιος.

Του διηγήθηκε με δυο σύντομα λόγια όλη την ιστορία ο πατέρας.

Ο Στέλιος κούνησε το κεφάλι του.

— Δηλαδή, λόγια του αέρα!... Παλάτια χτισμένα στην άμμο. Έτσι καταλαβαίνω εγώ. Δεν είναι δυνατόν να τον περιμένη περισσότερο...

— Τώρα πιά! αποκρίθηκε γρήγορα η μητέρα πριν προφτάση ν' ανοίξη το στόμα της η κοπέλλα. Τώρα τον κατάλαβε, αλλά τί όφειλε; Τώρα πάλι, πέταξε το πουλί!

Ο Στέλιος έριξε μια γρήγορη ματιά στην κοπέλλα, που στεκόταν αγένοχη, με το κεφάλι ψηλά και παρακολουθούσε τη συζήτηση σαν να μην την άφουρσε. Κατάλαβε τη ματιά του Στέλιου, κι' ανατρίχιασε.

— Έδώ είμαι, της έλεγε, αυτή η ματιά. Δεν έχεις παρ' να με κυτάξεις και θα πάρης τη θέση της αδελφής σου».

Λες και διάβαζε μέσα στην καρδιά του ο πατέρας, είπε στο γαμπρό του:

— Στέλιο, παιδί μου, δεν έχω μάτια να σε κυτάξω. Δεν ξέρω τι να κάνω για να εξιλεωθώ άπεναντί σου. Το μόνο...

Κόμπισε, κι' αποφεύγοντας να κυτάξει την κόρη του, ψιθύρισε:

— Αν νομίζης πως μπορείς να μάς συγχωρήσης και να στραφής και πάλι προς τη μεγάλη μου κόρη όπως είχαμε συμφωνήσει αρχικά...

Την κτύπησε έρωτηματικά ο άντρας. Αύ, τη σήκωσε το κεφάλι της κι' αποκρίθηκε:

— Πατέρα, όρεκά δυσάρεστα έγιναν ως τώρα. Μη θέλεις να τα επίπειθης βάζοντας στη μέση πάλι κι' έμένα.

Έχει δική η Μαριέττα, συμφώνησε άμέσως ο Στέλιος Βουνάρρας. Είναι η πιο ακατάλληλη στιγμή για ν' ανακινήσουμε αυτό το ζήτημα... Λοιπόν φεύγω. Σας άφίνω.

— Μας άφίνετε; ρώτησε η Φρόσω με αληθινή λύπη.

— Φυσικά! Δεν έχω πιά θέση έδω μέσα. Φεύγω...

— Πού καταλήξαμε; ρώτησε ο πατέρας χλωμός σαν πεσμένος. — Πρυνένά, αποκρίθηκε κοφτά ο Στέλιος. Είστε όλοι σας έλευθεροι. "Όπως είμαι κι' εγώ έλευθερος. "Αν μετά λίγο καιρό νομίζετε πως είναι δυνατό να επανέλθουμε στη συζήτηση, πόρετέ με στο τηλέφωνο. Δε σας δίνω καμιά υπόσχεση, όπως δε ζητώ από σας κανένος είδους δεσμευσι...

Με βήμα πειστωμένο, με το πρόσωπο κόκκινο από το θυμό, προχώρησε προς την πόρτα. Πίσω του, ο Χρήστος κι' η Φρόσω τον κυττάζαν περιλυποί. Κι' η Μαριέττα ένοιωσε την καρδιά της να βουλιάζει.

Μόλις έκλεισε πίσω του η πόρτα, ο πατέρας πήγε και στάθηκε μπροστά στη μεγάλη του την κόρη με ύφος άπειλητικό.

— Τώρα είμαστε μόνοι, της είπε. Θα μάς τα μαρτυρήσης όλα! Πες την αλήθεια, γιατί θα σε σκοτώσω. Τέτοια ρεζιλίκια δεν τα ανέχομαι! Έσύ τη βοηθήσες. Έκείνο που δεν έκανε εσύ, τόλμησε να το κάνει η μικρή. Πές μου ποιος είναι ο άντρας που ακολουθούσε. Πώς τον λένε; Τι δουλειά κάνει; Πού πήγαν;

Μπροστά στο άπειλητικό του ύφος η κοπέλλα ένοιωσε την καρδιά της να παίρνει θάρρος:

— Δεν ξέρω τίποτε, τους αποκρίθηκε. "Αλλά κι' αν ήξερα, δε θα σας έλεγα!

— Α έτσι. Ωστε κι' εσύ είσαι με το μέρος της...

— Ναί, αποκρίθηκε ήρεμα η Μαριέττα. "Η Καίτη έκανε αυτό που πείτε: να είχα κάνει εγώ πέρυσι...

— Και ποιά θα ήταν το ζοιγόλεσμά;

Θα πέθαινες κι' εσύ στην πείνα στην "Αφρική, ή θα κοιτόσουν σε κανένα κρεβάτι νοσοκομείου, σαν τον προκομμένο σου... Αυτή την τύχη λυπόσαι πούχσας;

— Ναί, πρόφερε με χείλη άσπρα η κοπέλλα. "Ισως να είχα πεθάνει της πείνας, ίσως από αρρώστια. Ένώ έδω πέθανε μονάχα η καρδιά μου κι' απόμεινε άψυχο το κορμί μου.

Την κτύπησε ο πατέρας της με μάτια σαν γυάλινα κι' έκανε ένα βήμα κατεπάνω της.

— Έσύ κατάντησες τη μικρή σου αδελφή ένα κορίτσι του δρόμου; ρώτησε με ύφος τρομερό.

Δίχως να ταραχτή η κοπέλλα, αποκρίθηκε:

— Τη λες παλιοκόριτσο, έπειδή παντρεύτηκε με τον άντρα που αγαπούσε;

— Μαζί το κανόνισαν οι δυο τους! φώναζε η μητέρα με πάθος. Κι' εκείνη σαν πιο μικρή και πιο θαρραλέα ξεπρότισε!...

Για μία στιγμή φάνηκε πως ο πατέρας ήταν έτοιμος να χτυπήσει την κόρη του. Έπειτα όμως σαν να μετάνοιωσε. Έκανε μια κίνηση άπειλησίας.

— Μεγάλωσε παιδιά! στέναξε. Μεγάλωσε παιδιά, για να μείνης έρμος στα γεράματά σου.

— Κανείς δε με λυπάται έμένα, πρόφερε η μητέρα με ύφος σκοτεινό. Κανείς δε με λυπάται. Μονάχα ο θάνατος θα με λυτρώση.

Η καρδιά της Μαριέττας σφίχτηκε. Τους λυπήθηκε τους γέροντες, έτσι που τους άντικρουσε τσακισμένους, δυστυχισμένους.

— Να κήνης παιδιά, είπε ο Χρήστος Μαρράνης, και να σου φεύγουν, και να μη έρής που βρίσκονται. Που ξέρω εγώ αν έφυγε παντρεμένη, ή αν ακολουθούσε μονάχα κανένα άπατεώνα, κανένα σωματέμπορο;

— Έκαιγε στα χείλη της Μαριέττας η απάντησι. "Αν τους τάλεγε όλα ίσως να τους ήσυχάζε. Πάλι όμως δεν αποφάσιζε να προδώση το μυστικό της αδελφής της.

— Αν κάνουν ένεργειες και τη γυρίσουν πίσω; — Αν την ξανακλείσουν στο κλουβί;

— Μαριέττα, είπε άσφανα η μητέρα Ικετευτικά, πές μας τουλάχιστο αυτό: Είσαι σίγουρη πως παντρεύτηκε; Είσαι σίγουρη πως την αγαπάει;

— Όσο γι' αυτό, ναί, αποκρίθηκε αύθόρμητα η κοπέλλα και με τα λόγια αυτά προδόθηκε πως κάτι ήξερε κι' αυτή.

Ηθική πίεσι

Από κείνη τη στιγμή δεν την άφησαν ούτε λεπτό χωρίς να τη βασανίσουν ήθικα να τους μαρτυρήση όσα ήξερε για την άδερφούλα της. Κι' έπειδή η κοπέλλα τους δήλωσε ότι προτιμούσε να τη σκοτώσουν παρ' να πη μια λέξι, άρχισε η πίεσι.

— Πολύ καλά, της είπε ο πατέρας της. Δεν πρόκειται να ξεμυθήσης από το δωμάτιό σου, αν δε μάς πής όλη την αλήθεια. Τούρριξε μια ματιά περιφρονητική η κοπέλλα κι' αποκρίθηκε:

— Δεν ζούμε στα παλιά χρόνια πατέρα, για να με κλειδώσης. Είμαι πιά ένήλικη. Κι' αν θέλω έχω το δικαίωμα να φύγω από το σπίτι!

Τα λόγια της αυτά άναψαν ολόκληρη πυρκαϊά. Τόσο που για ν' αποφυγή τις φωνές και το ρεζίλιμα στη γειτονιά, δέχθηκε η Μαριέττα να την κλείσουν στο δωμάτιό της.

— Στο κάτω-κάτω, δε θα βαστάξη αιώνια αυτό, συλλογίστηκε. Θα τους περάση. "Όταν δοüne ότι δεν αλλάζω γνώμη, θ' άπειπιστούν».

Ξαπλώθηκε στο κρεβάτι της, κι' άφησε τις σκέψεις της να τραβήξουν στο δρόμο τους. Συλλογίστηκε κάμποση ώρα την άδερφούλα της, έπειτα ο νους της πέταξε στον αγαπημένο της. Φίδι φαρμακερό η ζήλεια της άάγκασε άσφανα την καρδιά.

— "Εκείνο το γράμμα... "Αν μ' έχη χάσει στ' αλήθεια; "Αν άπατή άλλη;»

Το αίμα παγώσε μέσα στις φλέβες της, κατάλαβε άσφανα πως απ' όλες τις δυστυχίες, η μόνη που δε θα μπορούσε να τη βαστάξη θα ήταν αυτή.

Παραμόνευε το άλλο πρωί πίσω από το παράθυρό της να δη τον ταχυδρόμο. Και πραγματικά μόλις τον άντικρουσε, έτρεξε ν' ανοίξη την πόρτα της. Την είχαν όμως κλειδωμένη απ' έξω.

— Άνοιξε μου μητέρα, φώναξε άγρια.

— Τι τρέχει; έπτε αυτή με ψυχραιμία: — Άνοιξε μου! — Της άνοιξε η Φρόσω και τη κτύπησε σα-στισμένη. — Τι έπαδες; — Είχα γράμμα; — Κούνησε η μητέρα άρνητικά το κεφάλι της.

— "Αν είχες θα σ'όδινα. — Μου λες αλήθεια;

— Νά τα μας! φώναξε θυμωμένη η Φρόσω. Πότε σου κούψαμε γράμμα; Έξ άλλου, δε μάς συμφέρει να στο κούψουμε. Γιατί τέτοια γράμματα που λαβαίνεις, δεν είναι έπικίνδυνα. "Ισα-ίσα αυτά τα γράμματα βάπτει σε κανόν να τον ξεχάσης. "Αλλά, ποιος έχασε τη γνώσι για να τη βρής έσύ;

Γύρισε στο δωμάτιο της άπειπισμένη η κοπέλλα. "Η μητέρα της όμως δεν την κλειδώσε.

Το μεσημέρι που γύρισε ο πατέρας της, τους άντελήφθη η Μαριέττα να κουρμιλάνε στο δωμάτιό τους. Και παραξενεύτηκε, που δεν ζήτησε πιά ο πατέρας να την κλειδώσουν. Τριγύρισε έλευθερα στο σπίτι, με τη καρδιά σφιγμένη. Είχε το αίσθημα πως κάποιο σιδερένιο χέρι την έπνιγε στο λαιμό.

Ήταν η πρώτη μέρα που αισθανόταν την έρημιά της. Ήταν η πρώτη μέρα που καταλάβαινε ότι είχε χάσει τη μοναδική της φίλη, την άδερφούλα της. Κι' ο πόνος την έκαιγε.

Γύρισε στο δωμάτιό της, κλειδώθηκε μόνη της και πνίγικε στο κλάμα.

Το κλειμμένο γράμμα

Στο μεταξύ η Φρόσω έδειχνε θριαμβευτικά ένα γράμμα στον άντρα της: — Διάδωσε!

Κι' ο Χρήστος διάβαζε το γράμμα του Λάμπρου προς την αγαπημένη του. "Ελφικεία μου αγάπη, έγραφε ο ξενητεμένος.

»Πήρα την απόφασι. Φεύγω από δώ. "Αλλά πριν σου γράψω για τα σχέδιά μου, θέλω να σου πω κάτι άλλο. Έλαβα ένα γράμμα σου κι' όταν το διάβασα νόμισα πως έβλεπα ένα έφιαλτικό όνειρο. Μούγραφε για κάποιο άνωθυμο γράμμα που έλαβες... "Ακόμα δεν το πιστεύω πως μούγραψες έσύ εκείνο το γράμμα, πως μόρεσε έστω και για μία στιγμή να σταματήσης το μυαλό σου στη σκέψι πως ήταν ποτέ δυνατό να σε ξεχάσω. "Ακόμα δε μπορώ να πιστέψω ότι όλη αυτή η ιστορία δεν είναι ένα έφιαλτικό όνειρο βγαλμένο από την άρρώστια μου. Δε θα σου άπαντήσω

σ' αυτά, αγάπη μου. Θα ήταν σαν να βορίζω κι' έσένα και τον έαυτό μου. Είμαι σίγουρος πως δεν περιμένεις πιά άπάντησι σ' αυτά. Είμαι σίγουρος πως η καρδιά σου θα σουδώς κιόλας την άπάντησι. Είμαι σίγουρος πως δεν πιστεύεις πιά ούτε έσύ η ίδια ότι μούγραψες ένα τέτοιο γράμμα. "Ας τ' άφήσουμε, λοιπόν, αυτό...

»Μαριέττα, γλυκεία μου αγαπημένη. Είμαι ακόμα πολύ άρρωστος. Δε βλέπω καλύτερα, ή ίδια ασθένεια των νεύων, έρχονται στιγμές που φοβάμαι πως θα σαλέψω ο νους μου. Δεν ξέρω πως με τσάκισε έτσι το κλίμα κι' ο υπερβολικός κόπος. Μ' όλα αυτά δεν άπελπιζομαι, που θα φύγω από δώ. Που πάω κι' εγώ δεν ξέρω. Φεύγον μερικοί φίλοι, και πάω μαζί τους. Λέγον πως πιά μακριά οι συνθήκες της έγνασίας είναι καλύτερες και το κλίμα λιγώτερο καταθλιπτικό. Δεν ξέρω που θα βρίσκωμαι αύριο. Το μόνο που ξέρω είναι ότι φεύγω από δώ. Μη μου γράφης για την ώρα έπειδή τα γράμματά σου θα πάνε χαμένα, θα σου επιστρέφονται. Να μη τ' ομάρης, αν σου έπιστ'αφή κανένα γράμμα. Μόλις θα άράξω κάπου, θα σου στείλω την καινούργια μου διεύθυνσι. Μη προσπαθήσης να με βρής μέσω του προευνέου. Έμεις φεύγουμε τώρα σαν νομάδες. Δεν τα ξέρεις έσύ αυτά. Κάποτε, αν θέλη ο Θεός και συναντηθούμε, θα σου έξηγησω.

»Το ξέρω πως θα νιώσης άπειπισία μ' αυτό μου το γράμμα. Το ξέρω πως θα καταραστής την ώρα που με γνώρισες. Και πάλι σου ξαναλέω: Είσαι έλευθερος από κάθε δεσμευσι. Δεν έχω την άξίωσι να δέσης τη ζωή σου μ' ένα άρρωστο άνθρωπο μ' ένα άνεργο, μ' έναν αλήτη. Τέτοιος είμαι τ'ώρα, αγαπημένη μου, άρρωστος, άνεργος, αλήτης. Κι' όμως...

»Θάπρεπε να σταματήσω. Κι' όμως, κάτι με σπρώχνει να σου γράψω κι' άλλα. Βασίζω πολλές έλπίδες σ' αυτό μου το ταξίδι. Τί ακριβώς, δεν ξέρω. Τρελλές έλπίδες μιάς καρδιάς που αγαπάει. Τρελλές έλπίδες μιάς καρδιάς που μινει ζωντανή, παρ' όλες τις συμφορές. "Ελπίζω πάντα!...

»Αγαπημένη μου, γράψε μου άμέσως μόλις λάβης το γράμμα μου. Θα είναι το τελευταίο γράμμα που μπορώ να λάβω. Γράψε μου όλα τα νέα. Μήπως βάσταξες να σου στέλνω σ' άλλη διεύθυνσι τα γράμματά μου; Δε βάπτει να τα διαβάσουν οι γονείς σου. Για τους γονείς σου είμαι σίγουρα ξεγραμμένος, το ξέρω, το καταλαβαίνω, και μου κάνει κακό να σκέπτομαι πως διαβάζουν τα γράμματά μου πως περιγλώνε τη δυστυχία μου. Γράψε μου άμέσως καμιά άλλη διεύθυνσι, για να σου

ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΜΜΟΥΔΙΕΣ

Για την ψυχαγωγία στην πλάξ θεωρείται άπορρήτο το μικρό αυτό ραδιογραμμόφωνο με τρανζίστορ. Μιά μικρή μπαταρία είναι άρκετή για να παίξη 6.000 περίπου δίσκους γραμμοφώνων. Ο κάτοχός του βάσει το δίσκο μέσα στη σχισμή, που διακρίνεται στο πλάι. Την ύπόλοιπη εργασία την κάνει μόνη της η συσκευή, που τοποθετεί αυτόμάτως το δίσκο στη θέση του και άρχίζει να παίζει. Μόλις τελειώσει ο δίσκος, βγαίνει πάλι από την ίδια σχισμή και δια-όπτεται αυτόμάτως η λειτουργία, για να μη χάνεται άδικώς πολυτιμή ένεργεια.

Η ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ, Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΙΤΟΣ

Πολύπλοκες οικογενειακές σχέσεις έπικρατούν μέσα στο κομψό αυτό αυτοκίνητο. "Η "Ινγκριντ Μπεργκμαν (δεξιά), η οποία δεν χώρισε άκόμα έπισήμως τον Ρομπερτό Ροσελίνι, ταξιδεύει τώρα με την κόρη της, Τέκνη, την όποιαν άπέκτησε με τον πρώτο της σύζυγο, το γιατρό Λιντάρτορ. Στο βολάν του αυτοκινήτου κάθεται ο νεός ύποψιος σύζυγός της, ο Σουέδς θεατρικός επιχειρηματίας Λάσος Σμιτ. "Η Μπεργκμαν είναι ευτυχισμένη, γιατί η κόρη της συμπάσκει άμέσως τον Σμιτ και τον έγκρινει για... τρίτο πατέρα της, ενώ ποτέ της δεν θέλησε να δη το δεύτερο, το Ροσελίνι.

γράφω ελεύθερα. Γράψε μου άμέσως να με προλάβεις».

«Έκανε ο Χρήστος μια κίνηση γεμάτη άγανάκτηση μόλις διάβασε αυτό το γράμμα. Γιατί της τόκουφες; Αυτή ίσα-ίσα έπρεπε να το διαβάσει».

Κούνησε αυτή το κεφάλι της σαν να τον έλεει λογούσε:

— Αυτό σου λέει ή έξυπνάδα σου; Πώς έπρεπε να το διαβάσει; Είσαι τόσο κουτός που δεν καταλαβαίνεις ότι κάθε του λέξι είναι όπιο για την έρωτευμένη της καρδιά; — Κάθε του λέξι θάπρεπε να είναι δηλητήριο για την αγάπη της.

— Καί όμως! «Αν διάβαζε αυτό το γράμμα θα άναγεωνόταν για δυο χρόνια πάλι ή αγάπη της. Ένώ έτσι...» Ο Θεός με φώτισε και τόκλεψε αυτό το γράμμα. Κι ο Θεός σε φώτισε κι' εμένα και την έκλεισε στο δωμάτιό της.

— Καί τί θα γίνει; Θα περιμένω τώρα έπ' άπειρον γράμμα του; Πήρε ή Φρόσω ένα ύφος μυστηριώδες: — Αυτό το γράμμα μάς άνοίγει όρίζοντες! άποκρίθηκε. Μ' αυτό εδώ το γράμμα τους κρατά και τους δυο στο χέρι.

— Με ποιόν τρόπο; — Πρώτα-πρώτα. Έγώ θ' άπαντήσω σ' αυτό το γράμμα.

— Έσύ;

— Ναί. Τώρα άμέσως κιόλας θα δής! Πήρε χαρτί και μελάνι κι' άρχισε να γράφει, παραποιώντας όσο μπορούσε καλύτερα το γράψιμο της κόρης της.

«Πολυαγαπημένο μου,

«Το γράμμα σου μ' έχει βυθίσει σε άπελπισία. Τα βλέπω όλα μαύρα. Πιστεύω ότι μου λές την αλήθεια, αν και μέσα μου έμεινε ένα ένοχλητικό άγκάθι άμφιβολίας. Πάντως σου γράφω σαν να πιστεύω: Τί θα γίνει μ' εμάς; Πώς έχεις πιά την άξίωσή σου σε περιμένω; Οι γονείς μου με υποβάλλουν σε ήρκα μαρτυρία, κι' έγώ τους δικαιολογώ. Δε μπορώ να σου ύποσχεθώ τίποτα πιά, άπολύτως τίποτα. Δεν πρόκειται να σου γράφω, αν δεν λάβω γράμμα σου με πίο ευχάριστα νέα. Άλλά κι' αν άκόμα δε λάβης άπάντησή μου, μετά τα ευχάριστα νέα, σ' έξορκίζω να μη μου ξαναγράψης και να μη θέλήσης να με κάνης δυστυχισμένη. Ή σιωπή μου θα σημαίνει ότι δε μπορέσα ν' άνθξώ πιά σε τόσο δυστυχία, ότι θέλησα κι' έγώ να άισθανθώ ότι μπορώ άκόμα να είμαι ευτυχισμένη».

«Να σου γράφω κι' ένα νέο: Ή Καίτη παντρεύτηκε! Δε μπορώ να σου γράψω λεπτομέρειες, ή ευτυχία της με κάνει να ζηλεύω, καταλαβαίνεις... μ' έχεις υποχρεώσει να σγκώνω στους ώμους μου ένα δυσανάλογο βάρος δυστυχίας. Δε βαστώ άλλο, άγαπημένο μου. Σπαράζει ή καρδιά μου που στο γράφω, άλλά πιστέψέ με πώς δε βαστώ».

— Τα λέω καλά; ρώτησε ίκανοποιημένη από τον έαυτό της ή Φρόσω.

— Περιήφημα τά λές. Άλλά, τί θα γίνει;

— Είναι τόσο άπλο το πράγμα. Θα του γράψω ν' άπαντήσει σε άλλη διεύθυνση. Καί, φυσικά, θα πηγαίνω έγώ να παίρνω τά γράμματα... — Όστε δηλαδή ή Μαριέττα θα χάση έντελώς τά ίχνη του;

— Μά φυσικά, άποκρίθηκε θριαμβευτικά ή μητέρα. Είναι ο μόνος τρόπος σωτηρίας. Άσε την να περιμένει. Όσο λαβαίνει γράμματα του, τόσο άναγεωνάται ή αγάπη της κι' ο καυμός της. Όλα έρχονται τώρα σαν κατά παραγγελία για να σωθή. Αυτός θα λάβη αυτό το γράμμα, και θ' άπογοητευθή.

— Γιατί δεν του γράφεις κοφτά ότι δε θα περιμένει;

— Δε θα ήταν ψυχολογημένο. Έτσι φαίνεται, φυσικά, μια κορίτσια που αγάπησε άκόμα και διατάζει. Θα το πιστέψη. — Καί θα σταμάτησε αυτός την άλληλογραφία;

— Πού τέτοια τύχη; άποκρίθηκε ή Φρόσω. Αυτός θα ή βουβαρήζει ίσα-ίσα με γράμματα, άλλά τά γράμματα αυτά θα χωνάτι στα χέρια μου.

— Μά ή Μαριέττα θα πιστέψη πώς αυτός σταμάτησε έτσι ξαφνικά να της γράφει; — Θα το πιστέψη, άποκρίθηκε ή Φρόσω με πεποίθηση. Έρχεται πολύ φυσικό. Το άνώδυνο γράμμα πρώτα. Έπειτα το δικό της γράμμα με τά παρόνοια, κι' έπειτα ή σιωπή του. Θα πιστεύη ή Μαριέττα πώς ή είναι πραγματικά άρραδωνισμένος με την άφρικανή καλλονή ή πώς θυμωσε για

τίς ύποψίες της...

— Θα του γράφω και θα του ξαναγράφω. — Δεν πάει να του γράφω! Τά γράμματα της δε έπιστρέφονται!

— Θα τρελλαθώ... ψιθύρισε ο πατέρας με κάποια συμπύκνωση.

— Σ' αυτές τις περιστάσεις δε χωρούν ήμίμετρα. Χρειάζεται βαθειά έγχείρηση, είπε ή Φρόσω. Δεν τό πονώ, έγώ τό παιδί μου; Άλλά είδες τί πάθαμε με την Καίτη. Καήκαμε! Την Μαριέττα την κρατούμε στα χέρια τώρα. Άν δεν καταφέρουμε να τη σώσουμε, θα πάη χαμένη κι' αυτή. Σήκωσε ο Χρήστος τους ώμους του.

— Δεν ξέρω τί να πώ. Πάει να μούρρη τρέλλα μ' αυτά τά κορίτσια. Τί θα κάνουμε με τη μικρή; Πού θα τη βρούμε;

— Έσφίξε τά χείλη της πεισιμνημένη ή Φρόσω.

— Δε θα τη βρούμε. Θα κρατήσουμε την ψυχραιμία μας και θα περιμένουμε να έρθη να πείσ στα πόδια μας.

— Κι' αν είναι δυστυχισμένη;

— Άναστρέψε ή μάνα.

— Είναι άξια της τύχης της! Πρέπει κατά κάποιον τρόπο να τό καταλάβουν κι' οι δυο τους ότι αυτά που κάναμε, τά κάναμε για την ευτυχία τους. Πρέπει να τό καταλάβουν!...

— Άναψε ο Μάρνης ένα τσιγάρο και έφερε μία βόλτα στο δωμάτιο. Το πρόσωπό του ήταν σκυθρωπό.

— Δεν ξέρω τί να κάνω με τη μικρή, ψιθύρισε σαν να μιλούσε μονάχος του.

— Μά τί μπορούμε να κάνουμε;

— Να κινητοποιήσουμε την άστυνομία να τη βρή.

— Έτσι χωρίς να έχουμε ιδέα; Βλέπεις ή μικρή ήταν πίο πονηρή από τη μεγάλη, μάς κοίμισε!

— Άχάριστα κορίτσια! Κάναμε τό πάν για την ευτυχία τους, ξανάπε ο πατέρας.

— Δεν τό παραδεχονται. Γι' αυτές ένα έχει σημασία: Να τους επιτρέψουμε να παντρευτούν μ' όποιον βρεθή στο δρόμο τους.

— Τό μάτι του Χρήστου άγρίεψε.

— Λοιπόν, έχεις δίκιο. Γι' αυτές άφήσουμε να τά βγάλη πέρα μόνη της. Για να είναι ήσυχη ή Μαριέττα σημαίνει πώς τά

πράγματα είναι φαινομενικά τουλάχιστον καλά. Άν άργότερα έρθη ή άναποδιά...

— Όταν βάρη ή άναποδιά, θα τη δούμε να παρουσιάζεται σαν μετανουόσα Μαγδαληνή! είπε με πεποίθηση ή μητέρα.

— Άς μη νοιαστούμε, λοιπόν, για τη μικρή, συμφώνησε όριστικά ο πατέρας. Ίσως με τον καιρό άποφασίση ή Μαριέττα να μάς μαρτυρήσει κάτι. Για την ώρα άς στρέψουμε την προσοχή μας στη μεγάλη...

Ή άγωνία της Μαριέττας

Δέν την περιόριζαν πιά, και της φέρωνταν σχεδόν φιλικά. Ή δύστυχη Μαριέττα πίστευε πώς ο θυμός τους είχε περάσει και δεν έδαζε στο μυαλό της πώς ήταν ποτέ δυνατό να της κλέβουν τά γράμματα του άγαπημένου της.

Κάθε μέρα ξυπνούσε με μία καινούργια έλπίδα, και κάθε μέρα την ώρα που ήξερε πώς θα περνούσε ο ταχυδρόμος τά κατάφερνε να βρίσκει στην πόρτα.

Όλη ή ψυχή της άνέβαινε στα μάτια της, καθώς κύτταζε τά χέρια του. Κι' αυτός που είχε καταλάβει την άγωνία της, της έλεγε θλιμμένος:

— Τίποτε, δεσποινίς.

Μία μέρα ή δύστυχη κοπέλλα δε βάσταξε:

— Γιατί δε μου γράφεις; ρώτησε τη μητέρα της.

Έκανε πώς την κύτταξε με συμπύκνωση ή μάνα.

— Αυτό άναρωτιόμουν κι' έγώ, της άποκρίθηκε.

— Μπήκε ο χειμώνας, μαμά, κι' έχω να λάβω γράμμα του από τό φθινόπωρο! Μήπως έπαθε τίποτε;

— Τά μάτια της Φρόσως άστράψαν.

— Τί; Μήπως πέθανε;...

— Ναί, ψιθύρισε ή Μαριέττα με χείλη τρεμουλιαστά, και κύτταξε τη μητέρα της ίκευεντικά, λές και ήταν στο χέρι της να κανονίση την τύχη του άγαπημένου της.

— Είσαι τρελή, είπε ή μητέρα. Γιατί βάζεις στο νου σου την τραγωδία; Άφου έλαδες τό γράμμα που σου έγραφε την αλήθεια...

— Δεν την πιστεύω! είπε ή Μαριέττα με πάθος.

— Κι' όμως από τότε σταμάτησε να σου γράφει.

— Το έγραφε έγώ με δυσπιστία...

— Καί δεν του ξαναγράφε; είπε ή μητέρα άδιόφορα. Γράψε του να τά ξεδιαλύνει. Δεν είναι δυνατό να άφησες έτσι αυτό τό ζήτημα έκκερμές. Βλέπεις, έμεις, παιδί μου, δε σε πιέζουμε. Τέλειωσε τις σπουδές σου τώρα τό καλοκαίρι με τό καλό. Θα ήσυχάσης κι' από αυτό. Έπειτα όμως πρέπει όπωσδήποτε να πάρης την άπόφαση.

— Ποιά άπόφαση; ρώτησε ή Μαριέττα άνήσυχη.

— Την άπόφαση για τό μέλλον σου, παιδί μου. Ξέρεις, ο Βουναράς...

— Πάλι αυτός ο άνθρωπος, είπε με δυσφορία ή κοπέλλα.

— Δε σε συγκινεί ή καλώςήν του; Έμένα μ' έχει σκλαβώσει. Ποιάς άλλος θ' άνεχόταν τέτοια φερσίματα και δε θάρριχνε μαύρη πέτρα;

— Άκριβώς αυτό λέω κι' έγώ. Καταντάει άναξιοπρεπής. Δεν υπάρχουν κι' άλλες κοπέλλες στον κόσμο;

— Δεν πρέπει να είσαι άχάριστη, παιδί μου. Πρέπει να τό σκεφθής πολύ καλά, πολύ βαθειά. Βλέπεις, ή ζωή τραβάει μπροστά. Άν πρόδωκε την αγάπη σου ο Λάμπρος, δεν είναι λόγος να τά βάψης μαύρα έσύ.

— Τά παθητικά μάτια της κοπέλλας στηλώθηκαν στη μητέρα της.

— Μαμά ο Λάμπρος δεν πρόδωσε την αγάπη μου! Είμαι σίγουρη πώς είναι άρρωστος! Καί τά όνειρα πού βλέπω γι' αυτόν μου τόν δείχνουν δυστυχισμένο...

— Τά όνειρα είναι πλάσματα της φαντασίας σου. Δε μπορείς να βασιστής σ' αυτά!

— Άχ, μαμά... δεν καταλαβαίνεις πώς είμαι πολύ δυστυχισμένη; ψιθύρισε ή Μαριέττα και τά χείλη της τρεμούλιασαν έτοιμα για κλάμα.

— Τότε θα έγινε θαύμα κ. έλεγκτά!

— Μά τί άγίασμα μου λές, χοστιανέ μου, πώς είναι; Αυτό είναι οδύσση!

— Τότε θα έγινε θαύμα κ. έλεγκτά!

— Άχ, μαμά... δεν καταλαβαίνεις πώς είμαι πολύ δυστυχισμένη; ψιθύρισε ή Μαριέττα και τά χείλη της τρεμούλιασαν έτοιμα για κλάμα.

— Τότε θα έγινε θαύμα κ. έλεγκτά!

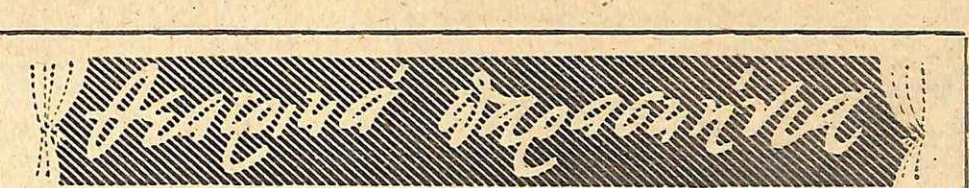
— Μά τί άγίασμα μου λές, χοστιανέ μου, πώς είναι; Αυτό είναι οδύσση!

— Τότε θα έγινε θαύμα κ. έλεγκτά!

— Άχ, μαμά... δεν καταλαβαίνεις πώς είμαι πολύ δυστυχισμένη; ψιθύρισε ή Μαριέττα και τά χείλη της τρεμούλιασαν έτοιμα για κλάμα.

— Τότε θα έγινε θαύμα κ. έλεγκτά!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια...

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ο ΝΕΟΣ θίασος πρόξας του Δημ. Μυράτ, που θα παίξη έφέτος τό χειμώνα στο θέατρο «Διάνα» της οδού Ίπποκράτους, μένει επί του παρόντος χωρίς πρωταγωνίστρια.

Αυτό έγινε άφορμή να διαλέξη για έναρκτηριο έργο τό «Κράτος του Θεού», όπου παίξουν μόνο άνδρες, όπως και στο «Τέλος του ταξιδιού».

Τό νέο θέατρο της Μαρίας Άλκαίου και του Βασ. Διαμαντοπούλου, που χτίζεται στην οδό Στουρνάρα και πού θα είναι έτοιμο την άνοιξη, θα παρουσιάση μία μεγάλη καινούργια: Ή σκηνή του, σύμφωνα με τις άνάγκες του παίζόμενου έργου, θα έπεκτείνεται κάθε φορά σε μήκος και πλάτος.

Τη διακόσμηση και άισθητική εμφάνιση του νέου θεάτρου, σε έντελώς μοντέρνο ρυθμό, ανέλαβε ο γνωστός ζωγράφος και σκηνογράφος κ. Γιάννης Τσαρούχης.

Ή Λυρική Σκηνή, μετά την όπερα «Τουραντό» του Πουτσίνι, πού θα είναι τό

έναρκτηριο έργο της χειμερινής περιόδου, θα άνεβάση την όπερέττα του Όσκαρ Στράους «Σοκολατένιος στρατιώτης», πού είχε παίξη στην Αθήνα πριν 20 χρόνια, από έλεύθερο θίασο, με πολλή έπιτυχία.

Τό «Σοκολατένιο στρατιώτη» θα σκηνοθετήση ο κ. Τάκης Μουζενίδης, πού προσελήφθη για πρώτη φορά να προσφέρει έκτάκτως τις υπηρεσίες του στον κρατικό μουσικό όργανισμό.

Επίσης ο χορευτής Γιάννης Φλερύ, θα έτοιμάση χορογραφίες για μία σειρά μοντέρνων χορών.

Στά υπαλλήλα της Λυρικής Σκηνής θα έμφανισθή, με την έναρξή της νέας περιόδου, και μία νέα σολίστ, ή γνωστή χορεύτρια Πέτροβα, πού διέκοψε, στο μεταξύ, τις έμφανίσεις της στα άθηναϊκά κέντρα.

Τό «Περσικό» είχε την τύχη να προηγηθή σε είσοδους, για πρώτη φορά έφέτος, την περασμένη Τετάρτη, έπειτα από τη μεγάλη άπογοητευτική νερόπληξη.

Και αυτό γιατί, άπλούστατα, είναι έφωδιασμένο με τένα.

Τη μουσική ύπόκρουση της «Γαλήνης» του κ. Βενέζη, πού θα είναι τό έναρκτηριο έργο του θεάτρου «Κυβέλης», γράφει ο συνθέτης, κ. Νίκι Γιακοβλέφ, θα την παρουσιάση δε με τό περίφημο «Χάμιοντ όρχήκων», πού έχει άπόδοσι ολόκληρης όρχήστρας και πού θα έπιδειχθή για πρώτη φορά στο άθηναϊκό κοινό.

Σημειωτέον, ότι ή «Γαλήνη», πού έτοιμάζεται έντατικά, θα άνεβάσθη από τό θίασο «Άλίκη» χωρίς ύποβολές, όπως γίνεται στα κρατικά θέατρα.

Ο χορευτής Έρενίδης, πού έφυγε στο έξωτερικό, μαζί με τον καθηγητή Μοριάνωβ, έμεινε στο Λονδίνο για ν' ακολουθήση άνωτέρα μαθήματα στην εκεί μεγάλη σχολή «Σάντερς Γουέλς».

Τρία δυναμικά καλλιτεχνικά συγκροτήματα έμφανίζονται από αυτή την έδδομάδα, με την ευκαιρία της έκθέσεως, σε τρία Ισάριθμα κέντρα της Θεσσαλονίκης, ο δε συνγωνισμός προβλέπεται, ότι θα είναι πολύ σκληρός.

Στό ένα άπ' αυτά συμμετέχουν οι άδελφές Καλουτά, ή Ρένα Βλαχοπούλου, ο Μαρούδας, τό «Τρίο Μπελκάντο» και τό χορευτικό Γιώτης - Κάσπη.

Στό δεύτερο, ο Γιόργος Οικονομίδης, ή Μαριάνα Χατζοπούλου, ή Μάγια Μελέγια και τό χορευτικό Γιάννης Φλερύ - Λίντα Άλμα.

Στό τρίτο, τέλος, ή Μαίρη Λίντα με τό Χιώτη, ή Σούλη Σαμπάχ, ο μίμος Γιαννιόπουλος και ο χορευτής Βορλάμος με την Ιταλίδα παρτεναίρ του Μαρία ντε Πετρίλλιο.

Ή γνωστή νομμερίστα Μαίρη Λαΐδου μετεπήδησε στο λαϊκό τραγούδι και σημειώνει έπιτυχία με τό συγκρότημα Νεοφώτη.

Αντίθετα, ή χορεύτρια Μάρθα Καραγιάννη έγινε τώρα νομμερίστα και έμφανίζεται με έπιτυχία στο Βαριετέ «Ραντάς».

Ένας γνωστός χορευτής, ο Άλέκος Ξακουστός, πού άνηκε άλλοτε στα υπαλλήλα της Λυρικής Σκηνής, άλ- λος τώρα έπάγγελμος και διευθύνει ένα άπό τά κεντρικότερα μπάρ της Βιέννης.

Τό περίφημο κοιντέττο «Πλάτερς», πού τόση έντύπωσι έκανε στους Αθηναίους, είχε μια άπρόσπτη περιπέτεια.

Πραγματικά, οι συμπαδίστατοι νέγοι τραγουδιστάι λίγος έλειψε, τό βράδυ εκείνο, να μείνουν... νηστικοί.

Κι' αυτό γιατί, όταν τέλειωσαν τό πρόγραμμα τους, κατά τις 3 το πρωί, σύμφωνα με τό άρρίο έργασίας, είχαν φύγει οι μαγικοί του κέντρου!

Ή εκλεκτή πρωταγωνίστρια της λυρικής Σκηνής, Άνθη Ζαχαράτου, πού θα παίξη τό πρώτο ρόλο στην όπερέττα του Όσκαρ Στράους «Σοκολατένιος στρατιώτης», πού θα είναι τό δεύτερο έργο της νέας περιόδου του κρατικού μουσικού θεάτρου.

Μία νέα ελληνική ταινία με τον τίτλο «Ο Καραγκιόζης», στην όποια πρωταγωνιστεί ο ήθοποιός του Βασιλικού Θεάτρου Θάνας Κατσοπούλας, προεκοίθη από τον έδω μορφωτικό άκόλουθο της Σοβιετικής Ένώσεως και θα προβλήθ στην Μόσχα.

Μία άλλη καινούργια ελληνική ταινία, με τον τίτλο «Ή κυρά μας ή μαμή», περιλαμβάνει ένα εξαιρετικό βολασκι, με τον τίτλο «Έλα, πάσε με άπ' το χέρι», τον τίτλο «Έλα, πάσε με άπ' το χέρι», πού έγραψε ο συνθέτης του «Ή είν' αυτό πού τό λένε άγάπη», κ. Τάκης Μωράκης, σε στίχους του κ. Άλ. Σακελλάριου.

Ο θίασος Λάμπρου Κωνσταντάρα, γιόρτασε, προ ήμερών, την 100ή παράστασι του «Άνακρητη», στο θέατρο «Ασχυροπούλου», όπου είχαν κληθή να παραστούν πολιτικές προσωπικότητες, άθροποι των γραμμάτων και της τέχνης.

Οι παραστάσεις του «Άνακρητη» θα συνεχισθούν μέχρι της 21ης τρέχοντος.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τό γέλιο Μαριέττας ή ζήνιά

Δυο μικρά παιδιά συζητούν μεταξύ τους. — Τί θα πη ντεκολτέ; ρωτάει τό ένα.

— Δεν ξέρω ακριβώς, άπαντάει τό άλλο, πάντως όμως πρέπει να είναι ένα πράγμα με καταπληκτικές ιδιότητες.

— Γιατί;

— Γιατί ή μεγάλη μου άδελφή χάρις στο ντεκολτέ της άρραδωνίστηκε, ενώ ή μικρή συνακώθηκε!

Τρεις μανιώδεις πρεσβόδοι χωρίζουν άργά τη νύχτα, ύστερα από μία συγκλονιστική παρτίδα.

— Λοιπόν, λέει ο ένας, ραντεβού γι' αύριο τό άπόγευμα στις πέντε.

— Στις πέντε; παρατηρεί ο άλλος. Δε μπορώ, γιατί παντρεύομαι. Άν θέλεις όμως στις έφτά, ευχαρίστως!

Διαφώνιοι ενός άμερικανικού γραφείου ταξιδιών: — «Νεόνυμφοι, έλάτε μαζί μας στο Βόρειο Πόλο. Ή νύχτα εκεί διαρκεί 150 ήμέρες!»

Σ' ένα σαλόνι γίνονται πειράματα ύπνου. — Ο ύπνωτιστής: — Ο κύριος αυτός είναι θαυμάσιος μέντιουμ! Προσέξτε τώρα πώς θα του άφανιστώ τη μνήμη... Μία γερωντόκωρη: — Όχι, γιά τό θεό!... Πριν από λίγος, μούδωσε ύπόσχεσι γάμου!...

Στό δικαστήριο. — Ο πρόεδρος: — Λέγε, μάρτυς. Τό είδες με τά μάτια σου τό βωδι πούκλεψε ο κατηγορούμενος; — Ο μάρτυς: — Τό είδα, κύριε πρόεδρε, νά, όπως σε βλέπω τώρα τό λόγος σου!

Ο πρόεδρος: — Λές πώς δεν είχες προηγουμένα με τόν κατηγορούμενο. Όταν σούδωκε λοιπόν τό καστόκι στην ταβέρνα, τί φαντάσθηκες; — Ο μνηστής: — Φαντάσθηκα... πώς γύριζε άνίποδα τό μαγαζί και πώς πέφτανε άπάνω μου όλα τά βαρέλια!

Έκείνος: — Ά, Λιλί μου, να ζέρης πώς ή πρώτη άπιστία σου θα με σκοτώσιν! — Έκείνη: — Τότε λοιπόν θα φροντίσω να μάθης... τη δεύτερη!

Ή κυρία στο ζητιάνο: — Δε ντοπέσας, νέος άνθρωπος να ζητάς λεφτά; — Ζέρερε, την τελευταία φορά πού τά πήρα χωρίς να τό ζητήσω, με βάλανε δυο χρόνια φυλακή!

Μεταξύ... συναδέλφων: —

— Βλέπεις, Κιμή; Καί τά έλθετινά βουνά δε θα ήταν τόσο ψηλά, αν δεν είχαν τόσο βαθειές χαράδες!...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΛΟΓΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΟΡΑ: Νέα σχετικώς γυναίκα, με διανοητική ανωτερότητα, ψυχικό μεγαλείο και μοντέρνες σκέψεις. **ΚΛΑΙΡΗ:** Φίλη της. **ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ:** Υπηρέτρια. **ΝΑΣΟΣ:** Σύντροφος της Νόρας. **ΤΖΟΥΛΙΑ:** Τρυφερή φίλη του Νάσου.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι της Νόρας και του Νάσου. Μεσημέρι).

ΝΟΡΑ: (Μπαίνοντας): Παναγιώτα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: (Βγαίνοντας άνακουμπωμένη από την κουζίνα): Όριστε, κυρία.

ΝΟΡΑ: Με ζήτησε κανείς δ' ανδρών;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Τηλεφώνησε ο κύριος.

ΝΟΡΑ: Πότε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Θάνατ' έσπευσε μισή ώρα.

ΝΟΡΑ: Κατάλαβα. Θα σου είπα, σίγουρα, να μου πής να μη τον περιμένω το μεσημέρι για φαγητό.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Μάλιστα, κυρία. Πώς το καταλάβατε;

ΝΟΡΑ: Τό φαγάσθκα. Ο κύριος, βλέπεις, είναι μηχανικός και πρέπει να επιβλέπει ο ίδιος ένα σωρό οικοδομές.

Αναγκάζεται, λοιπόν, να κλέβει ώρες από το φαγητό του και το μεσημεριανό του ύπνου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Τον καμμένο τον κύριο! Πόσο θα κουράζεται!

ΝΟΡΑ: Όλοι κουράζονται, Νόρα, σ' αυτό τον κόσμο. Ξέρεις τι τράβηξα εγώ από τις δέκα το πρωί, στην Ψδόν 'Ερμού, για να διαλέξω γρήγορα ματάκια; Άς είναι. Τιποτ' άλλο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Τί άλλο, κυρία;

ΝΟΡΑ: Με ζήτησε κανείς άλλος;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Όχι, κυρία. Άσα! Ξέχασα. Σας έφεραν ένα γράμμα.

ΝΟΡΑ: Ποιός το έφερε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Κάποιος μικρός.

ΝΟΡΑ: Δός το μου, λοιπόν.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Μιά στιγμή, κυρία. Στην κουζίνα τόχω. (Φεύγει και ξαναγυρίζει, κρατώντας ένα σφραγισμένο σιέλ φάκελλο, που τον δίνει στη Νόρα).

ΝΟΡΑ: Όριστε, κυρία.

ΝΟΡΑ: (Ενώ τον περιεργάζεται): Η διεύθυνσι γραμμένη με γραφομηχανή. Περιέργο! Ίσως και ύποπτο. (Σχίζει με νευρικές κινήσεις το φάκελλο, βγάζει ένα σιέλ επιστολόχαρτο, το εξετάζει και διαβάει).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Γράφει τίποτα κακό, κυρία;

ΝΟΡΑ: (Απότομα και χωρίς να διακοφεί την ανάγνωσι): Πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Γιατί άσμπως γλωσσάσατε.

ΝΟΡΑ: (Διπλώνοντας το γράμμα): Έγώ γλωσσάσα;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Έτσι μου φάνηκε.

ΝΟΡΑ: Φρόντισε, λοιπόν, να μη σου ξαναφανεί.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Μάλιστα, κυρία. (Προχωρεί για να φύγει).

ΝΟΡΑ: Και πού είσαι...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ: Όριστε, κυρία.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο δωμάτιο της Νόρας, που με νευρικές κινήσεις σχηματίζει έναν αριθμό στο τηλέφωνο).

ΚΛΑΙΡΗ: (Από την άλλη άκρη του συρματος): Νά!

ΝΟΡΑ: Γειά σου, Κλαίρη.

ΚΛΑΙΡΗ: Γειά σου, Νόρα μου.

ΝΟΡΑ: Έλπίζω να μη σε ξύπνησα.

ΚΛΑΙΡΗ: Μά τι λές! Άκόμη δεν καθήσαμε στο τραπέζι. Μου φαίνεται, όμως, πολύ ταργαμένη. Συμβαίνει τίποτα;

ΝΟΡΑ: Νά!

ΚΛΑΙΡΗ: Πές μου, λοιπόν.

ΝΟΡΑ: Άπ' το τηλέφωνο; Άδύνατο!

ΚΛΑΙΡΗ: Τότε, έλα στο σπίτι.

ΝΟΡΑ: Αυτό είναι το προτιμότερο.

(Σε δέκα λεπτά στο σαλόνι της Κλαίρης).

ΝΟΡΑ: Σ' άναστάτωσα, καυμένη Κλαίρη, μεσημεριάτικα.

ΚΛΑΙΡΗ: Μην το ξαναπής, γιατί θα θυμώσω. Κι' αν θέλεις, λυπήσου με, πού φλέγομαι από περιέργεια και πές μου τί συμβαίνει.

ΝΟΡΑ: (Δίνοντας της το γράμμα): Διάβασε αυτό.

ΚΛΑΙΡΗ: (Το παίρνει και διαβάζει δυνατά): «Κυρία μου, ο άντρας σας είναι άναξιος της εμπιστοσύνης σας. Γιατί, άπλουσάτα, σας προδίδει με τον ελαυνότερο τρόπο. Για να πειστήτε, δεν έχετε παρά να παρακολουθήσετε την κίνηση των εισερχομένων και εξερχομένων στο μιμυόγειο μιας καινούργιας πολυκατοικίας, που βρίσκεται στην Ψδόν Δημοκρίτου 139. Ένας άγνωστος, αλλά καλός φίλος σας. Υστερόγραφον: Προτιμήστε μεταμεσημερινές ώρες».

ΝΟΡΑ: Τί λές, λοιπόν, για δ' αυτό;

ΚΛΑΙΡΗ: Τί να πώ; Μένω κατάπληκτη.

ΝΟΡΑ: Για να είμαι ειλικρινής, κι' εγώ δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Εύτυχος, όμως, ότι χάρις στην άκριδη διεύθυνσι, μπορώ να εστιάσω καραούλι και να το εξακριβώσω. Κι' αν είν' αλήθεια...

ΚΛΑΙΡΗ: (Ανήσυχτα):... Κι' αν είν' αλήθεια;

ΝΟΡΑ: «Εκεί δεν ξέρω τί θα γίνει».

ΚΛΑΙΡΗ: Ντροπή, Νόρα! Όχι άκρότητες. Κι' εσύ άλλου, μην ξεχνάς, ότι — όπως η ίδια το υποστήριξε — είσαι μια γυναίκα με δυνάμεις.

νοητική ανωτερότητα, με ψυχικό μεγαλείο και μοντέρνες αντιλήψεις.

ΝΟΡΑ: Ένας λόγος περισσότερο για να γίνω θηρίο! Μπορούσε να μου το πη ο γελός, ο διπρόσωπος! Γιατί ήξερε πως θα του το συγχωρούσα. Άντρας είναι, θα έλεγα, έκανε κι' αυτός μία στραβοτιμονιά. Ούτε ο πρώτος, ούτε ο τελευταίος. Δε χάλασε δα ο κόσμος!

ΚΛΑΙΡΗ: Μπράβο, Νόρα! Τώρα σε άναγνωρίζω!

ΝΟΡΑ: Νά, αλλά δε μου τό είπε! Κρυβότανε πίσω από το δάχτυλό του και με κορόιδευε. Και μ' έφερε στο έξουτελιστικό σημείο να μου στέλνουν οι άγνωστοι φίλοι άνώμαλα γράμματα. Τέλος πάντων. Έκείνο που προέχει είναι το να διαπιστώσουμε αν η καταγγελία είναι αληθινή. Θέλεις να με βοηθήσεις, Κλαίρη;

ΚΛΑΙΡΗ: Και το ρωτάς; Νόρα: Φάε, λοιπόν, και φεύγουμε άμέσως.

ΚΛΑΙΡΗ: Μά το φαί θα κυττάσουμε τώρα; Έδώ έχουμε να εκπληρώσουμε μία μεγάλη άποστολή! Πάμε! Κι' εύχομαι να μην πάη χαμένος ο κόπος μας.

ΝΟΡΑ: Άπό το στόμα σου και στού Θεού τ' αὐτί.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σε λίγη ώρα, κάπου στην Ψδόν Δημοκρίτου. Η Νόρα κι' η Κλαίρη κατεβαίνουν φουριόζες από ένα ταξί).

ΚΛΑΙΡΗ: (Δείχνοντας ένα αυτοκίνητο Ι. Χ., που στέκεται λίγο παραπάνω): Αυτό δεν είναι τ' αμάξι σας;

ΝΟΡΑ: Νά! Άρα, ο κύριος Νάσος, το σιγανό αυτό ποταμάκι, βρίσκεται, πράγματι, αυτή τη στιγμή στο μιμυόγειο της Ψδόν Δημοκρίτου 139. Κι' αυτό δε θα το συγχωρήσω ποτέ.

ΚΛΑΙΡΗ: Είπαμε: όχι άκρότητες.

ΝΟΡΑ: Τόν τιποτένιο! Άκούς να το κούνη! Κι' από ποιά παρακαλώ; Άπό μία γυναίκα σαν κι' εμένα, με πνευματική ανωτερότητα, ψυχικό μεγαλείο και μοντέρνες αντιλήψεις!

ΚΛΑΙΡΗ: Μά πού ξέρεις; Μπορεί το ζήτημα να είναι πολύ πρόσφατο, πολύ φρέσκο, και να σκοπεύει να στο έκμυστηρευθ' αύριο-μεθαύριο.

ΝΟΡΑ: (Τρυπώντας σε μία πόρτα και παρασύροντας μαζί της και την Κλαίρη): Κούτα!

(Ο Νάσος και η Τζούλια βγαίνουν από το μιμυόγειο, μπαίνουν στο αυτοκίνητο και φεύγουν).

ΚΛΑΙΡΗ: «Ε, λοιπόν, αν δεν το έδωπα με τα μάτια μου, δε θα το πίστευα.

ΝΟΡΑ: (Τρέμοντας κι' άφρίζοντας): Σε βεβαιώνω έχω εξαγριωθ' σαν τίγρις.

ΚΛΑΙΡΗ: Μά γιατί σε πειράζει τόσο κάτι πού, όπως με βεβαιώνεις πάντα, θα ήσωνα διατεθεί μ'ένά να το συχωρήσει και να το ξεχάσει;

ΝΟΡΑ: Για τρεις λόγους.

ΚΛΑΙΡΗ: Νά τους άκούσω.

ΝΟΡΑ: Πρώτον, γιατί η κυρία αυτή μου είναι... τελείως άγνωστη. Δεύτερον, γιατί είναι πιά ν'ά από μένα! Και, τρίτον, γιατί συναντήθηκε μαζί της με... βράμ'κο τουκάκι, και άσ' άδικο το παντρίον! Μ'έκανε, δηλαδή, ρεζίλι σε μία ετήν γυναίκα.

ΚΛΑΙΡΗ: (Δοκίποντας): Παροντόν, που επιτρέπεις;

ΝΟΡΑ: Πασακαλώ.

ΚΛΑΙΡΗ: (Χαφρώς έξαλλη): Νά σου β'άσω και τη δ'ανοητική άνωτερότητα και το ψυχικό μεγαλείο και τις μοντέρνες αντιλήψεις!...

(Αύλια)

Γ. Γ.

ΓΟΥΝΙΝΗ ΒΡΑΔΥΝΗ ΤΟΥΛΑΕΤΤΑ

Ο 'Εμίλιο Σούμπερτ, ο γνωστός δημιουργός μόνος της Ιταλικής πρωτεύουσας, επέβειξε ο ίδιος πρό ήμερών ένα μοντέλο για το όποιο είναι ιδιαίτερα ύπερηφανος και πού είναι, όπως είπα, το πιο άσχημο του. Πρόκειται όπως φαίνεται καθαρά στη φωτογραφία μας, για ένα έξωμο βραδυνο φόρεμα, πού είναι καμωμένο ολόκληρο από γουνισκό.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΚΤΙΚΟΥ

Οι Άμερικανοί ναύτες, πού υπηρετούν στη βάση Μάκ Μορρόνι του Άνταρκτικού, είναι έφοδισμένοι με σπορές πού τους προστατεύουν, όχι μόνο από το κρύο αλλά και από την επικίνδυνη για τα μάτια άντανάκλαση του φωτός πάνω στους πάγους. Οι άντρες αυτοί έγγυλάσσονται κατά ώρισμένα χρονικά διαστήματα, πλαισιώνουν δε τους Άμερικανούς έπιστήμονες, πού βρίσκονται εκεί για να κάνουν πολυτιμες παρατηρήσεις και μελέτες μέσα στα πλαίσια του Γεωφυσικού έτους.

ΤΟ ΠΑΓΩΤΟ στο χωνάκι

Η ιστορία του άρχίζει από το 1870, όταν το παγωτό γινόταν με χιόνι της Πάρνηθας.

ΚΑΤΙ, πού πριν από δυό χρόνια στην Άθήνα μόνο στα μικρά παιδιά μπορούσε να δη κανείς και πού θα φαινόταν κάπως γελοίο στους μεγάλους, έγινε το φετεινό κυρίως καλοκαίρι ένα άτελείωτο και συνηθισμένο θέαμα. Κάθε Άθηναίος, άς είναι και... σεβάσμιος καθηγητής των Άρχαίων Έλληνικών, μπορεί σήμερα να... γλύφει μέσα στους δρόμους άμέριμνος, πλαταγίζοντας τη γλώσσα του, σαν μαθητής του δημοτικού σχολείου, το παγωτό στο χωνάκι.

Νέοι και γέροι, άντρες, γυναίκες και παιδιά, πού στέκονται ή περπατούν με το χωνάκι του παγωτού στο χέρι — μόδα πού μάς ήρθε δειλά-δειλά πέρυσι μόλις άπό το έξωτερικό — είναι πιά φέτος μία χαρακτηριστική εικόνα της καλοκαιριάτικης αθηναϊκής ζωής. Τη συμπληρώνει κι' ένας άλλος προκλητικός πειρασμός, νέου είδους κι' αυτός για την Άθήνα: Οι παγωτοπώλιδες, κορίτσια, άπό συμπληθικά ως ώραιότατα, πού στέκονται με λευκές φόρμες, χαμογελάστας, κοντά στις ηλεκτρικές μηχανές του παγωτού. Πειρασμοί πού πολλές φορές έκιμνενίζουν το δροσιστικό σκοπό του παγωτού, άνάθοντας τα αίματα των άρσενικών καταναλωτών του. Άνοίγουν κάθε λίγο τις κάνουλες των παγωτομηχανών, γεμίζουν και ξεχειλίζουν το χωνάκι με το παγωμένο προϊόν τους σε όλα τα γούστα της Ίριδος, άπό γάλα, κακάο ή διάφορα είδη φρούτων, για να το προσφέρουν με ιαμίστη δριανή.

Είπαμε πριν πώς φαίνεται ότι είναι μία καινούργια μόδα τα παγωτά στο χωνάκι για τους Άθηναίους. Άν όμως ανατρέξουμε στα χρόνια της παλιότερης Άθήνας, της σοδορότητας, της έθιμοτυπίας, του σκληρού κολλάρου και των 40 βαθμών ύπό σκιάν, θα δούμε ότι το σημερινό θέαμα του παγωτού στο χωνάκι, δεν είναι καθόλου κάτι το καινούργιο, αλλά μάλλον νέα έκδοσι μιάς παλιάς αθηναϊκής σκηνης, με νέα σκηνογραφία.

Νά τί γινόταν, λοιπόν, στην Ά-

Τα τόν έοιότα

* Η άγάπη είναι ο άρχιτέκτων του σύμπαντος.

* Ησίοδος

* Οι γυναίκες βλέπουν το γάμο σαν κωμωδία που άρχίζει μπροστά στο θωμό της έκκλησίας. Οι άντρες σαν τραγωδία που τελειώνει μόνο με το θάνατο.

* Σαφόρ

* Στη γυναίκα κάνουν μεγάλες έπιτυχίες τα πράγματα πού φαντάζεται παρά εκείνα πού βλέπει.

* Μπάροτον

* Η γυναίκα δε δίνει σημασία σε κείνο πού κανέτε για' αυτήν. Δέν ξεχνάει, όμως, ποτέ εκείνο πού δεν κάνατε.

* Κουρτελέν

* Η άγάπη της γυναίκας είναι γραμμένη στο νερό κι' ή πίστι της στην άμμο.

* Ωτέν

* Οι άντρες έγκωμιάζουν τις ενάρετες γυναίκες, αλλά γοητεύονται από κείνες πού δεν έχουν σχέση με την άρετή.

* Άνγκοβίλ

Επίμαχοι βίχχοι

ΔΙΚΕΑΝΟΣ... ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

Έπάνω πού καλμάρησε ή Μέση Άνατολή κι' ο Λίβανος σταμάτησε... λιβάνι να μυρίζει ή Κίνα πλέον, άρχισε να μ'άσ' άσασχολή πού την ειρήνη βάλθηκε να κάνη «βράσε ρύζι»!

*

Παρατηρούμε, δηλαδή, με την ψυχή στο στόμα, πώς ο Κινέζος άρχισε με τις φωτιές να παίξει κι' άπ' την πολλή λαχτάρα μας άλλόζουμε το χρώμα και κίτρινοι γινόμαστε σαν άκραιφνείς... Κινέζοι!

ΔΙΧΩΣ ΛΟΓΙΑ ΜΑΣΗΜΕΝΑ

Έπάρθηκε άπόφασι ρητή κι' οριστική σχολή κι' έμεις να φτιάζουμε οδοντοιατρική, για να μην ισχυρίζονται, στο μέλλον, ώρισμένοι πώς είμαστε άπρόσοφτοι και καθυστερημένοι.

*

Όστόσο, φίλοι μου καλοί, μία τέτοια σύγχρονη σχολή άνώφελη μ'άς είναι και για το θεάθηναί...

Άφου κυλά ο βίος μας συνεχ' η νηστεία και πρό πολλού τα δόντια μας τελούν...έν άχρηστία!

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ

Μαζί με τους φιλέλληνες και τους «τουρίστ' τους (άλλους, πού λάρεις είναι άνέναθεν, του παλαιού μας κάλ- λους) κι' ή «θεία Γκρέτα» έφτασε, ή Γκάρμπο δηλαδή, τα έργα των προγόνων μας τ' άθάνατα να δη...

*

Στην 'Ολυμπία τράβηξε, λοιπόν, έν συντομία για ν' απολαύση τα παλιά τ' άριστουργήματά της κι' ενώ αυτή έθαύμαζε τ' άρχαία μας μνημεία, οι ηγηνείς έθαύμαζαν την... άρχαιότητά της!

ΚΟΜΜΕΝΟ ΤΟ ΓΙΛΕΚΙ...

Στο φετεινό Συνέδριο των έμποροραπτών, ραφτάδες θα μ'άς έθωνε έξ' όλων των κρατών και θα μ'άς επιδείκνουν με τρόπο τους επίσημο, το πιο κομψό και τέλειο της εποχής μας ντύσιμο...

*

Κοστούμια θα μ'άς δείκνουν κομψά και ζηλευτά, πού μάλλον θα τα βλέπουμε με άδιαφορία, γιατί αν φτιάζουμε κι' έμεις κοστούμια σαν κι' αυτά, θα... γυμνωθούμε, δυστυχώς, άπό την εφορία!

«ΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΠΛΕΙΝ...»

Άν και περιορίζονται τα πιο κοινά κομφορ και γίνονται στα πάντα μας γερές οικονομίες έν τούτοις, διατίθενται παράδες για τα σπορ κι' ιδίως, άναγνώστες μου, για τις λεμυδόρομίες!

*

Την λύπη τους εκφορξόνε, λοιπόν, την άναγλι- (ρητή) οι πάντολλοι μας άποροι και οι μισοσυντηρητοι και σιγοσυρμωορίζονε, ή μισοξεφωρίζονε: Έδώ καρέκλια χάνονται κι' οι... άδρες άουενί- (ζούνε)!

ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Στα δάση του Ξηρόμερου και σ' Άγραφα κοντά, πού των Νευρώδ το θέαμα άστράφτει και βροντά, κάποιος βωσός άνιπνισσε, ως θήραμα σκοπεύτηκε και μονομιάς το σώμα του μέ... σκάγια έφτυτεύτηκε!

*

Για κότσυφας πεσόντηκε ο δύστυχος τούτέστι και σαν πούλι πετούμενο στούς... ούρανοús μετέστη, ή μάλλον ένεα οι Νευρώδ το ζήλν του πήγε στροφή και... σ' Άγραφα ο βίος του για πάντα... δια- (γράφη)!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Θά γίνη μία πλατεία
της Νέας Υόρκης

Σε τρία χρόνια, ή Λίνκολν Σκουαίρ, μία άγνωστη σήμερα πλατεία της Νέας Υόρκης, όπου ύψονεται, ως μοναδική διακόσμηση, μία μπρούντινη προτομή του Δάντη, θά γίνη, πιθανότατα, το καλλιτεχνικό και πνευματικό κέντρο του κόσμου.

Ο Τζόν Ροκφέλλερ ο Γ', επί κεφαλής μίας ομάδας Αμερικανών επιχειρηματιών, αποφάσισε να διαλύση την «πρακατέλνι», ότι οι «Ηνωμένες Πολιτείες είναι μία χώρα, άφορημένη από κλειστά στον ύπαισμό. Για το λόγο αυτό, θέλει να μεταβάλει τη Νέα Υόρκη σε πολιτιστική πρωτεύουσα της Υδρογείου.

Γύρω από τη Λίνκολν Σκουαίρ, θά άνεγοσθ ένα μουσείο και καλλιτεχνικό κέντρο, που θά καταλαμβάνη έκτασι 27 εκταρίων και θά εκθρονίση έντελώς το Μπροντγουαίη!

Το άριστούργημα του «Κέντρου Λίνκολν Τεχνών και Θεαμάτων», όπως θά λέγεται ή πλατεία, θά είναι ένα κτίριο σε στυλ «μοντέρνου μπαρόκ», με την πρόσφί του έξ ολοκλήρω από γυαλί, όπου θά φιλοξενηθή ή νέα Μετροπόλιταν Όπερα. Θά μporή να περιλάβη 3.800 θεατές και ή σκηνή του θά είναι εξοπλισμένη μ' όλες τις σύγχρονες τεχνικές τελειοποιήσεις. Ο χώρος, ο προοριζόμενος γιά την όρχηστρα, θά μporή να άνεβαίνει ή να κατεβαίνει, χάρις σ' ένα ιδιοφυές σύστημα άνελκυστήρων. Μία διπλή στέγη με τελεία ήχητική άπομόνωση, θά προσφυλάσση τους θεατές από τους θορύβους του δρόμου και το βόμβο των αεροπλάνων. Έπιπλέον, ένας θάλαμος τηλεόρασης, θά επιτρέψη την άμεση άναμετάδοσι της παραστάσεως.

Παραπλεύρως στήν Όπερα, θά άνεγοσθ μία αίθουσα συναυλιών, με 2.800 καθίσματα, προοριζόμενη γιά τη Φιλαρμονική Όρχήστρα της Νέας Υόρκης. Στά μεγάλα λαϊκά κονσέρτα, θά τοποθετούνται τραπέζια, όπου θά σεοβίρουνται άναψυκτικά.

Γιά τις χορευτικές παραστάσεις, θά κατασκευασθ μία αίθουσα 2.500 θέσεων, ενώ ακόμη ένα θέατρο, με 1.400 θέσεις θά προορίζεται γιά τά έργα ρεπερτορίου, τά ρεσιτάλ και άρισμένους όπερες, άπυθνόμενες σε περιωρισμένο κοινό.

Στή διάθεσι των καλλιτεχνών θά ύπάσχη επίσης ένα πλήρες Πανεπιστήμιο, που θά άνεγοσθ και αυτό στήν Λίνκολν Σκουαίρ. Οι νέοι, που θά άναναρρίξεται το ταλέντο τους, θά μporού άνέκεί να διδάσκονται τά μυστικά της τέχνης από τους καλύτερους ειδικούς.

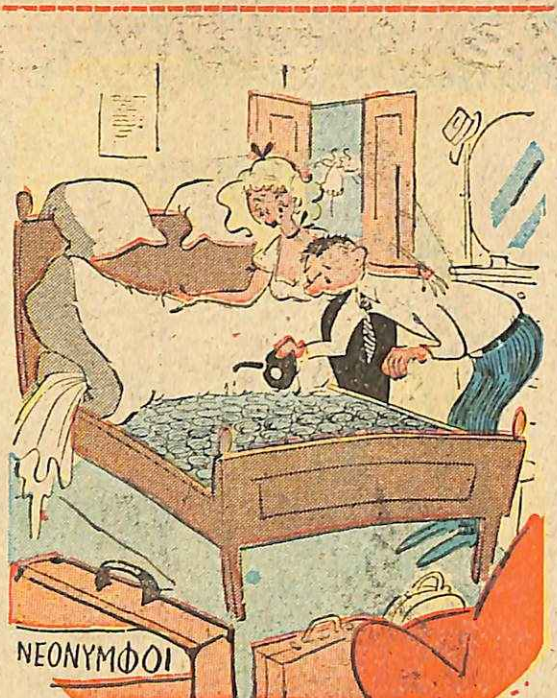
Μουσικοί, χορευτάι, ήθοποιόι, συγγραφείς, συνθέται, θά έχουν την εύκαιρία να συναντώνται, να ανταλλάσσουν ιδέες, να συνεργάζονται.

Επί 10 χρόνια, ένας έτήσιος προύπολογισμός 30 εκατομμυρίων δραχμών θά άφοιρώνεται στους πειραματισμούς, στήν παρουσίασι συγχρόνων έργων και στίς προσπάθειες άνανώσεως κλασσικών άριστουργημάτων, που έχουν παραγνωρισθ ή λησμονηθ από καιρό.

Το μεγαλειώδες αυτό σύνολο θά ολοκληρώνεται από ένα ώδειο, στο όποιο θά φιλοξενηται επίσης μία βιβλιοθήκη, ένα μουσείο και ένα εργαστήριο έρευνών, άφιερωμένο στήν ιστορία της μουσικής.

Γιά τη διεκδίκηση των θεατών, θά κατασκευασθ ένα πελώριο ύπόγειο γκαράζ, που θά μporή να περιλάβη 700 άποκίνητα και από αυτά συνδέεται άπ' εύθείας με τίς άδύουσες θεαμάτων με κινήτες κλίμακες, ενώ γιά την άνανψυχή τους προβλέπεται ή δημιουργία πελωρίων καταπράσινων πάρκων πίσω από τά διάφορα κτίρια.

Το συνολικό κόστος του έργου θά ύπερβη, κατά τους ύπολογισμούς που έγιναν, τά 3 δισεκατομμύρια δραχμών, κι γιά την ολοκλήρωσί του προβλέπεται, ότι θά απαιτηθ συνεχής εργασία τριών ετών.

ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ

Χωρίς λόγια.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΛΑΙΜΑΡΓΗ

Αφού είσαι λαιμαργή αρκετά και πέφτεις στα χαλαρωτά και τρώς άράδα παγωτά και λαχταράς γιά πάστες, ζήσε μ' αυτές σου τις χαρές κι επιθυμίες ζωηρές κι όλες αυτές τις πονηρές προσπάθειές σου... άστες.

Αφού μπροστά σ' ένα γλυκό χάνεις και νοϋ και λογικό ήταν νομίζω, φυσικό παιδί μου, να παχύνεις και τώρ άδίκως προσπαθείς σάν βαρελάκι στογγυλή στον έαυτό σου και ποθείς πάλι κομψή να γίνης.

Ακούς του κόσμου συμβουλές, δάιτες σουύπενε πολλές, άλλες κακές, άλλες καλές με μίλα και με τασγία, μα είσαι τόσο παχουλή—σάν βαρελάκι στογγυλή—κι' έτσι καμμία συμβουλή δέ θά σου κάνη τί γίγ.

Όταν το κέφι σου τραβά έναν ώραό μπακαλό και θές άμέσως, στά στραβά επάνω του να πιάς, την ώρα αυτή—παρκαλώ—έκέρδιες μισό κιλό κι' ούτε σου πεί το μυαλό στο νούμερο της μέσης...

Μπρός σε μία κρίμα σαντιγύ, μή σκέπτεσαι την άλλαγή και δίνε τόπο στήν όργη κανείς άν σε πικάρη, παράτα τον σιγά-σιγά—κομψή να γίνης, είν' άργά—και βρές λοιπόν κι έναν φάγα να νίνετε ζευγάρι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ένα σκουπιδάκι ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΑΤΙ

Πώς θά το βγάλετε
δίχως κίνδυνο

ΛΙΓΑ πράγματα προκαλούν περισσότερο έρεθισμό και ενόχλησι από ένα σκουπιδάκι στο μάτι. Σ' όλους μας έχει συμβεί ένα τέτοιο... μικροστέχμα κι' όλοι έξέρουμε τά συμπτώματά του: πόνο όυνάτο, δάκρυα, προσωρινή τυφλότητα και σφιχτό κλείσιμο των βλεφάρων.

Συνήθως, αρχίζουμε τότε να τρίβουμε το μάτι μας, με άποτέλεσμα να το έρεθίσουμε ακόμη περισσότερο, και κάποτε να το πληγώσουμε, αν είναι ακήρο και μυτερό το σκουπιδάκι.

Όταν αυτό το ξένο σώμα είναι έλευθερο, το παρασύρουν συνήθως τα δάκρυα. Μόνο που, όσο μένει κάτω άπ' το βλέφαρο, προκαλεί ακόμα περισσότερο έρεθισμό και το άποθανόμαστε πολύ μεγαλύτερο άπ' όσο είναι πραγματικά.

Αν όμως χτύπησε με όρημ στο μάτι μας, μπορεί να έχη χωθή στον κερατοειδή. Η περιπτώσι αυτή είναι σοβαρή και απαιτεί την επέμβαση οφθαλμιάτρου. Τέτοια άτυχήματα συμβαίνουν συχνά στους μηχανοκίνητους και τους τεχνίτες εργοστασίου. Γι' αυτό, πρέπει να φοράνε όλοι προστατευτικά γυαλιά.

Αν τα δάκρυα δέν παρασύρουν το ξένο σώμα—όπως γίνεται συνήθως—ή άσφαλέστερη μέθοδος είναι να ξεπλύνετε το έσωτερικό του ματιού με άφθονο καθαρό νερό. Ποτέ μην προσπαθήτε να βγάλετε το σκουπιδάκι μ' ένα στερεό αντικείμενο. Αυτό είναι δουλειά του γιατρού.

Γιά το πλύσιμο του ματιού ή με ταχείριση μία σύριγγα ή ένα σταγονόμετρο γεμάτο με νερό της βρύσης. Θά το κρατήσετε παράλληλα προς το μάτι σας, ώστε να μην ύπάρχη κίνδυνος να πληγώθηκε αν τυχόν σκύψετε μπροστά. Φυσικά, θά έχετε άνοιχτό το μάτι, γιά να το ξεπλύντε το νερό που τινίζεται με όρημ.

Ακόμη καλύτερος τρόπος είναι να κρατήσετε το μάτι σας άνοιχτό κάτω άπ' τη βρύση, κανονίζοντας όμως ώστε να μη τρέχη με πολλή όρημ το νερό.

Αν το σκουπιδάκι δέ φύγη έτσι, γιάτι έχει σκαλωθεί κάτω άπ' το βλέφαρο, δοκιμάστε να το σκουπίσετε μ' ένα βαμβάκι. Τραβάτε πρώτα προς τά κάτω το κάτω βλέφαρο και κυττάζετε μήπως βρίσκεται εκεί το σκουπιδάκι. Αλλιώς, άκουμπάτε ένα σπρίτο στο άπάνω βλέφαρο, ένα πόντο πιο μέσα άπ' την άκρη του, και, ενώ το μάτι κυττάζει προς τά κάτω, πιάνετε την άκρη του βλεφαρώ και την τραβάτε προς τά πάνω, ώστε να διπλωθ ό στο σπρίτο. Θά δώτε τότε το σκουπιδάκι και θά το σκουπίσετε μ' ένα βαμβάκι ή με την άκρη ενός καθαρού μαντιλιού, ή θά το ξεπλύνετε με νερό.

Όταν το ξένο σώμα είναι μπηγμένο στον κερατοειδή, μπορεί να μη διακρίνεται, αλλά γίνεται άισθητή ή παρουσία του με την έπαση. Ο πόνος είναι τότε τόσο μεγάλος, ώστε δέ μπορεί ούτε ο γιατρός να εξέταση το μάτι, αν δέ μεταχειριστή προηγουμένως ένα τοπικό αναισθητικό. Αφού εξακριβώση που βρίσκεται το ξένο σώμα, το βγάξει με τά κατάλληλα εργαλεία.

Συμβαίνει κάποτε να μπήκε στο μάτι το ξένο σώμα στο δίστημα της ημέρας, χωρίς να προκαλέση άμέσως πολλή ενόχλησι, τη νύχτα όμως να γίνη άνυπόφορος ο πόνος. Πρέπει τότε να συμβουλευθείτε άμέσως το γιατρό, όσο άργα κι' αν είναι, αλλιώς μπορεί να πάρετε επικίνδυνες μολύνσεις.

Αν τινάχτηκε μέσα στο μάτι σας ένα δξύ, άσβέστης, άμμωνία ή άλλο καυστικό ύγρο, πλύνετε το άμέσως με άφθονο νερό, κρατώντας άνοιχτά τά βλέφαρα. Το πλύσιμο αυτό γίνεται καλύτερο κάτω άπ' την άνοιχτή βρύση, με το νερό όχι όρμητικό.

Πάντως, πρέπει να συνεχίσει ήπι μισή ώρα το λιγώτερο, ενώ συνεχώς θά έχετε εδοποίησι το γιατρό.

Μην έπιχειρήσετε να έξυδετερώσετε το καυστικό ύγρο με άλλες χημικές ουσίες. Είναι μία άσυνήθιστη επικίνδυνη που απαιτεί ειδικές έπισημονικές γνώσεις.

Ύπομνησες της ζωής ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΜΕΣΑ στις πιο έφιαλτικές άναμνήσεις του παρελθόντος μου, θά μου μείνη ο Αύγουστος του 1958. Μάλιστα, ο Αύγουστος του 1958, ο προχθεσινός, και άκριβώς άχι ολοκλήρος ο Αύγουστος, αλλά ένα τμήμα του. Οι μέρες της μεγάλης ζέστης Φαντάζομαι, ότι θά ήπριτε κι' έσεις είδησι πως μερικές μέρες αυτού του μήνα, έκανε μία ζέστη φοβερή—το γράψανε, έξ άλλου, και οι έφη. υλίδες. Καί, βέβαια, όσο νάναι, κάπως θά σας ενόχλησε και σας ατύος ο «καύσων», θά σας έκανε να ιδρώσετε, θά δυσκόλεψε την άναπνοή σας και έν γένει τις κινήσεις σας. Έμένα όμως μ' έπηρεάσε εξαίρετικά, με έάλυσε και είχε και συνέπειες στή ζωή μου. Θά μου ήπτε, «ως: «Γιατί, κύριε, έένχ σ' έπηρεάσε έχαιρετικά; Είσαι εξαίρετικός οργανισμός;». Έτσι φαίνεται.

Αλλά δέν είναι ώρα γιά φιλολογία. Τώρα έχω βάλει μία πολυθρόνισσα νύλον στο μπαλκόνι μου και καθώς με χαιδεύει το άνάλαφο και δροσερό βραδυνό άεράκι του ευγενικού αυτού μήνα, που λέγεται Σεπτέμβριος, σκέπτομαι εκείνες τις φλογερές μέρες του Αύγουστου και λέω: Τί παθαίνει κανένας με τη ζέστη!...

Παρασκευή, 21 Αύγουστου.— Βγαίνω από το σπίτι μου πρσι κι' αισθάνομαι μία φλογερή πνοή να με κυκλώνη από παντού. Πάω στο περίπτερο γιά τσιγάρα.

Θά ψηθούμε σήμερα, μου λέει ο περιπτερούχος.

Δέν του άπαντώ.

—Έδεξέ από το πρωί, κύριε Πίπη. Γιά κυττάς τον ήλιο. Έχει χαθεί σέ μία θολούρα σάν όμίχλη. Αυτοί είναι υδρατμοί.

—Δώσε μου τά ρέστα.

—Έσεις τί γνώμη έχετε γιά τη ζέστη;

—Και μία έφημερίδα.

Αυτός, το βιολί του:

—Έσεις άπ' έξω την έχετε καλύτερα από μάς. Δέν έρχόσαστε να καθήσετε λίγο μέσα στο περίπτερο, κύριε Πίπη;

Πήρα τά ρέστα μου και την έφημερίδα μου κι' έφυγα, χωρίς να του δώσω άπόκρισι. Φαίνεται πως του κακοφάνηκε, αλλά λίγο με νοιάζει.

Πηγαίνω στο γραφείο μου—οι άλλοι συνάδελφοι έχουν προηγήθ. Κι' έχουν στήσει και καμιά. Ο Σόλων θέλει το παράθυρό άνοιχτό, ο Σταύρος τόχει θεοκλείστο, ο Θεόφιλος δέν έχει γνώμη.

Κατάλαδες; διαμαρτύρεται ο Σόλων. Μου ήρε πρώτος-πρώτος κι' έκλεισε εξώφυλλα και τζάμια. Πρωί-πρωί τον βάρεσε ή ζέστη στο κεφάλι.

—Γιατί τσκέλεις, Σταύρο;

—Γιά να μη μπαινι ζέστη! Αυτό-το σύστημα ακολουθούν στις θερμές χώρες. Κλείνουν πόρτες και παράθυρα και άφίνουν τη θερμότητα άπόξω. Μου τόχει πη ένας θεός μου, που έχει κάνει στο Κογκό.

—Αν ο «λίος χτύπαγε και' εύθειαν στο παράθυρό, μάλιστα. Αλλά εύτυχώς δέν το βλέπει. Χτυπάει άπάναντι, ύποστηρίζει ο Σόλων.

—Ακριβώς! δηλώνει ο Σταύρος. Χτυπάει άπάναντι και ή άπαναγκάσις...

—Εσύ τί γνώμη έχεις, Θεόφιλε; ρωτά ο Σόλων τον άλλο συνάδελφο, που ζυγίζει 73 όκάδες.

Ο Σόλων μας ρίχνει ένα βλέμμα παραπονεμένου βωδιού και σκουπίζει την ιδρωμένη φαλάκρα του:

—Δέν έξέρω, άφήστε με... Δέν είμαι εις θέσιν να σκεφτώ. Κάντε ό,τι θέλετε. Έγώ μία φορά θά πεθάνω σήμερα!

—Εσύ τί λές, Πίπη;

—Άς κάνουμε τη χάρη του Σταύρου. Κι' αν θέλουμε άργότερα, τ' άνοίγουμε...

Θά δώτε, ότι έχετε λάθος! έπιμένει ο Σόλων.

Ερχεται το γκαρσόνι: Μία πορτοκαλάδα ο Σόλων, μία γκαλόζα και τέσσερα νερά ο Θεόφιλος, μία γκαλόζα έγώ.

—Έσεις, κύριε Σταύρο;

—Ένα τσάι!

Κυτταχτήκαμε παραξενεμένοι.

—Τσάι; Μ' αυτή τη ζέστη; του παρατήρει ο Σόλων. Δέν είσαι με τά καλά σου.

—Μάλιστα, έπικυρώνει στήν παραγγελία του ο Σταύρος. Με το ζεστό τσάι μπορεί ο άνθρωπος να έξυδετερώση τη θερμότητα. Διότι ή έσωτερική θερμότης ίσοζυγίζεται με την έξωτερική της άτμοσφαιρας. Αυτό κάνουν στις θερμές χώρες. Ο θεός μου, που έχει ζήσει στο Κογκό...

Ο Σόλων κοιτάει το κεφάλι του. Καί, όταν σε λίγο, το γκαρσόνι άκουμπή το άχνιστό τσάι στο γραφείο του Σταύρου, ο Σόλων λέει ειρωνικά:

Κύριε

ΚΑΥΣΩΝΟΣ

—Και πέρς κάτω στο θυρωρό ν' άνανψη και το καλοριφέρ.

—Σου άπαγορεύω τις έρωτικές! φωνάζει, με ύφος άγριο ο Σταύρος. Ο κθενας είναι έλευθερος να δροσιζεται όπως νομίζει καλύτερα...

Και τραβάει την πρώτη ήχητικ' ρουφηξιά. Στο μεταξύ, ή ώρα προχωρεί, αλλά και ή ζέστη το ίδιο. Μέσα στο γραφείο έπικρατεί μία άτμοσφαιρα σά σε χαρμύ. Αισθάνομαι τον ιδρώτα να τρέη σ' όλο μου το κομύ, την άναπνοή μου β ρεία, το μυαλό μου νυσταγμένο. Καί μ' ούή την κατάστασι ιά ης το Σταύρο να ροιφάει το δεύτερο τσάι του και το χοντρό το θεοφιλο, με άποχανωμένο βλέμμα, ν' άναστεινάη κάθε τόσο:

—Έγώ θά πεθάνω σήμερα!...

Σε μία στιγμή, ο Σόλων πετάγεται νευρικά κι' άνοίγει το παράθυρο.

Θά μπη ζέστη! φωνάζει ο Σταύρος.

—Άσε με ήσυχο, μη με πειράσω με τό τσάι! του άγριεπει ο Σόλων. Έγώ το θέλω άνοιχτό. Κι' όποιος είναι άντρας, άς έρβη να το κλείση.

Ο θεός μου, που έχει κάνει στο Κογκό...

—Νά βράσω το θεό σου!

—Σου άπαγορεύω να βήγης το θεό μου! ξεσπάει ο Σταύρος. Είσαι πολύ μικρός γιά να τον πιάνης στο στόμα σου. Ο θεός μου έχει σκτώσει ιδιοχειρώς δεκαοχτώ λέοντας!...

—Κι' έγώ θά σκοτώσω έσένα! τον άπειλει ο Σόλων.

Βάζουν κι' οι δύο τις φωνές, χωρίς να λάβουν υπ' όψη τους, ότι λίγο πιο πέρα είναι το γραφείο του προϊσταμένου. Κι' αυτός άνοίγει την πόρτα:

—Έ, τί γίνεται εδώ μέσα;

Ο καυγής σταματάει, ένώ έξηγώ στον κ. διευθυντή την παρεξήγησι:

—Η ζέστη, κύριε διευθυντά μου...

—Τί πάει να πη ζέστη, κύριε; Έπειδή έσημειώθ άνοδος της θερμοκρασίας κατά μερικούς βαθμούς, θά μου κάνετε το γραφείο σαλεπιτζίδικο; Έμένα γιάτι δέ μ' ένοχλεί ή ζέστη;

—Έσεις, βλέπετε, έχετε αϊρ-κοντίσιονινγκ στο γραφείο σας.

—Νά γίνετε κι' έσεις άφεντικά, νάχετε. Όρίστε, αείωσις. Νά σας βάλουμε και αϊρ-κοντίσιονινγκ. Έσεις, κύριε Θεόφιλε, τί μούχετε καήσει σά σasaki με άλευρι εκεί και με κυττάς μ' αυτό το χαμένο βλέμμα;

—Έγώ θά πεθάνω σήμερα!... άπαντά ο Θεόφιλος.

Ο διευθυντής καταλαβαίνει πως δέ θά βρή άκρη:

—Ήσυχία, παρκαλώ! λέει και βοντάει την πόρτα. Κι' όποιος θέλει να πεθάνη, είναι έλευθερος. Νά φανε κι' άλλοι ψωμί!

Κοντεύει δώδεκα ή ώρα και ή κατάσταση μέσα στο γραφείο έχει γίνει δραματική. Ο Σόλων έχει πει γιά πέμπτη φορά να ρίη νερό στο κεφάλι του, ο Σταύρος πίνει το τρίτο τσάι του και ο Θεόφιλος έπαναλαμβάνει διαρκώς, σά χαλασμένη πλάκα γραμφοφώνου:

—Έγώ θά πεθάνω σήμερα!

Μέχρι τη στιγμή εκείνη, είχα κατορθώσει να συγκρατηθώ. Αλλά δέν άντέξα άλλο. Πετώ το στυλό και του λέω:

—Έπί τέλους, πεθανε πια να ήσυχάσουμε. Τί το λές και δέν το κάνεις;

—Πίπη, σε μένα μιλάς έτσι;

—Σε σενα, μάλιστα! Μας έχεις πηδήσει πια μ' αυτό το «έγώ θά πεθάνω σήμερα».

Φτάνει πια! φτάνει! φτάνειει!...

—Έχετε δίκιο, άπολογείται παραπονεμένα ο Θεόφιλος. Γιατί έσεις δέν καταλαβαίνετε τί πάει να πη ζέστη!

—Γιατί δέν καταλαβαίνουμε; έπεριβαίνει ο Σόλων. Έσύ έχεις τό άποκλειστικό προνόμιο;

—Όχι, αλλά έμεις οι χοντροί ύποφέρουμε περισσότερο. Ένώ έσεις οι άδύνατοι... Έσάς! Λάθος! τον κόβει ο Σταύρος. Έσάς τους χοντρούς σας προστάζει το λίπος. Ο θεός μου άπό το Κογκό...

Και γίνεται άλλος καυγής, γιά τό ποιους πειράζει πιο πολύ ή ζέστη. Τους έδύνατους ή τους χοντρούς; Η διαφάνεια παίρνει όξύτατο τόνο και να πάλι ο διευθυντής:

—Τί γίνεται πάλι, εδώ μέσα;

—Μία μικρή διαφορά άντιληφμεν. κύριε διευθυντά. Εάν ή ζέστη έπηρεάζη ιδιαίτερώς τους χοντρούς ή τους λιγνούς... Έσεις που άνήκετε στους παχυσάρκους, καθ' ό έργασίας, τί λέτε;

— Έγώ λέω τὸν κακὸ σας τὸν καιρὸ. Καὶ νὰ μὴ κάνετε τὴ χάρι νὰ καθήσετε φρόνιμα, νὰ μὴ σας στείλω όλους γιὰ ἀέρα φρέσκο. Ἐννοοῦμεθα;...

Καὶ βροντᾷ τὴν πόρτα. Κατὰ τὴ μία ἡ ἀτμόσφαιρα ἔχει γίνῃ ἀποπνικτική. Ἀλλὰ κανεὶς δὲ μιλάει. Ὅλοι ἔχουμε πέσει σὲ πλήρη ἀποκαύνωσι. Ὁ Σταύρος ἐξακολουθεῖ τὸ τοῦτο, ὁ δὲ Θεόφιλος παύει τὸ ταμπὸν μὲ τὸ στουτσάρι καὶ ἀπορροφᾷ τὸν ἰδρώτα. Στὴ μία καὶ τεταρτὴ ἀνοίγει ἡ πόρτα. Εἶναι ὁ Περικλῆς, συνάδελφος ἀπὸ τὸ διπλανό, γραφεὶο καὶ κρατᾷ ἕνα θερμόμετρο στὸ χέρι:

— Κύριοι, 40 ὑπὸ σκιάν! Νά τοι!... Τοῦλα ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο!... Ὅριστε, κυττάξτε.

Μὰς δειχνεὶ τὸ θερμόμετρο καὶ χαμογελά, μὲ τὴν ἐκφρασί τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει ν' ἀναγγεῖλῃ μὴ λυπητερὴ εἶδησι, μὲ μεγάλῃ του εὐχαρίστησι.

— Ἀσε μας, βρε Περικλῆ, τοῦ λέει ὁ Σόλων.

— Καὶ πάμε γιὰ 41! Ὅα τὸ δῆτε!...

Φεύγει γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ εὐχάριστο νῆα καὶ στ' ἄλλα γραφεῖα. Ξανάρεται σὲ μισὴ ὥρα:

— Τί σας ἔλεγα; Σαράντα ἕνα! Νά τοι!...

Ποὺ βρῆκε τὴ δύναμι ὁ γοντρός ὁ Θεόφιλος καὶ τοῦ πετάει τὸ ταμπόν, ἀκόμα δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω.

★

Στὶς δύο σχολᾶς. Φεύγουμε χωρὶς νὰ πούμε κουδέντα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, σὰ νάμαστε ἐχθροὶ. Ἐξω μὲ κυκλῶνουν οἱ φλόγες τῆς κολάσεως. Τὰ πόδια μου κολλᾶνε στὴν ἀσφαλτο, ποὺ ἔχει γίνῃ ζεματιστό, προῦμι καὶ πετᾷ ἐπὶ τὰ πόδια μου. Δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ φαί. Ὅα πᾶω σπιτί. Τεράστια οὐρὰ γιὰ τὸ λεωφορεῖο. Σπρωξίές, φωνές, στριμωξίδι, ἐπεισόδια μέσα. Ἐδῶ, καθὼς στέκομαι ὁρθός, αἰσθάνομαι σὰ νὰ μ' ἔχουν βάλει σὲ φούρνο. Δίνω τάλληρο στὸν εἰσπράκτορα.

— Φιλὰ, κύριος.

— Δὲν ἔχω.

— Κι' ἐγὼ ποὺ δὲ τὰ βρῶ;

— Κράτα τα νὰ φᾶς ἕνα παγωτό χωνάκι.

— Ἀμα θέλω νὰ φάω παγωτό, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ δωρεά. Εἶμαι ἐξ ὁσιν ἄνθρωπος. Ὅριστε ἀνθρώπος ποὺ θὰ μὴ προσφῶ παγωτό.

— Ἀεὶ στὸ διάολο!

Δὲν ξέρω πῶς δὲν ἀρπαχτήκαμε στὰ χέρια. Μοῦρχειται, ὅμως, νὰ τὸν πνίξω. Πᾶω στὸ σπιτί μου. Θερμοκρασία κολάσεως, κάνω ἕνα ντους — τὸ νερὸ καίει. Πασαλείνομαι μὲ πάγο. Πέφτω στὸ κρεβάτι. Ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ κι' ἡ ὥρα εἶναι τριῆμιση. Θεέ μου, ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ὅλη αὕτὴ ἡ φωτιά; Ὑποφέρω, ὑποφέρω πολὺ... Καὶ τὸ βράδυ τὸ ἴδιο. Συναπτᾷ ἕνα φίλο μου, τὸν Κώστα:

— Πάμε στὸ σινεμά, Πίπη; Ἀπόψε ἔχει ἕνα ὥραϊο ἔργο.

— Ποῖ;

— Φλόγες στὴν ἔρημο!

— Ἀεὶ στὸ διάολο!...

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα γραφεῖο. Ὁ Σόλων μὲ τὴν εὐθεία του, ὁ Σταύρος μὲ τὰ ταγία του, ὁ Θεόφιλος «ἐγὼ θὰ πεθῶν σήμερα». Καὶ κάθε τόσο ὁ Περικλῆς μὲ τὸ θερμόμετρο:

— Πάμε γιὰ 42 σήμερα.

— Γιὰ νὰ τὸ δῶ;

— Τὸ βάζω κάτω καὶ τὸ πατάω — τὸ συντρίβω.

— Ἀεὶ στὸ διάολο!...

Ὅλους τοὺς στέλνω στὸ διάολο. Παίρνω τὸ Ἀστεροσκοπεῖο στὸ τηλεφώνω:

— Παρακαλῶ τί προβλέπετε γιὰ τὴ θερμοκρασία;

— Ἀνοδο!...

Δὲν κάνετε τίποτα νὰ μετριάσετε τὴ θερμοκρασία;

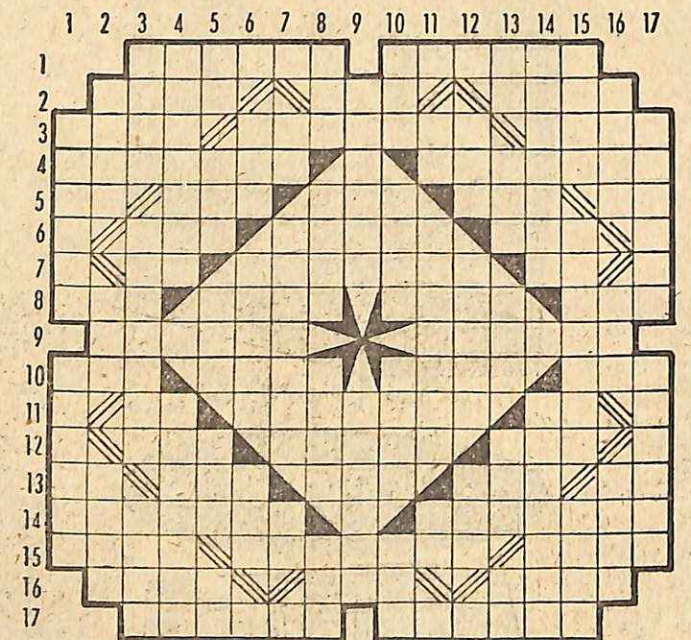
— Τί νὰ κάνουμε, κύριε;

— Τί Ἀστεροσκοπεῖο εἰσάσσετε; Νὰ πᾶτε στὸ διάολο!...

Πίνω παγωμένα νερά, πορτο-

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 710

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ	ΚΑΘΕΤΩΣ
1 Προσωνυμία τοῦ θεοῦ στὴν Π. Διαθήκη. — Φρεῦτο.	1 Λάθος. — Νυφικός κριτῶν.
2 Τὸ μικρὸ ὄνομα τῆς μεγάλης ὑπερμάχου τῆς Γαλιλαίας (1844-1923). — Προϊόν κατωικίδιου. — Ἐδωσε τὸ ὄνομα τοῦ σὲ ἕνα ἀλφάβητο.	2 Ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου. — Συγχρόνως, ἀμέσως μετὰ. — Βγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα.
3 Λέξις ποὺ χρησιμοποιεῖται στὰ τηλεγραφήματα. — Κοντὰ στὸ χωρίο αὐτὸ τῆς Μεσοσηνίας πέθανε ὁ Παπαφλέσ.	3 Τὸ πῶς ὑψλὸ βουνὸ τῆς Σαμαθράκης. — Περιφρῶς μαγευτῆς καὶ γυναικὸς τῆς ἀρχαϊότητος. — Ἡρώς τοῦ Ντιανέ (ἀγγλ.).
	4 Θησαυροφυλάξ τοῦ Μ. Ἀλε-

- ρας. — Πρόθεσις.
- 4 Ἐνοχλεῖ ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν τὴν πούκα. — Ὅταν τὸ χόρπ κανεὶς γίνεται ἐπικινδύνος.
- 5 Γαλλικὸ μέτρο ἐπιφανείας. — Βέγκας: Πόλις τῶν Η. Π. Α. — Ἐκεῖ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρα. — Μπάρμπας ποὺ διερχεται κρισί. — Αἰγυπτιακὴ θεοστῆς.
- 6 Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Ἐτοὶ ὀνομάζεται κοινῶς ὁ γυναικὸς ὁ γενειοφόρος. — Θεὰ τῆς μυθολογίας μας.
- 7 Τροπικὸ ἐπίρρημα. — Σιγούροι. — Ἀριθμὸς μὲ γράμματα.
- 8 Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας. — Σφοδρότης, μεγάλη ἐντασι. — Ἐπίρρημα: μόλις πρό οὐλίγου. — Προστακτικὴ ποὺ παραπέμπει.
- 9 Κατοικεῖν τὴν Ἀφρική. — Θεραπεύονται.
- 10 Θεὸς τῆς μυθολογίας μας. — Τὰ μάγουλα αὐτὰ δὲν προδίδουν καλὴ ὑγεία. — Τραγουδοῖ. — Ἀστυνομικὸ τμήμα ποὺ ἔχει σχέσι μὲ κάποιο θεατρικὸ ἔργο.
- 11 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ἡ σύζυγος τοῦ Λαίου — Πρόθεσις.
- 12 Πρόθεσις καὶ ἄρθρο (δημ.). — Ὁρεπτικὸ φυτὸ ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ βάζουν σὲ πόλεις κονσέρβες. — Δὲ γίνεται στὸ νερὸ.
- 13 Ἄρθρο. — Θάλασσα (ἀρχ.). — Πρῶτὴ ὕλη γιὰ τὴς ἐφημερίδες. — Προσκαλεῖ. — Ἄρχη ὄρκου.
- 14 Ὁ δαίμων τῆς ἐκδίκησης γιὰ τοὺς ἀρχαίους. — Ἀφωνο.
- 15 Ζεσταίνει τὴς γρηούλες. — Ὑ. — Πάρχουν πολλὰ καὶ ὥραϊα στὸ Αἰγαίον. — Προϊόν τῆς χώρας μας.
- 16 Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.). — Κάνω κατὶ ὁμολογ. — Ἐργαλειό, ἀλλὰ καὶ πρωτεύουσα κράτους.
- 17 Ἀνοίγει τὴν ὄρεξι. — Ὅπλο τῶν ἀρχ. Μακεδόνων.
- Ξάνδρου, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκλεψε 5000 τάλαντα. — Νερά ἐπικινδύνου γιὰ τὴν ὑγεία.
- 5 Εἰς διπλοῦν κάνει τὰ μαρὰ νὰ κλαῖνε. — Ἀφρικανὸς φύλαρχος. — Χρησιμοποιοῦ μὴ τῶν αἰσθήσεων. — Πρόσταγμα. — Ὄνομα διασημοῦ γκάνγκστερ, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ θὰ γίνῃ τῶρα φιλμ.
- 6 Σχεωρεῖ χάρις στὴν ὁμορφίᾳ τῆς. — Ὁπλεῖα ἀπὸ τριῆς ἀλογουράς μὲ τὴν ὁποία συλλαμβάνονται πουλιά. — Παραπόταμος τοῦ Ροδανού.
- 7 Ποιότης ἐξαιρετικὴ. — Ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ρόδου. — Κορεάτης πολιτικός (ἐπών.).
- 8 Ἐπαυλῆς τῶν Ἀμπελοκήπων ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά. — Καταφύγιον γιὰ ἐρωτευμένους. — Παρὰ τὴ θάλασσά του. — Ναυτικὸ παράγγελμα.
- 9 Σπίτι. — Μας δίνει ἀφθονὸ γάλα.
- 10 Πρόθεσις. — Πολεμικὸ δχημα. — Ἡπειρος. — Ἡ πατρίδα τοῦ Ἱπποκράτους.
- 11 Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. — Ἀπρεσβιάστα. — Ἄρθρο.
- 12 Νησί τοῦ Αἰγαίου. — Προκλητικὴ καὶ αὐθάδης. — Μοναδικό.
- 13 Προτρέχουν πάντα τοῦ βασιλέως. — Σύνδεσμος (ἀρχ.). — Ὅμοιοι. — Δὲν λείπει κανένα. — Νόμισμα τῆς Κίνας.
- 14 Ἀπὸ τῶν ποὺ γίνονται μὲ ἀτομικὰ βράβειος θὰ στασιπτήσουν. — Ὁραίο, ἐξοχικὸ σπιτί.
- 15 Χώρα τῆς Δ. Ἀσίας. — Ἡ ἐκ τῆς γῆς. — Ἀλλὰ ἐπὶ τὴν ζωὴν μας. — Μπουκαστικὸ ζῶο, κοινὴς πλατύν.
- 16 Μπαίνει στὰ παράθυρα. — Θὰ σὰς θυμίσῃ τὴν Ἀδωνία. — Ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα τὴς γυναικας.
- 17 Ὁρεῖ στέμμα. — Ὁροφὴ οπιτιού.
- ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
- Ἡ λύσις τοῦ 709 στή σελ. 100

καλῶς, τρῶς παγωτά. Ἐτσι περνᾷ τὸ Σάββατο. Καὶ τὴν Κυριακὴν ἔχω ραντεβὸ καὶ τὴν Κική, τὴ φίληνά μου. Τῆς ἔχω ὑποσχέσθαι μὴ ἀπογευματινὴ ἐκδρομὴ: Πηγαίνω μὲ τὴν ἑλπίδα, ὅτι ἐκεῖ τοῦλάχιστον θὰ βρῶ λίγη βροσί. Εἰσάστε σὲ μὴ ἀκροατήρια. Βράζει τὸ σμπάν. Ἡ θάλασσα μὴ φαίνεται σὰν ἀπέραντη ζεστὴ φασόσουπα. Οὔτε φύλλο κουνιέται, οὔτε ἡ θάλασσα, οὔτε ἐγώ. Οὔτε μιλάω καν. Ἐχῶ παραδοθῇ στὴ ζέστη ποὺ μὲ κυκλῶνι ἀπὸ παντοῦ. Τὸ κορμί μου λὲς κι' ἔχει ξεδιωθῇ. Τὸ μυαλό μου τὸ αἰσθάνομαι σὰν κομμένη μαγιονέζα.

— Γιατί δὲ μιλάς, Πίπη; Ἐμᾶστε μὴ ὡ. α ἔδω καὶ δὲν ἔεις πῇ μὴ λείψ.

— Τί νὰ πῶ; Ἀσε με, μὰρ Κική, νὰ χαρῶ.

— Κατάλαβε, Σοῦ εἶμαι βάρος πιά. Ἰδὼ καταλάβει ἂ ὁ καιρὸς. Δὲν εἰσὶ πιά θερμοὶ καὶ μου... Κι' ὅμως θυμῶς καποτε τί μου εἴπες... Καὶ τί μ' ἔγραφε; Ἰδὼ τὰ γράμματά σου... «Ἡ φλόγα ποὺ ἔε, ἀναιμὴ στὴν καρδιά μου, δὲ βαθεύει ποτέ... Ὅα εἶσαι τὸ αἰώνιο καλοκαίρι τῆς ζωῆς μου... Ἡ φωτιά τῶν ματιῶν σου με καίει...».

Καὶ ν' ἀκούς τέτοια στὴ λαύρα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ νάχης καὶ τὰ τζιτζίκια καὶ νὰ κάνῃ ἡ Κική καὶ τὸ λάθος νὰ μὴ πιάσῃ τὸ χέρι.

— Ἀσε με, Κική. Τὸ χέρι σου εἶναι ἰδρωμένο!...

— Τότε νὰ φύγω, Γεῖά σου. Οὔτε τὴν ἐμπόδιον, οὔτε τῆς εἶπα νὰ μείνῃ, οὔτε ἕνα τυπικὸ «γεῖά σου». Σὰ νὰ ἦταν ἀνύπαρκτο... Σὰ νάφυγε μὴ μύγα ἀπὸ πάνω μου.

★

Οἰκονομῶς ἕναν ἀνεμιστήρα καὶ τὸν βάζω ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου. Μάλιστα, τώρα κατὶ γίνεται. Μὲ παίρνει ὁ ὕπνος, τὸ πρῶτο ξυπνᾷ μὲ πονοκέφαλο, πόνους στὶς κλειδώσεις, σπινᾷ καὶ βίχα. Πρέπει νάχω πυρετό, Καλὸ τὸ γιὰτρί.

— 39 καὶ μισό! μὴ λέει.

— Παρακαλῶ, γιὰτρί, πόσο εἶναι σήμερα ἡ θερμοκρασία ἐξω;

— Σήμερα, καμίνι, 43!

— Ὅστε ἐγώ, δηλαδὴ, εἶμαι καὶ τρισημίση βαθμοὺς κάτω! Ἀμ' τότε τὴν ἔγω καλὴ!...

Αἰσθάνομαι μὴ παραξενὴ ἀνακούφισι.

★

Ἐτσι πέρασα τὴς ἀπογεύσεως μέρες τοῦ Αὐγούστου. Καὶ τῶρα ποὺ κάθομαι στὴν πολυθρόνα νάβω, στὸ μαλκόνι μου καὶ μὲ γαϊδεύουν οἱ βροσιές τοῦ Σεπτεμβρίου, σκέπτομαι πᾶσα ἔχω νὰ ἐπανορθώσω: Ν' ἀποκαταστήσω τὴν φίλᾶ μου μὲ τὸς σινεμάς, ποὺ καὶ σὺν τῶ τὸ Σταύρο γὰ τὸ θέτο καὶ ν' ἔχω ἐξηγήσεις εἰς τὴν Κική ποὺ τὴν ἀσκήφα γὰ τὴ φλόγα τῆς καρδίας μου καὶ γιὰ τὴ φωτιά τῶν ματιῶν σου, ἀλλὰ τίποτε ποὺ σοῦ τᾶγραφα, χί' ἔνις. Καὶ θέλω νὰ ἔρα καὶ κατὶ ἄλλο, Κική. Ἐσὰς τίς γυναῖκες δὲ ἔας ἐνοῦνέι ποτὲ ἡ ζέστη καὶ ζητᾷτε θεομὰ αἰσθήματα καὶ μὲ βερμοκρασία 42;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἡ δίκη ἐνὸς κωαλάχου

Μία ἀσυνήθιστη δίκη ἔγινε τελευταίως στὸ Γιοχ'νεμμποργκ. Ἐνας ἰθαγενὴς κατηγορεῖτο γιὰ φόνο. Ἦταν διὰς κωαλάχου, κι' ἔτσι δὲ μπορούσε ν' ἀκούσῃ τὸ πῶς λέγανε καὶ ν' ἀπ' ντὴ η. Θὰ ἦταν, λοιπόν, προβληματικὴ ἡ διεξαγωγὴ τῆς δίκης, ἂν ὁ ἰθαγενὴς εὐ ὅς δὲν εἶχε μάθει σὲ μὴ σχολὴ τὴ γλῶσσα τῶν κωαλάχων. Ὁ δάσκαλός του παρεβρέθη στὴ δίκη καὶ χρησιμοποίησε γιὰ διερμηνείας, μεταφράζοντας τὴς λέξεις σὲ χειρονομίας, καὶ ἀντιθέτως. Στὸ τέλος, ὁ κατηγορούμενος ἀνέστη.

Νύχθητε τὴν ΚΑΡΔΙΟΠΑΘΕΙΑ!

Παίζοντας τὸ «μαγεμένο αὐλό» του

ΣΑΡΑΝΤΑ ὀλόκληρα χρόνια, ἕνας γνωστός Ἀθηναῖος, ὁ κ. Ἀνδρέας Βλασσόπουλος, ζῇ σφυρίζοντας καὶ σφυρίζεται γιὰ νὰ ζῇ μ' ἕνα παράξενο μουσικὸ ὄργανο, ποὺ λέγεται «μαγεμένο αὐλό», ὅπως τὸ ὀνομάζει ὁ ἴδιος.

Τὸ ἰδιόρρυθμο αὐτὸ μουσικὸ ὄργανο μοιάζει μὲ μεγάλῃ σφυρίχτρα ἢ μὲ εἶδος φλάουτου καὶ εἶναι σκωτικῆς προελεύσεως. Στὸ πῶς μέρους ἔχει ἕνα μικρὸ ἐμβόλο, ποὺ μὲ τὸν κατάλληλο χειρισμὸ βγάζει μελωδικὰς νότες, ποὺ μοιάζουν μὲ σφυρίγματα!... Τὸ ὄνομα τοῦ «σουάν» προέρχεται ἀπ' τὴν ἀγγλικὴ λέξι «σουάν», ποὺ σημαίνει κύκνος. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ τὸ «σουάν» βγάζει ἕναν ἦχο, σὰν τὴ φωνὴ τοῦ κύκνου.

Ἐτσι, χάρις στὸ παίξιμό αὐτοῦ τοῦ ὁργάνου, ὁ παλιὸς αὐτὸς Ἀθηναῖος, πρῶην ἐφοπλιστῆς καὶ διευθυντῆς τοῦ ΟΛΠ, ζῇ καὶ βασιλεύει σφυρίζοντας!

Ὁ κ. Βλαχόπουλος εἶναι σήμερα 85 χρόνων καὶ ἐνῶ, τὸ 1918 δέκα διαπρεπεῖς καρδιολόγοι τὸν εἶχαν «ξεγράψει», γιὰτὶ ὑπέφερε ἀπὸ τὴν καρδιά του, κατάφερε νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν του, σφυρίζοντας μὲ τὸ παράξενο μουσικὸ ὄργανό του ἀπὸ ὅπερες μέχρι... ἐξιμπέκικα τραγούδια.

Ἀλλ' ἂς ἀφίσουμε τὸν πρωταγωνιστὴ αὐτῆς τῆς ἐκπληκτικῆς ἱστορίας, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ πρέπει νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἰατρικῶν μας κύκλων, νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ τὴν πολυκύμαντὴ ζωὴ του.

Ὁ κ. Βλαχόπουλος εἶναι ἕνας συμπαθέστατος ἄνθρωπος, γεμάτος ζωντανία καὶ κέφι. Παρὰ τὰ 85 χρόνια του, διανύει περπατώντας μεγάλες ἀποστάσεις, διασκεδάζει μὲ τοὺς φίλους του καὶ ὁ μόνος σκοπὸς στὴ ζωὴ του εἶναι νὰ σκορπᾷ τὴν χαρὰ καὶ τὸ γέλιο στὸς ἄλλους.

— Ὅταν ἀρχίζῃ νὰ μὲ πιάνῃ ἡ καρδιά μου ἢ ὅταν αἰσθάνωμαι κανένα νευρικὸ κλονισμό — μᾶς λέει ὁ ἴδιος — παίρνω τὸ «μαγεμένο αὐλό» μου καὶ παίζω ἕνα τραγούδι! Συμβαίνει τότε κατὶ πολὺ περίεργο: Ὁ πόνος τῆς καρδίας περνᾷ, ὡς διὰ μαγείας, ἐνῶ τὰ νεῦρα μου καταπραῖνουνται ἀμέσως. Ἐτσι, ἐνῶ πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἐνοιάθα τὸν αὐτὸ μου γέρο... 85 χρόνων, μεταμορφώνομαι ξαφνικὰ σὲ 20 χρόνων παλληκάρκι!...

»Σκεφθῆτε τώρα ὅτι ἡ «μουσική» αὕτῃ θεραπείᾳ μου συνεχίζεται μισὸ περίπου αἰῶνα. Ἀλλὰ ἂς σὰς ἀφηγηθῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου μὲ τὴς σκληρὲς δοκιμασίας τῆς, ποὺ εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ βλάψουν ἀνεπανόρθωτα τὴν ὑγείαν μου — πού εὐτυχῶς, τὴν ἐξαναθάρρα, χάρις στὸ «σφυρίγμα» ποὺ δίδωμι κάθε ὥρην.

»Γενήθηκα τὸ 1873 στὴ Βραΐλα τῆς Ρουμανίας — συνέχισέ ὁ συνομιλητῆς μας — σπούδασα στὸ Γαλάτσιο κι' ἦρθα στὴν Ἑλλάδα τὸ 1905. Ἐγκαταστάθηκα στὴν Ἀθήναν καὶ σὲ λίγα χρόνια εἶχα μὴ ἀτράνταχτὴν περιουσίαν, ἀπὸ ἐξῆς ἐμπορικὰ πλοία.

»Ὅλα, λοιπόν, πῆγαιναν καλὰ ὡς τὴν ἡμέραν ποὺ ἐξέσπασε ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος, ὁ ὁποῖος μὲ κατὰστρεψε κυριολεκτικὰ. Τὰ καράδια μου βούλιαξαν, ἡ περιουσία μου χάθηκε καὶ καλὴ μ' αὕτῃ καὶ ἡ ὑγεία μου.

»Ἡ σκληρὴ αὕτῃ δοκιμασία, συγκλόνισε κυριολεκτικὰ τὰ νεῦρα μου. ἐνῶ ἡ καρδιά μου πονοῦσε συνεχῶς. Μ' ἐτίπασε καὶ

μὴ ἐντονὴ μελαγχολία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσω κάθε μου πρωτοβουλίαν.

»Ἡ ζωὴ μου εἶχε γίνῃ πιά μαρτυρικὴ καὶ δὲν ἔκανα τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐπισκέπτομαι τοὺς καλύτερους καρδιολόγους τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, γιὰ νὰ μὲ ἐξετάσουν.

»Ὁ καθένας τους ὅμως μὴ συνιστοῦσε καὶ ἀπὸ μὴ θεραπείαν. Καμμία, φυσικὰ, δὲν ἀπέδωσε τίποτα τὸ θετικόν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ ψυχικὸς αὐτὸς κλονισμός, μέρα μὲ τὴν ἡμέραν παρουσιαζόταν καὶ πῶς ἀπειλητικός.

»Στὸ μεταξύ μέσα στοὺς ἄλλους γιαιτροὺς, μὲ ἐξέτασε καὶ ἕνας γνωστός Ἀθηναῖος καθηγητῆς ποὺ, ἀφοῦ δὲν πέτυχε νὰ μὲ κάμῃ καλὰ μὲ διάφορα φάρμακα, μὴ συνιστοῦσε σὲ τέλος τὸ ἐξῆς:

— Ὅταν σὲ πονᾷ ἡ καρδιά σου ἢ σὲ πειράζουν τὰ νεῦρα σου, νὰ πηγαίνῃς κάπου μόνος σου καὶ νὰ ἀρχίζῃς τὸ σφυρίγμα ἢ τὸ τραγούδι. Ἐτσι μόνον μπορεῖς νὰ γίνῃς καλός!...

»Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πῆρα καὶ τόσο στὰ σοβαρά. Θέλοντας ὅμως νὰ γλυτώσω μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ αὕτῃ κατάσταση ποὺ μὲ βασάνιζε, κάθε μέραν, ἀποφάσισα νὰ ἐφαρμόσω αὕτῃ τὴ νῆα θεραπείαν.

»Κι' ἔτσι σφύριξα, σφύριξα ὅσο μποροῦσα, μόλις ἐνοιάθα πῶς θὰ μ' ἐτίπανε αὕτῃ ἡ μελαγχολία ἢ ὁ πόνος τῆς καρδίας.

»Εἶχα ὅμως ἀπογοητευθῇ ἀπὸ τὴν μονοτονίαν τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ... φαρμάκου. Σκεπτόμουν περισσότερο τοὺς ἄλλους, ποὺ μὲ ἀκούγαν εἰς τὰ καλὰ καθοῦμενα νὰ τραγουδοῦσα ἢ νὰ σφυρίζω. Τέλος, σ' ἕνα χορὸ στο «Ἀκταῖον» τοῦ Ἱεροῦ Φαλήρου, ὅπου εἶχε λάβει μέρος ἡ μπάντα τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου, ποὺ ναυλοχοῦσε ἐκείνες τὴς ἡμέρας στὰ φαληρικὰ ὕδατα, ἀκούσα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας νὰ βγαίνῃ ἕνας ἦχος, ποὺ ἐμοῖς ἀπέσπεσε ὡς σφύριγμα! Κι' αὐτὸ τὸν ἦχο τὸν ἐβγάξε ἕνα περίεργο μουσικὸ ὄργανο, ποὺ συναντιέται σπάνια καὶ μόνον σὲ σκωτσέζικες ὀρχήστρες. Φρόντισα, λοιπόν, νὰ γνωρίσω τὸν Ἀγγλο, ποὺ ἐπαίξε τὸ ὄργανο αὐτό καὶ τοῦ ἀνέφερα τὴν παράξενήν θεραπείαν μου.

»Κι' ἐκείνος τόσο παραευνεύθηκε, ἀλλὰ καὶ συγκινήθηκε, ποὺ φεύγοντας, μὴ χάρισε τὴ σκωτσέζικη σφυρίχτρα του, ποὺ τὴν ἔλεγε «σουάν»...

»Απὸ τότε, κατέληξε ὁ κ. Βλασσόπουλος, παίζω τὸ «μαγεμένο αὐλό» μου καὶ βρῆκα τὴν ὑγείαν μου!...

Πῶς τώρα μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἐπιστημονικὰ ἡ περίπτωση τοῦ κ. Βλασσόπουλου; Γιὰ τοὺς ἐιδικούς, δὲν πρόκειται γιὰ... σφύριγμα, ἀλλὰ γιὰ τὸ γνωστὸ τρόπο ἰατρικῶν ὀργανῶν νευρασθενικῆς φύσεως ἀσθενειῶν τῆς ἡχοθεραπείας.

Βέβαια, ἡ ἡχοθεραπεία δὲν πετυχαίνει μὲ κάθε εἶδος μουσικὸ ὄργανο.

Οἱ Ἕλληνες καὶ ἔξω φυσιοθεραπευτῆς ὑποβάλλουν τὸν ἀσθενὴ μὲ ἐιδικούς ἦχους, ποὺ παράγονται ἀπὸ μὴ ἐπίσης ἐιδικὴ συσκευή.

Ἐτσι, ἡ μέθοδος θεραπείας τοῦ κ. Βλασσόπουλου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παράξενήν κι' ἐντυπωσιακὴν τῆς πλευρὰ, ἔχει καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν βάσιν τῆς.

Π. Α.

Ὁ κ. Ἀνδρέας Βλασσόπουλος ἐνῶ παίζει τὸ περίεργο σκωτσέζικο μουσικὸ ὄργανό του.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

Τι' οί' όμορφιές τους

Τί μπορούν να δουν σ' αυτά οί' επισκέπτες

ΚΑΘΕ νησί της Ελλάδος έχει την ομορφιά του, το χρώμα του κι' οί' κάτοικοί του τ'α ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους. Άλλοι είναι φιλόξενοι, έξυπνoι, βλέρουν με καλωσύνη τόν ξένο και τόν περιποιούνται. Άλλοι, απλώς τόν ανέχονται. Τό λάθος σ' αυτή τήν περίπτωση δεν είναι δικό τους. Δεν τούς βοήθησαν ν' αναπτύξουν τουριστική συνείδηση και νά μὴν κυττάζουν διαρκώς στά χέρια τόν επισκέπτη τους. Ακόμη κι' ό πώ φτωχός επισκέπτης τους είναι διατεθειμένος νά ξοδέψη. Μόνο πού πρέπει κανείς νά ξέρη νά τόν κάνει νά ξοδέψη τόν χρήμα του.

Εξ άλλου, δεν κάνουν τίποτα, γιά νά καλυτερέψουν τίς συνθήκες τής διαβίωσης τού ξένου στό νησί. Πολλά σπίτια τους είναι έρείπια, γεμάτα παράσιτα. Κι' ώστόσο, μερικοί νησιώτες επιμένουν νά ζητούν γι' αυτά υπέρογκα ένοίκια. Μά όλα αυτά ενδιαφέρουν τόν τουρισμό, πού αγωνίζεται νά διορθώση τ'α πράγματα. Σέ γενικές γραμμές, ή ζωή σ' όλα τ'α νησιά μας είναι ευχάριστη, γιατί πολλές φορές τό άτομικό συμφέρον υποχωρεί μπροστά στόν ιερό νόμο τής φιλοξενίας, πού είναι άρχαία ελληνική παράδοση.

Ελάχιστοι ώστόσο από τούς επισκέπτες κάθε νησιού, ξέρουν τήν Ιστορία του, τίς παραδόσεις του και τ'α αξιοθέατά του. Πηγαίνουν σ' αυτό, κολυμπάνε στή θάλασσα του, λιάζονται στή χρυσή άμμουδιά, πίνουν ένα κρασί ή ένα καφέ στά κέντρα του και φεύγουν χωρίς νά δουν και νά χαρούν τίς όμορφιές του.

Κάθε νησί όμως έχει τ'α μυστικά του, πού πρέπει κανείς νά τ'α ξέρη. Κι' άς αρχίσουμε από τό πιο μαγευτικό, τήν Κέρκυρα, πού συγκεντρώνει ένα πλήθος από δικούς μας και ξένους παρθεριστές.

★

Η Κέρκυρα φημίζεται γιά τήν καλωσύνη και τήν ευγένεια τών κατοίκων της. Άλλωστε όλοι τους είναι άνθρωποι καλλιεργημένοι, κι' έχουν πολιτισμό. Δέ βλέπουν τόν ξένο σάν θύμα. Ευχαριστούνται πού έρχεται στό νησί τους, γιά νά τό καμαρώση, και κάνουν τ'α πάντα γιά νά διατηρήση γι' αυτούς τίς πιο ευχάριστες αναμνήσεις. Τί θά μπορούσε όμως ό ξένος νά δη στήν Κέρκυρα;

Τό πασίγνωστο «Αχιλλείον», πού έχτισε ή μελαγχολική αυτοκράτειρα τής Αυστρίας Ελισάβετ και ξεκουραζόταν σ' αυτό, προσπαθώντας νά απαλύνη τόν πόνο της γιά τό θάνατο τού γιου της Ροδόλφου. Είναι γνωστή ή Ιστορία της και τό δράμα τού Μάγερλινγκ, ή έρωτική ζωή και τό τραγικό τέλος τού διαδόχου της Αυστρίας και τής Έλληνίδας τήν κατ'αγωγή Μαρία Βερέρα, τό γένος Μακρή. Στό ανάκτορο αυτό βρίσκονται σήμερα και τ'α «ένθυμια» τού Κάιζερ Γουλιέλμου Β', πού τό αγόρασε από τούς κληρονόμους τής Έλισά

βετ. Σ' αυτό έρχόταν κι' αυτός νά μείνη γιά λίγον καιρό. Και σ' ένα δωμάτιο, υπάρχει ακόμη τό γραφείο του κι' ή... σέλλα, πού χρησιμοποιούσε γιά καρέκλα!

Στό χωριό Γαστούρι, στήν έκκλησία του, φυλάγεται ακόμη ένα λάβαρο. Στήν άκρη έχει κεντημένο ένα δελφίνι. Είναι δωρό τής Ελισάβετ στους κατοίκους τού χωριού, πού τούς άγαπούσε ιδιαίτερα και τούς επισκεπτόταν συχνά.

Κάθε σπίτι σχεδόν στήν πόλη τής Κέρκυρας έχει τήν Ιστορία του, από τ' ανάκτορα τού Άγγλου άρμυστού Άνταμ, μέχρι τό έρειπωμένο σπίτι τού έθνικού ποιητού Διονυσίου Σολωμού.

Άλλ' έχει τόσο μεγάλη Ιστορία ή Κέρκυρα, κι' έχει τόσα πολλά νά δη ό επισκέπτης της, πού θά χρειαζόταν δολόκληρο βιβλίο, γιά νά κάνει κανείς τήν απλή περιγραφή τους και νά μιλήση γιά τόν Άγιο Σπυρίδωνα, τόν προστάτη τής νήσου και τ'α θαύματά του.

★

Η Κρήτη, έκτός από τούς άρχαιολογικούς τόπους της και τούς θησαυρούς της, έχει και άπαράμιλλες φυσικές όμορφιές. Και τί δεν έχει νά δη κανείς στήν ήρωική μεγαλόνησο; Από τ'α ανάκτορα τού Μίνως στήν Κνωσό και τόν περίφημο θρόνο του, πού θεωρείται ως τό πιο άναπαυτικό κάθισμα σ' όλο τόν κόσμο, μέχρι τίς βουλιγαμένες στή θάλασσα αποθήκες τών Άλγερινών πειρατών, στή νότια άκρη τού νησιού, στά Μάτιλα.

Πάνω στήν Ίδη υπάρχει τό φημισμένο σπήλαιο τού Διός, όπου κατά τό θρύλο μεγάλωσε ό Δίας με τό γάλα τής κατσίκας Αιγάλεως.

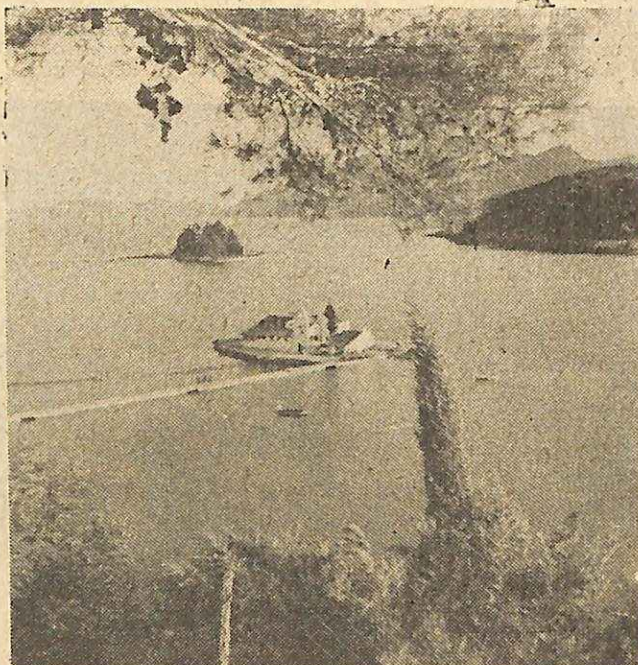
Στό Φόδελε πάλι υπάρχει τό πατρικό σπίτι τού μεγάλου ζωγράφου Δομένικου Θεοτοκόπουλου, τού Γκρεκό.

Στά Σφακιά βρίσκεται τό φαραγγί τής Σαμαρείας και τό κάστρο τής πεντάμορφης και χρυσομαλλούσας Σφακιανής κόρης, πού μονομάχησε και σκότωσε τόν Ένετό διοικητή τής μεγαλόνησου, γιατί της είχε κόψει μία πλεξούδα από τ'α ξανθά μαλλιά της.

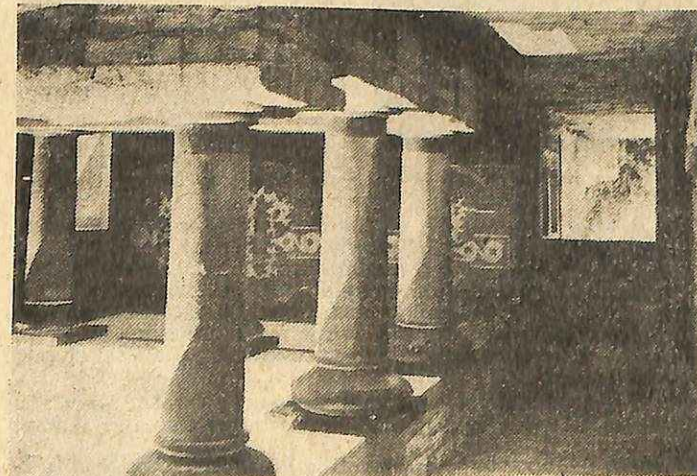
Υπάρχει ακόμη και ή έκπληκτική Ιστορία τών Δροσουλίσκων, τού παρόδοξου αντικατοπτρισμού μίας φάλαγγας πολεμιστών, πού φαίνονται μέσα στό μισόφωτο τής αλύγης κι' ακούγονται οί κλαγγές τών όπλων τους.

Στήν Ίεράπετρα πάλι σώζεται ακόμη τό μικρό σπίτι, όπου έμεινε μία νύχτα ό Μέγας Ναπολέων, πηγαίνοντας γιά τήν έκστρατεία του στήν Αίγυπτο.

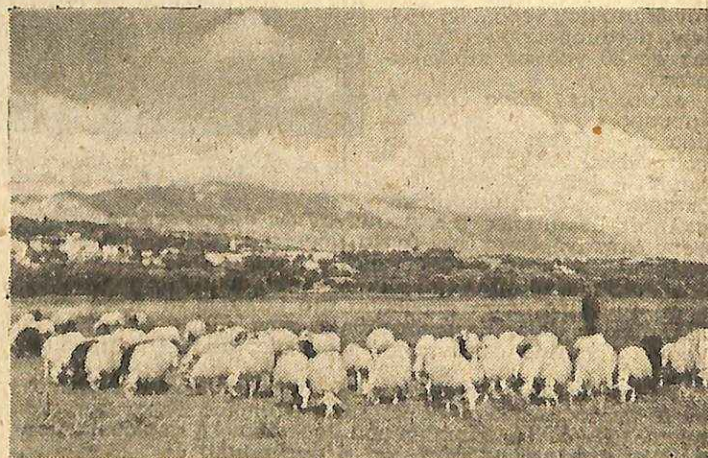
Κι' ύστερα, είναι τ'α μνημεία και οί τόποι προσκυνήματος τών μαρτύρων και τών ήρώων τών αγώνων τής Κρήτης. Η Κρήνη τών Λεόντων στό Ήράκλειο κι' ό γέρο-πλάτανος, όπου οί κατακτητές κρεμούσαν τούς άγωνιστές.

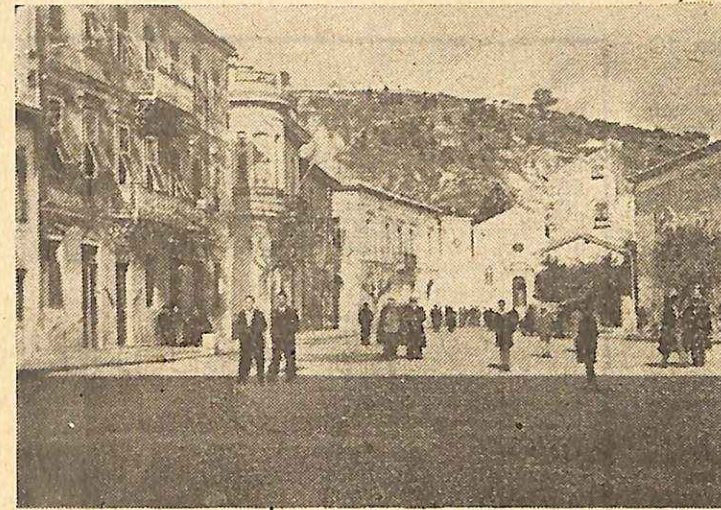
Τά γραφικά Ποντικονήσια στήν Κέρκυρα.

Τό ανάκτορο τού Μίνως στήν Κρήτη.

Τοπίο στό Λειβαθό τής Κεφαλληνίας.

Η Ζάκυνθος πριν από τούς σεισμούς.

Έρχεται κατόπιν ή Ιστορία τού Ψηλορείτη. Οί άγώνες τού Έλευθερίου Βενιζέλου και τών συντρόφων του. Οί Μουρνιές, ό Ιστορικός πλάτανος, τ' Ανώγεια, ή Κάνδαρος και τ'α έρείπια τών χωριών, από όπου ξεπήδησε ή έλευθερία τής μεγαλόνησου.

★

Η Ίθάκη, είναι τό νησί τού Όδυσσέα, όπου σώζονται ακόμη τ'α έρείπια τού ανακτόρου του κι' όπου τόν περίμενε υπομονετικά ή Πηνελόπη.

Ένα από τ'α πιο αξιοθέατα τού νησιού είναι ή περίφημη Παναγιά τής Κοκκινόπλους, χτισμένη πάνω στά βράχια, πού θεωρείται ή προστάτιδα τών Ίθακησιών ναυτικών.

Κάτω από αυτή θά σταθή πάντα ένα πλοίο, όταν περνάη από κοντά.

Κι' εκεί θά γίνη ή δοξολογία, γιά νά εύλογηθί τό καράβι, γιά ν' ανθέξη στίς φουρτούνες και στους κινδύνους τής θάλασσας.

★

Η Ζάκυνθος με τό σήκνωμα τού Άγίου της και τ'α φημισμένα Στροφάλδια, πού απέχουν άρκετά μίλια από αυτήν, παρουσιάζει πάντα έξαιρετικό ενδιαφέρον.

Τά Στροφάλδια είναι ή τελευταία διαμονή τών γέρων μοναχών.

Εκεί στό μοναστήρι τους πηγαίνουν ν' αναπαυθούν και νά περάσουν τίς τελευταίες ήμέρες τής ζωής τους οί γέροι μοναχοί, ακολουθώντας τό παράδειγμα τού Άγίου Διονυσίου, τού προστάτου τής νήσου.

Πριν από τίς τρομακτικές καταστροφές τών σεισμών, ή Ζάκυνθος φημιζόταν γιά τό πλήθος τών έκκλησιών της. Σέ καθένα απ' τ'α άρχοντικά της ίσως υπήρχε και μία μικρή έκκλησία.

Κι' άπάνω στό ύψωμα τής πόλεως, μία άναμνηστική στήλη αναφέρει ότι εκεί ήταν ό αγαπημένος τόπος τού έθνικού ποιητού Διονυσίου Σολωμού, όπου καθόταν κι' έμπνεόταν τ'α ποιήματά του.

★

Η Κεφαλληνία, τό μεγαλύτερο νησί τών Ιονίων έχει τ'α περίφημα βουνά της, τόν Αίνο (1620 μ.), τό Ρούδιο (1100 μ.), τήν Κόκκινη Ράχη (1100 μ.), τό Βουνό τής Όμορφιάς (1036 μ.).

Επίσης, έχει κι' όμορφα δάση από ένα είδος έλατα, πού λέγονται Κεφαλληνικά.

Όσο γιά τ'α έκλεκτά κρασιά της, αφήνουν στους ξένους, άξέχαστες έντυπώσεις.

Περιστό δέ νά πούμε ότι ό Άγιος Γεράσιμος καλύπτει τό μεγαλύτερο ενδιαφέρον τού νησιού.

★

Η Μύκονος: Τό νησί αυτό, τόσο γιά τό κλίμα του, όσο και γιά τή γραφικότητά του, έχει γίνει τό αγαπητό κέντρο παραθερισμού πολλών ξένων.

Οί φημισμένοι άνεμόμυλοι της, τ'α Τρία Πηγάδια και τό πλήθος τών μικρών έκκλησιών της, όπως ή Παρραπορτιανή, συγκεντρώνουν τό ενδιαφέρον όλου τού κόσμου.

Η Μύκονος με τ'α κατάσπρα σπίτια της και τούς γνευμόμλους της.

Έχει ακόμη αξιοθαύμαστη λαϊκή τέχνη. Άλλ' εκείνο πού προσελκύει ιδιαίτερα τούς ξένους στήν Μύκονο, είναι ότι ζούνε σ' αυτήν χωρίς νά νοιάζονται γιά τίποτε.

Κάνουν ό,τι θέλουν, απολαμβάνουν τόν ήλιο και τή θάλασσα έλεύθερα, ντυμένοι σύμφωνα με τό κέφι τους, χωρίς νά τούς προσέχη και νά τούς σχολιάζη κανείς.

Τό χαρακτηριστικό τής Μυκόνου είναι τ'α κατάλευκα σπίτια της, πού λάμπουν από καθαριότητα.

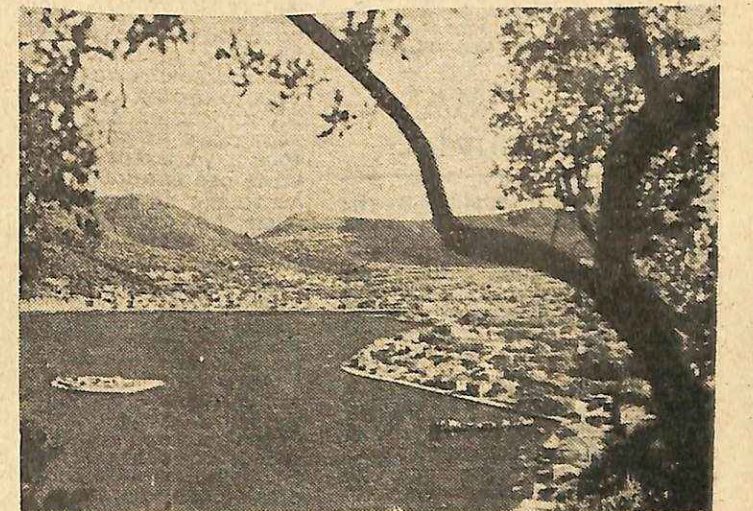
Σήμερα σ' αυτήν έχουν χτίσει όμορφες βίλλες μ' όλες τίς σύγχρονες άνέσεις πολλοί άνθρωποι τού χρήματος, δικοί μας και ξένοι.

Εκεί ζούνε επίσης από καιρό πολλοί καλλιτέχνες από όλον τόν κόσμο. Μερικοί μάλιστα έχουν άποκτήσει και οικογένειες.

Τό νησί φημίζεται ακόμη και γιά τ'α πεντάμορφα κορίτσια του, πού έχουν τ'α πιο όραία μάτια τού κόσμου, έχουν δέ επιχειρηματικό πνεύμα, είναι πανέξυπνα κι' όταν γίνουν σύζυγοι και μητέρες, διαχειρίζονται έμπειρα τήν περιουσία τους και ρυθμίζουν με τόν καλύτερο τρόπο τό νοικοκυριό τους.

Στά χέρια τών γυναικών τής Μυκόνου είναι οί περισσότερες δουλειές.

Όσο γιά τούς άντρες, άν δεν ταξιδεύουν, φροντίζουν νά περνούν όσο μπορούνε πιο ευχάριστα τήν ώρα τους κι' αφήνουν οί περισσότεροι τίς γυναίκες νά τ'α βγάλουν πέρα με τό

Μιά άποψη τής Ίθάκης.

επιχειρηματικό πνεύμα τους και με τό πλήθος τών οικονομικών συνδυασμών!

Έχει κι' ένα στολίδι ή Μύκονος: τόν ξακουσμένο πελαργό της, τόν «Πέτρο», πού κάνει τή βόλτα του στό νησί, τίς επισκέψεις του στά μαγαζιά και στά σπίτια και ζή με τούς φίλους του σάν ένας άπαισιος θαλασσοδύκος, πού ξεκουράζεται σ' όμορφο νησί του...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η Πάρος, ή Τήνος, ή Λέσβος, ή Χίος κλπ.

(Μία σύζυγος πηδάει ένα έρωτικό άναμμο σε 'Εκείνον και σε 'Εκείνην. 'Εκείνη κάνει μία επίμονη επίθεση. 'Εκείνη απαντάει με μία πιο επίμονη άμυνα).

ΕΚΕΙΝΗ (λυπημένα): Γιατί ένοεις να έκδωσής την κατάστασι; Γιατί δεν αφήνεις τα πράματα να πάρουν τη φυσιολογική τους εξέλιξι, τον κανονικό τους δρόμο;...

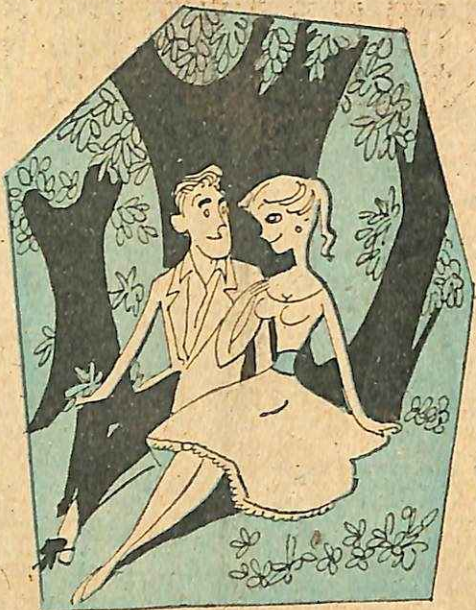
ΕΚΕΙΝΟΣ (με δυσαρέσκεια που φτάνει ως την αγανάκτησι): Φυσιολογική εξέλιξι δεν είναι να ξεχαστής, χωρίς επιφυλάξεις και προλήψεις, στην αγκαλιά μου, αφού σ' αγαπάω κι' αφού λες, ότι μ' αγαπάς;...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Δέ λένω σ' αγαπάω, αλλά και με φοβίζει λίγο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ψεύτικο γέλιο): Σε φοβίζω;... Όχι δά! Μήπως είμαι κανένας δράκος, που τρώει όμορφόκοριτσες;...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι ένας απαιτητικός έρωτευμένος, που έχεις συνθίσει στην έρωτική εύκολια και στη μοιρολατρική εγκατάλειψι των γυναικών που σε πλησιάζουν;... 'Η εποχή μας έχει έντελως εκμηδενίσει τις δυσκολίες που ύψωνε ο παλιός καιρός ανάμεσα σε δυο ανθρώπους, που λένε, ότι αγαπιούνται;...

ΟΙ τοίχοι γκρεμίστηκαν κι' από τα χαλάσματα πέσαν ελεύθεροι οι έρωτευμένοι — θα έλεγα ασύδοτοι, αν δε φοβόμουν μή σε δυσα-

Επιθέτει και άμυνα

ρεστήσω πιο πολύ... — για να φτάσουν ως εκεί που φάνανε άλλοτε μόνο οι σύζυγοι... Είναι ωραίο αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι φυσιολογικό κι' ανυπόκριτο... Στην εποχή μας, την τόσο δυσφημισμένη από τους νοσταλγούς, τους ρομαντικούς και τους σχολαστικούς του παρελθόντος, βασίλευε η ελίκρινεα, κυριαρχεί ο αυθορμητισμός, επικρατεί η απλότης. Οι άνθρωποι — και ιδιαίτερος οι άνθρωποι που αγαπιούνται — πετάξανε τη μάσκα της υποκρισίας, ελευθερώθηκαν από τις χειροπέδες των προλήψεων;...

ΕΚΕΙΝΗ: ...Και δοθήκανε, προκλητικοί κι' άπαισχυνοί, στον κυνισμό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί τ'όλες αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Μήπως δεν είναι αλήθεια; Στην εποχή της ελίκρινεας, του αυθορμητισμού και της απλότητας, είναι το λιγώτερο ασυνέπεια να κρύβουμε τις σκέψεις μας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ λένω να τις κρύβουμε; αλλά... να μην τις κάνουμε!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τη βρίσκεις παράλογη τη σκέψι μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόνο παράλογη; Προσβολητική;...

ΕΚΕΙΝΗ: Για σένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αλλά; Για ποιόν; Για τ'όλο Δαυλίδα του Θιδέ;... Με μένα μιλάς, εγώ υποστηρίζω τον αυθορμητισμό και την ελίκρινεα, επομένως εγώ είμαι ο κυνικός!

ΕΚΕΙΝΗ (με λυπη ελίκρινη): Δεν είσαι ο μόνος;... Όλοι οι άντρες στην εποχή μας σου μοιάζουν; Είναι βιαστικοί, ώμοι, κυνικοί! Καλπάζουν άσταμάτητα προς τ'όψη, χωρίς να νοιάζονται αν στον καλπασμό τους θα κουρελιάσουν τα τούλια των κοριτσιότικων όνειρων, θα θυματιστούν τις κοριτσιότικες φαντασιώσεις, που έχουν μπλέξει τον αγαπημένο άντρα με τα παραμύθια, για να τον κάνουν βασιλόπουλο, πάνω στο κάτασπρο αλόγο που διανύει τις άποστασεις, που χωρίζουν τ'ό ψεύτικο από τ'ό αληθινό, τ'ό θρόλο από την πραγματικότητα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Προτιμάς τ'ό ψέμμα από την αλήθεια;...

ΕΚΕΙΝΗ: Προτιμά τ'ό ντύσιμο του ρεαλισμού με κάποια ευγένεια, έστω ακόμα κι' άπατηλη;... Όλα τα πράματα, και τ'ό πιο άσκηνα, και τ'ό πιο άποικιστικά, γίνονται ύπερφέρτα — κι' τ'όσο ακόμα πιο πολύ; συμπαθητικά;... — αν ξέρουμε να τα προσφέρουμε έτσι που να υποφέρουν και να συμπαθούνται;... Τί είναι η όμορφοι στη ζωή; Λίγη άσκηνα κλονυμένη;... Όταν όμως προβάλλη γυνή, άπώθει και προκαλεί την απέχθεια, τον αποτροπισμό, τη φρίκη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως εγώ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Όπως η συμπεριφορά σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (εξανίσταται): Μά τί έχει, επί τέλους, η συμπεριφορά μου;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ σου τ'ό είπα; Δεν τ'ό άκουσες;... Είναι άσυγκράτητη όμή, άκαμουφλαριστά κυνική!... Δεν προσπάσαμε να γυριστούμε, κι' άμέσως ζήτησες να φτάσεις εκεί όπου φτάνει κανείς σιγά-σιγά και πατώντας στα νύχια!... Αυτό δέ σου τ'ό κρύβω, με τρώμζε! 'Η σχέση μας, από γοητευτική που ξεκίνησε, έγινε άνυπόφορα κουραστική και για τους δυο μας, αφού δική σου προοπτική έγινε η έπίθεσι, δική μου έπίθεσι έμεινε η άμυνα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι σχολαστική κι' άπολιτιστή!

ΕΚΕΙΝΗ: Βρίσκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά... Πώς θα μου δείξεις, ότι μ' αγαπάς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εσύ πώς θα μου τ'ό δείξεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μένοντας δίπλα σου, πιστός, άλοκληρωτικά άφρασιωμένος;...

ΕΚΕΙΝΗ (με θλιμμένη σιγουριά): Δέ θα έμεινες, αν άφινόμουν χωρίς ύπερσπίσι στην αγκαλιά σου;... Οι γυναίκες, που λένε άδιαμαρτύρητα «ναί», είναι αυτές που η εύτυχία τους λέει «όχι»!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εξανίσταται, έπαναστατεί): Μά, επί τέλους, η έπίμονή σου να θες να φέρεις πίσω την εποχή πρό πενήντα, που έκατο έτών, είναι έκνευριστική;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ σου είπα; 'Εκνευρίζεσαι εσύ, λυπάμαι εγώ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): 'Ενώ όλα θα πηγαιναν καλά, και θα ζούσαμε εύτυχισμένοι, αν δέχόσουν την έρωτική δοκιμή;...

ΕΚΕΙΝΗ (τον άποκαρύνει ήρεμα, αλλά άποφασιστικά): Είμαι έναντίον των δοκιμών;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εξάλλος, άνάδει ένα τσιγάρο): Μά, εδ'ό δεν πρόκειται για καμιά άτομική δοκιμή σε κάποιο εμπικίνι-άτολ; του 'Ειρηνικού; πρόκειται για μία δοκιμή που θα μας πείση, ότι είμαστε φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο, κι' ότι άξίζει ν' άποφασίσουμε τη μόνιμη και νόμιμη συμβίωσι;...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αν η δοκιμή άποτύχει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά δέ θα άποτύχει;...

ΕΚΕΙΝΗ (επίμονη): Άν;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (νευριασμένος πατάει τ'ό μόλις άρχινισμένο τσιγάρο του): Τότε θα τραδήσουμε καθένας τ'ό δρόμο του;...

ΕΚΕΙΝΗ: Και ούτε γάτα, ούτε ζημιά!... (Σοβαρά). Δεν είναι έτσι, όμως, φίλε μου;... Γιατί, αν ζητάτε αυτό τον τόσο άλοκληρωτικό πολιτισμό από μία γυναίκα έσεις οι άντρες, πρέπει να τον δίδετε πρίν απ' όλα στον εαυτό σας;... Έσεις όμως μένετε έπίμονα, άφόρητα κι' άδιάλλακτα άπολιτιστοι σε ό,τι άφορά την «τιμή» της γυναίκας που θα συγκατατέθηκε να της δώσετε τ'ό όνομά σας;... Και την «τιμή» αυτή τη συνδυάζετε με τ'ό έρωτικό παρελθόν της — ενώ, αν ήσαστε «πολιτισμένοι» κι' έσεις, θα περιορίζαστε στο παρόν της και τ'ό μέλλον της;... Κι' έρευνάτε την άνατομική της άκεραιότητά, που την ποδοπάτησε, μία προγενέστερη έρωτική δοκιμή, σαν αυτή που διδάσκετε, προπαγανδίζετε και απαιτείτε πιστωτικά από τη φιλένάδα σας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνάδει στενωχωρημένο ένα τσιγάρο): Τί εύλωπτιά! Έχη δικιο, γίνεται αυτόματα Δημοσθένης και Κίκερων!...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Όστε δέ δέχσεαι την έρωτική δοκιμή;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Επίτρεψέ μου να σε μίμηθ'ό σε κυνισμό; Μία δοκιμή θα έπιτρέψω και σε σένα και στον εαυτό μου. Κι' αυτή μετά τ'ό γυρισμό μας από την έκκλησιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί όμή ελίκρινεα! Σε συχαίρω;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν άξίζω ούτε συχαρητήρια, μά ούτε και εірνεύα;... Έχω όμως τη γνώμη, ότι αυτή είναι η συμπεριφορά που έπιβάλλεται σε μία κοπέλλα, που σέβεται τον εαυτό της και φιλοδοξεί της είναι να γίνη κάτι πιο πολύ από έρωτικό πειραματόζωο στα χέρια του άντρα;... 'Όστε, ο έρωτικός κυνισμός άπαθεί. Δώστε στη γυναίκα χρυσάμμο τ'ό χάρι της έρωτικής άλοκληρώσεως, και την έχετε άνεπιφύλακτα δική σας!... Άσπώστε τον κυνισμό σας με άχτινες τ'ό φεγγαριού, άρωματίστε τον με λίγο ζέουρο, μπλέξτε τον με λίγο ποιήσι, και ο σκοπός που έπιδιώκετε θα άλοκληρωθ'ό πιο εύκολα;... Δεν είναι δυνατό ο άντρας να έπιβάλλη στη γυναίκα τον έρωτά του σαν ύποχρέωσι της, που άπορρέει από δικό του άναφαίρετο δικαίωμα. 'Η έρωτική άλοκληρώσι είναι συμπόσι διαθέσεως. Δεν ύποκύπτει η γυναίκα σε ό,τι έπιβάλλει ο άντρας; έγκαταλείπονται κι' οι δυο σε κάτι που θέλουν και οι δυο;... Όταν όμως σε μία έρωτική σχέση, κυριαρχή προκλητικός ο άνδρικός κυνισμός, που κουρελιάζει άλύπητα τ'ό τριανταφυλλένια όνειρο τ'ό γυναικείου ρομαντισμού, τότε η γυναίκα είναι ύποχρεωμένη να τ'ό μαίευη και να φύγη — προτού διωχτή άργότερα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει θερμά): Και ποιος σ' άφίνει να φύγης;...

ΕΚΕΙΝΗ (με πικρό χαμόγελο): 'Εσύ μου τ'ό έπιβάλλεις;... 'Η φυγή είναι η τελευταία μου άμυνα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη σφίγγει τρυφερά): Δέ θα π'ός πονεμένα;... 'Η θέσι σου είναι κοντά μου — για πάντα κοντά μου! Κι' αφού βρίσκεσαι τ'ό γάμο άναγκαία προϋπόθεσι για την εύτυχία μας, έλα να παντρευτούμε!

ΕΚΕΙΝΗ (με μία λάμψη ίκανοποιημένης στα μάτια, γιατί καταλαβαίνει, ότι τον πεισμάτωσε και τον έκανε να φτάσει εκεί που δεν είχε καμιά διάθεσι να φτάσει): Είσαι καλός, ευγενικός και σ' εύχαριστώ;...

('Εκείνος, που δεν είναι διόλου καλός κι' ευγενικός, μά μόνο πεισματωμένος, δέχεται για πρώτη φορά τ'ό χέλιό της — σ'α μία μικρή προκαταβολή έρωτικής εύτυχίας, που θα άκολούθησε μετά την άπαραίτητη νομιμοποίησι;...).

Ερευνες

ΚΙ' ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΙΣ

Κάθε λίγο και λιγάκι βλέπει, εσχάτως, τ'ό κοινόν ότι γίνεται πληθώρα πειραμάτων κι' έρευνών κι' έλο άπάνε τ'ό κεφάλι έπιστήμονες μεγάλοι για να βρουν ρουκετοδόλα και μυρίους άλλους τρόπους και να στείλουν στο φεγγάρι... τυφλοπόντικες κι' άνθρωποι!

Αλλά βλέπει αίσιας κι' άλλους φτωχότερους έγκεφάλους, που τρυπάνε καμποχώρια κι' έρευνούν βουνοπλαγές για να βρουν μεταλλεία και πετρελαιοπηγές... Ερευνώντας βλέπει, επίσης, τους συγχρόνους τους εφ'όρους, που «τεκμήρια» ζητάνε να σου βρουν και στοιχεία κι' έπιστήμονες που σκάδουν κι' έρευνούν άρχαίους χώ- (ρους), για να βρουν της Κλυταιμνήστρας τ'ό μυζού και τ'ό δο- (γεία!)

Ο πονηόποτε κι' αν στέκη κι' άπονηόποτε γυνή συναντά στην εποχή μας άπειράριθμα ζευγάρια, που «τεκμήρια» ζητάνε να σου βρουν και στοιχεία, γι' άσφαλή κρησφύγετά τους και γι' άπόμερα νταμάρια... Άλλαδη φτωχά ζευγάρια, που για στέγη λαχταρούν και που όταν ρωμαντζάρουν μέσ' στού παρκου τ'ό γαλήνη καλυμπαύ στην εύτυχία κι' ύποθέτουν και θαροούν ότι άφήνουνε τ'ό χόμα και πετάνε στη... Σελήνη!

Ε' των πολλών και των ποικίλων έρευνών την εποχή, έρευνούν κι' αυτοί που έχουν μία κουρτίτσα Γιώτα- (Χι) και μοχθούν μέσα στην τόσο αυτοκινητοπληθώρα, για να βρουν ένα σημείον να «παρκάρουν» λίγη ώρα... Άρμονες παίρνουν κι' άφήνουν και γυρίζουνε στενά, μά για στάθμευσι δέ βρίσκουν ούτε ρούπι πονεμένα και παρ'όλο που η δουλειά τους είναι μέσα στην 'Ομόνοια, τ'ό άμάξι τους, πολλάκις, τ'ό «παρκάρουν» στά... Κουπόνια!

Ευαντά καθείς μας ήδη και κυρίες τ'ό συρμού, που μόνιμως έρευνάνε τις βιτρίνες της 'Ερομύ, ή που τρέχουν όλοένα στις μωδιές τις μεγάλες, για να βρουν ένα μοντέλο, που δεν τ'όχουν πάρει κι' άλλ- (λες!) Κι' αν πετύχουνε τ'ό σχήμα και τ'ό γούστον τους τ'ό (χρώμα, στα κρυφά, συνήθως, κάνουν και τις πράδες τους άκόμα. 'Ητοι κάνουν μυστικές!... «δοκιμές άτομικές»!)

Ευαντάς σ' αυτούς, επίσης, της έρευνής τους και- (ρους), αρκετούς Δον-Ζουανίσκους και μοντέρνους νεαρούς, που μέσ' στα σινεμαδάκια τ'όν καιρό τους τ'όν περνούν κι' αναίδως τις διπλάνες τους διπλωμάτιον κι' έρευνούν! Συναντάς έπιπροσθέτως στις άντες και στ' άερογιάλια νεαρούς που τις καμίνες έρευνούν με κανονίαλια και που πάν να έπιτύχουν ανακάλυψι απανίων θησαυρών μισοκρυμμένων και σωμάτων ουρανίων!

Βλέπεις γόητες, που ψάχνουν κι' έρευνούν όλες τις (ώρες, για να βρουν και να πετύχουν νεαρές προσοδοφόρες κι' είδικώς γεροντοκόρες με προικία και μετρητά, λέγοντάς τους πως δ' έρωσ;... χρόνια, πλέον, δεν κυττά! Κι' όταν βάλλουνε στο χέρι της προικός τους ένα μέρος, έρευνά, πια, να τους εύρη δ... προικόπληκτος ο νερός και ρωτά τους συγγενείς του και τους ξένους έσας: «Μην τ'όν είδατε καθόλου, βρε παιδιά, τ'όν... Παναή;»

Ο λοι, εν πάση περιπτώσει, στον καιρό μας έρευνούν και τους πάντες ή μαρία της έρευνής τους διέπει, μά κυρίως άφθανούν οι κυρίες που «μυλοκαρουν» τ'ό σύζυγον των τ'όν τ'όση! Και τις πόδες του έκείνης έρευνούν έπισταμένως κι' αν τυχόν ανακαλύψουν τ'ό κρυφό του τ'ό ταυσίο, πρέπει, πια, να έρευνήση δ' «καλός» τους έσπευσμένως για να β'όη έφημερεθόν κι' άνοιχτο νασοκομείο!

Ευνογραφίαις (Μη. Ταΐνια) & Συνεργάτις Τ.

Η ΤΕΧΝΗ

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΚΥΘΗΡΑ

ΤΑ ΚΥΘΗΡΑ είναι, όπως λέει η μυθολογία τουλάχιστον, το νησί της Αφροδίτης και η πατρίδα του έρωτα. Συνήθως, οι περισσότεροι συγγραφείς εγκαταλείπουν το ζευγάρι των ηρώων τους μόλις μπαρκάρη για το μαγικό αυτό τόπο, και αφήνουν τη φαντασία του αναγνώστη να βρή τα επεισόδια του ταξιδιού. Έμεις όμως δε γράφουμε κανένα μυθιστόρημα. Όλα όσα είπαμε ως τώρα, αποδίδουν στο να βοηθήσουν τις κοπέλλες και τις γυναίκες να μάθουν τη νοοτροπία του άντρα, που θα πάρουν ή που πήραν. Πώς μπορούμε, λοιπόν, να μη θίξουμε ένα θέμα τόσο λεπτό, αλλά και τόσο ουσιαστικό, όσο είναι οι σχέσεις των δύο συζύγων;

Έφ' όσον οι προθέσεις μας είναι αγνές, αγνά θα είναι κι' αυτά που θα γράψουμε.

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Αν την πρόσκληση σας την έκανε αυτός κι' εσείς είσατε έτοιμη για το ταξίδι, οι συμβουλές είναι τελείως περιττές. Μά συνήθως οι καρδιές των ανθρώπων δε χτυπάνε ποτέ στον ίδιο ρυθμό. Αγαπιούνται τρελλά, αλλά σε διαφορετικές ώρες. Προσέξτε, κυρία μου, "Ας πούμε, ότι αυτό το βράδυ είσατε πολύ όμορφη και ευδιάθετη. Περιμένετε με αγωνία τη στιγμή, που ο σύζυγός σας θα γυρίσει για να σας σφίξει στην αγκαλιά του. Μά τι απογοητεύσι! Μόλις μπαίνει μέσα, βλέπετε, ότι είναι κατσοφυλισμένος, ότι ή μέρα που πέρασε, τον φόρτωσε προβλήματα και σκοτούρες; ότι ή δουλειά του τον κουράσε πολύ. Παρατήρηστε από τα σχέδιά σας. Αφήστε τον να σκύβει πάνω από τους λογαριασμούς του, ή να σκεφτεί τις υποθέσεις του. Μην του κλείνετε τα μάτια με τις παλάμες σας. Ξερί, πως είσατε εσείς, πως βρισκόσαστε εκεί, δίπλα του, μά το μυαλό του βρίσκεται αλλού. Μην του ανακατέψετε τα μαλλιά, μην του κλείσετε τα χαρτιά του, αφήστε τα υπερβολικά χάρδια. Πνίξτε τη διάθεσή που σας έπιασε να τον ενοχλήσετε, για να τον κάνετε να ασχοληθεί, επί τέλους, μαζί σας. Πάρτε το απόφαση, ότι ή βραδιά θα πάη χαμένη. Δείτε καναχώρα!

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ «ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ»

Μά μπορεί να συμβή και το αντίθετο. Μπορεί εσείς να είσατε βυθισμένη σε όνειροπολήσεις, κουρασμένη ή υστεραμένη, κι' εκείνος κάρθι κοντά σας γεμάτος κέφι και ζωτικότητα. Στο τρυφερό σας αγκάλιασμα, μπορεί ν' απαντήσει μ' ένα αγκάλιασμα γεμάτο πάθος. Μην τον δώδετε. Αν σ' εσάς μιλάνε πρώτα ή καρδιά, αυτός έχει δώσει τη πρώτη αίσθηση.

Να είσατε φιλόδοξη. Μην παίζετε το ρόλο της «Πριγκηπισσας των Πάγων», της αίσθηματικής γυναίκας, που της άρεσει να χαρίζη μόνο τον πνευματικό της θσαυρό. Μην ξεχνάτε, ότι το δείξατε την πραγματική σας ιδιοσυγκρασία τις στιγμές, που βρεθήκατε κι' εσείς σε παρόμοια διάθεση.

Προσέξτε μην αρχίσετε να χασμουριέστε, ή να κάετε, ότι είσατε πολύ απασχολημένη με το νοικοκυριό. Δεν είναι ή κατάλληλη στιγμή. Ο έρωτας είναι άνωπομος. Αν τον αφήσετε να περιμένη, θα φύγη, δίνοντας τη θέση του στην αδιαφορία.

Πριν πέσετε στο κρεβάτι σας, μη φορτώνετε το πρόσωπό σας μ' ένα σωληνάριο κρέμα, και το κεφάλι σας με μισό κιλό μπουκί. Τί θέλετε να προκαλέση το θέαμα αυτό στον άντρα, που βρίσκεται δίπλα σας και που κινδυνεύει κάθε στιγμή να χάση το μάτι του από τα τσιμπιδάκια σας;

Αφήστε τα μαλλιά σας ελεύθερα και τὰ χείλη σας άβασα. Όπωςδήποτε, ή γεύση τους θα είναι καλύτερη από τη γεύση του κραγιόν και της κρέμας.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΑΦΙΞΗ

Όπως είπαμε, λοιπόν, πρέπει να ξεκινάτε μαζί για το ταξίδι, στα ΚΥΘΗΡΑ. Μά πρέπει και να φτάνετε μαζί.

Πολλές γυναίκες έχουν κάνει πολλές φορές αυτό το ταξίδι, χωρίς να νοιώσουν τίποτα από τη γοητεία του.

Αν ανήκετε στην κατηγορία τους, μην απογοητεύεστε. Πρέπει να ξέρετε, ότι ο ήθικός και ο νευρικός παράγων παίζουν μεγάλο ρόλο σ' αυτήν την περίπτωση. Αυτό που δεν αισθανθήκατε χθές, μπορεί να το αισθανθήτε σήμερα ή αύριο, όταν βρεθήτε στην κατάλληλη στιγμή, στην κατάλληλη ψυχική διάθεση, ή ακόμα και στον κατάλληλο τόπο. Μην ξεκινάτε ποτέ προδιατεθειμένη για την αποτυχία. Τα ΚΥΘΗΡΑ θα είναι χαμένα για σας,

μέχρι την ώρα που θα τα ανακαλύψετε. Και θάρρη αυτή ή ώρα, μην αμφισβητάτε!

Στο μεταξύ, μην κάνετε δυστυχισμένο τον άντρα σας. Μην του δείχνετε, ότι ταξιδεύει μονάχος. Φυσικά, δε σας λέμε να παίζετε κωμωδία. Προσπαθήστε όμως εκείνη τη στιγμή να ξεχάσετε τελείως τον εαυτό σας. Όταν πια ξεπαρκάρετε, θα παρατηρήσετε με έκπληξη, ότι ο σύντροφός του ταξιδιού σας δεν είναι πια τόσο τρυφερός μαζί σας. Μην τον παρεξηγήσετε. Αυτό του είδους τα ταξίδια κουράζουν τους άντρες πολύ περισσότερο από τις γυναίκες.

Τό ότι θέλει να κοιμηθ, δεν είναι ένδειξη αδιαφορίας εκ μέρους του. Είναι φυσικό τίς πολύ έντονες στιγμές να τις διαδέχονται άλλες λιγότερο δυναμικές. Τό καλύτερο που έχετε να κάνετε, είναι να κοιμηθήτε κι' εσείς. Όχι όμως πολύ κοντά του. Τα διπλά κρεβάτια είναι φτιαγμένα έτσι, ακριβώς για να χωρούν άνετα δύο άνθρωποι. Όσο γλυκό κι' αν είναι γι' αυτόν το φορτίο σας, είναι πάντα ένα φορτίο.

Η ΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Η καλύτερη συνταγή για τη διατήρησή της συζυγικής ευτυχίας, είναι το παιδί. Τό παιδί είναι και ή δικαίωση του γάμου. Τό παιδί του έρωτα, που ο καθένας ελπίζει να βρή σ' αυτό κάτι από τον αγαπημένο — ή την αγαπημένη — τό παιδί, που είναι ή διαίωνισή του εαυτού μας.

Στό παιδί τό ζευγάρι βλέπει τό σκοπό της αγάπης του.

Η μυθολογία μας παρουσιάζει τον έρωτα σαν ένα ροδομάγυλο μπέμπη: Καί μόνο σαν

Για τών Έρωτα

* Η ζωή είναι άνθος κι' ο έρωας τό μέλι του.

* Βίκτωρ Ούγκω
"Ένας άντρας που μένει άσυγκίνητος μπροστά στην όμορφιά είναι άγροίκος."

* Ρόμπερτ Χάιτσερς
"Η γυναίκα δε μπορεί να ξεφύγη από την επιρροή της φύσεως."

* Αϊμίλιος Ζολά
"Ο άντρας άγοπάει από λίγο την κάθε φορά και συχνά, ή γυναίκα πολύ και σπάνια."

* Ζάν-Ζάκ Ρουσσώ
"Ο έρωας είναι ύποκειμενικός. Άγανάπημα πλάσματα που δεν είναι πραγματικά, αλλά που τὰ δημιουργούμε έμείς με τη φαντασία μας."

* Προύστ
"Οι ζωγράφοι παριστάνουν τόν έρωτα φερεντό, γιά να δείξουν πόσο εύκλιντοι είναι εκείνοι που έχουν κυριευτή απ' αυτόν."

* Ηλινόδωρος
"Στην πάλη ανάμεσα στη ντροπή και τών έρωτα, νικητής βγαίνει πάντοτε ο έρωας."

* Σταντάλ
"Τό πάθος κάνει συχνά τόν πιο έξυπνο άνθρωπο τρελλό και προδίδει σ' έξυπνο τό βλάκκα."

Λαροσφουκώ

τό τό ποιητικό σύμβολο μάς δείχνει, ότι τό παιδί είναι ή ένσάρκωση του έρωτα. Η χαρά που δίνει τό παιδί, είναι ή πιο έντονη, ή πιο γλυκεία, που μπορεί να νοιώση ο άνθρωπος. Μία χαρά, που δένει άφάνταστα τό ζευγάρι, στερεώνει την αγάπη του και δίνει περιεχόμενο στη ζωή.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ

Γοητεία! Μέσα σ' αυτή τη μαγική λέξη, κλείνεται όλη ή δύναμη της γυναίκας. Αυτή εκφράζει την άορατη θηλυκή ακτινοβολία, που εκπέμπει ή γυναίκα, την άπροσδιόριστη εκείνη μαγνητική έλξη, που τραβά και συγκινεί τους άντρες και που μπορεί να βρίσκεται στο βλέμμα, στον τόνο της όμιλίας, στις κινήσεις, σε κάτι ακόμα που είναι άδύνατο να καθορισθ.

Κακώς μερικοί συγχέουν τη γοητεία με την όμορφιά. Γοητεία δεν είναι ή όμορφιά, τά τέλεια χαρακτηριστικά, τό πλαστικό σώμα. Όλ' αυτά, μπορεί ν' άφισουν άδιάφορο έναν άντρα, όπως τόν άφινει άδιάφορο ένα άψυχο άγαλμα. Γοητεία δεν είναι ούτε τό σεξ-άπηλο, που έπιδρά μόν πολύ έντονα, αλλά ή επίδρασή του δε διαρκεί. Η γοητεία είναι κάτι άλλο. Κάτι που κατακτά τις καρδιές, δημιουργώντας γύρω τους μία ζεστή και παθητική ατμόσφαιρα, μία ευχάριστη σκλαβιά, τά μπορούσε κανείς να πη.

Βέβαια, κάθε γυναίκα θα ήθελε να είναι όμορφη. Και μπορεί να είναι. Γιατί ή ζωντανή όμορφιά δεν έχει καμιά σχέση με τούς κλασσικούς κανόνες και τη σιλουέττα της εκάστοτε μόδας. Είναι μία έννοια έντελώς ύποκειμενική. Αυτή που ξετρελαίνει έναν άντρα, περνά άπαρατήρητη από κάποιον άλλο. Δεν υπάρχει καμιά γυναίκα, από τις λεγόμενες όμορφες, που ν' άρνησ' όλους τούς άντρες, χωρίς εξαίρεση. Έπομένως, δεν υπάρχει και καμιά που να μην άρέσει σε όρισμένους. Κάθε άντρας έχει τό γούστο του, όπως και κάθε γυναίκα, άλλωστε.

Μην άπελπιζέστε, λοιπόν, βλέποντας, ότι οι άναλογίες σας δε συμφωνούν μ' αυτές που μάς ξεφουρνίζουν τό Χόλλυγουντ και τά διάφορα καλλιστεία.

Δεν είσατε ίσως «καλλονή», μά, όποιος και αν είναι ο τύπος σας, μπορείτε να είσατε όμορφη. Άρκεί να τό θέλετε και να τό επιδιώξετε.

ΤΟ ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ

Και πρώτα-πρώτα δώστε προσοχή στο περπάτημα. Η μυθολογία λέει, ότι οι θεές του Όλύμπου ξεχώριζαν από τό περπάτημά τους.

Τό χαριτωμένο βάδισμα εξαρτάται περισσότερο από τό κεφάλι, παρά από τά πόδια. Πρέπει να ξέρετε να κρατάτε τό λαιμό σας ίσιο, πάνω στους ώμους σας — χωρίς καμιά κλίση πρὸς τά εμπρός ή πρὸς τά πίσω ή πρὸς τά πλάγια — και τό κεφάλι σας όρθιο πάνω στο λαιμό — χωρίς να σηκώνετε τη μύτη σας πρὸς τά σύννεφα ή να την κατεβάζετε πρὸς τά παπούτσια σας.

Οι χαρικές, που μεταφέρουν στο κεφάλι τους μία στάμνα γεμάτη νερό χωρίς να τη στηρίζουν με τά χέρια τους, έχουν τό πιο αρμονικό βάδισμα.

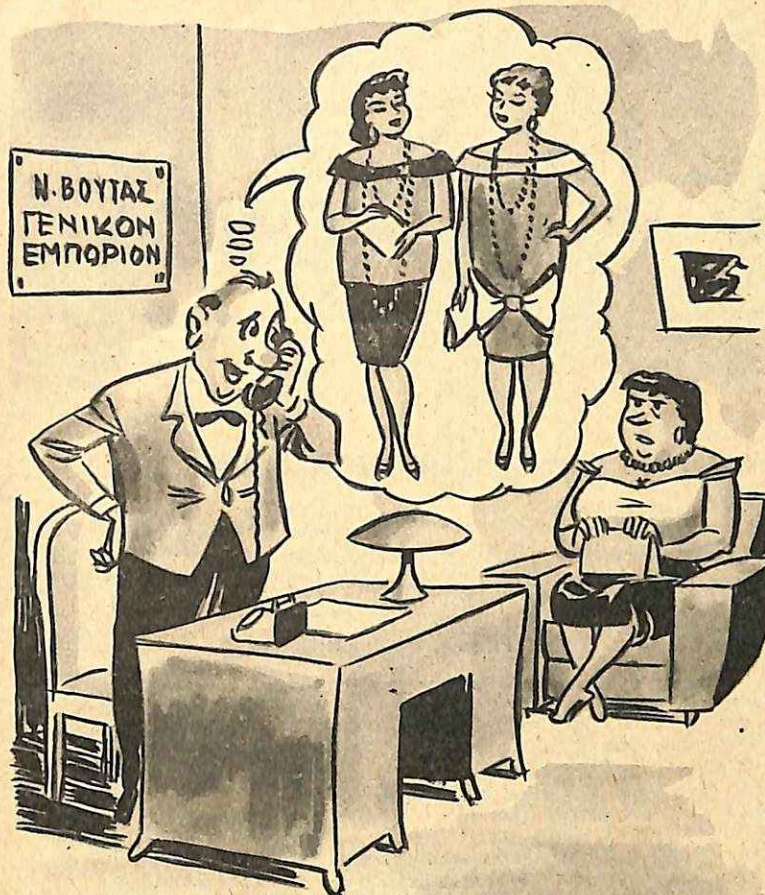
Μπορείτε να εξασκηθήτε κι' εσείς, τοποθετώντας ένα χοντρό βιβλίο στο κεφάλι σας και περπατώντας. Μ' αυτό τόν τρόπο μαθαίνουν να βαδίζουν και να κινούνται οι μπαλαρίνες τών αμερικάνικων μπαλέτων. Είναι τό πρώτο τους μάθημα.

Γιά ν' αποκτήσετε ρυθμικό και άνετο βάδισμα, πρέπει ακόμα να διαλέγετε με προσοχή τά παπούτσια σας. Καλύτερα να περπατάτε σταθερά κι' ελεύθερα, παρά να παίρνετε παπούτσια μικρότερα από τό νομικό σας, γιά να κάνουν πως έχετε μικρό πόδι. Συνήθως, κανένας άντρας δεν προσέχει αν ή αγαπημένη του έχει μικρό πόδι ή μεγάλο. Όταν σας χτυπάνε τά παπούτσια σας, είναι φυσικό να στραβοπατάτε, να χάνετε τό κέφι σας και να τά βγάξετε κρυφά κάτω από τό τραπέζι, κινδυνεύοντας να γελοιοποιηθήτε.

Μην κάνετε ποτέ μεγάλα βήματα, σά στρατιώτης που παρελαίνει, αλλά ούτε και πολύ μικρά, σαν κουρντισμένη κόκλα. Οι άμμοι πρέπει να μένουν άκίνητοι και τά μπράτσα εύλυγιστα. Μην κουνάτε προσποιητά τούς γοφούς σας, γιατί δίνετε την έντύπωση χήνας που βγήκε να βοσκήση. Θά σας προσέξουν οι άντρες, αλλά θα χαμογελάσουν ειρωνικά.

Με λίγα λόγια, προσπαθήστε να είσατε όσο τό δυνατόν πιο άπλη και πιο φυσική, σά να μην υπάρχει κόσμος γύρω σας, σά να είσθε μόνη σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τά φυσικά θέλητρα.

— Δέ μου λές, Δημητράκη, τά έχεις εκείνα τά δύο... σάκκια, που μούλεγες γι' άπόψε:

Ο "ΣΑΚΚΟΣ"

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Αυτός είναι ό... σάκκος με τό θηραυρό, που σεύ-λεγα πως βρήκα!...

— Βγές, αγάπη μου. Πέρασε εκείνος ό γνωστός μου!...

— Όρίστε, μαντάμ, κυττάτε τί κομψή γραμμή, που έχει!...

— Τέλειους δυό σάκκους νάχαμε να μεταφέρουμε, Μήτσο μου, να σεύ πώ μπράβο!...

Βιβλίο της Καλλονής

Προσέξτε καλά τις εικόνες του και ακολουθήστε πιστά τις συμβουλές του

ΚΑΘΕ γυναίκα έχει δικαίωμα νάναι όμορφη. "Όχι μόνο δικαίωμα, αλλά και καθήκον, αν θέλη να φανή συνεπής στην άποστολή του φύλου της. "Αν ή φύσι την έχη άδικήσει σέ ώριμα σημεία, μπορεί να διορθώση μέχρι ενός όριου τά έλαττώματα και τις έλλείψεις της και να πλησιάση στην τέλεια όμορφιά. "Αν πάλι ανήκη στις προνομιούχες που γεννήθηκαν όμορφες, όφειλει να διατηρήση και ν' αύξηση τά φυσικά της χαρίσματα.

Τό «Εικονογραφημένο Βιβλίο της Καλλονής», που σάς προσφέρουμε πιο κάτω, θά σάς βοηθήση, με τις εικόνες του

και τις συμβουλές του, στην τόσο σπουδαία αυτή προσπάθεια σας. Διαβάστε καλά τις οδηγίες του, πολλές φορές, και προσπαθήστε να τις αποτυπώσετε στο μυαλό σας, για να τις ακολουθήτε πιστά.

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Τό δέρμα είναι ή βάση, τό φόντο της όμορφιάς. "Απαιτεί ταχτικές και έμπειρες φροντίδες. Τό καθημερινό καθάρισμα, τό πλύσιμο και ή τόνωσι του τό διατηρούν καθαρό και νεανικό, ενώ ένα έπιδέξιο μακιγιάζ αύξάνει την τριανταφυλλένια γοητεία του.

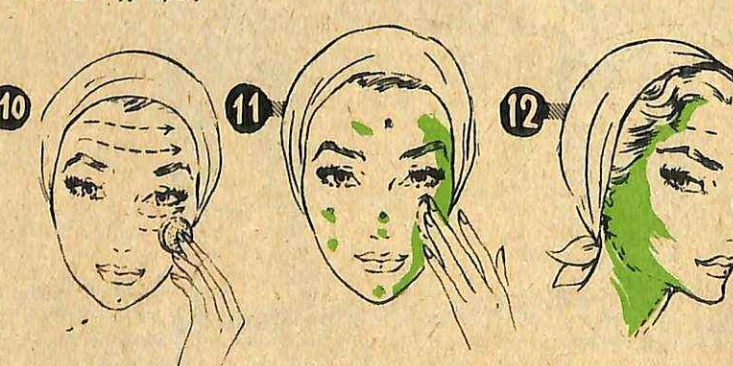
Καθάρισμα: 1) "Αφού δέσετε ψηλά τά μαλλιά σας, αλείψετε με κρέμα ή λωσιόν καθαρισμού όλόκληρο τό πρόσωπο, τό λαιμό και τό στέρκο σας. Για λιπαρό δέρμα μεταχειρισθήτε ένα κατάλληλο γάλα καθαρισμού, για ξηρό μία καλή κολνικήρη. Κάνετε ύστερα μασάζ, μ' ελαφρές κινήσεις προς τά πάνω, για να εισχωρήση τό προϊόν αυτό στο δέρμα και να τό καθαρίση. 2) "Αφίνετε να επιδράση επί ένα λεπτό της ώρας, για να διαλύση τις ακαθαρσίες της επιδερμίδος και τά υπολείμματα τών προηγουμένων μακιγιάζ. Σκουπίζεσθε ύστερα μ' ένα υγρό βαμβάκι, που τ' αλλάζετε όσο λερώνεται. "Επειτα ξαναδένετε, κατά τόν ίδιο τρόπο και για δεύτερη φορά, την κρέμα ή τό γάλα καθαρισμού. 3) Για να καθαρίσετε τά τσινόρα σας απ' τό ριμμελ και τ' άλλα φτιασίδια, βάζετε από κάτω ένα μικρό βαμβάκι κι' ύστερα, μ' ένα άλλο βαμβάκι ελαφρά υγρό, σκουπίζετε τις τρίχες, από τή ρίζα προς την άκρη τους. Τό βαμβάκι που έχετε βάλει από κάτω, έμποδίζει τό ριμμελ να στάση μέσα στο μάτι και να τό ερεθίση.

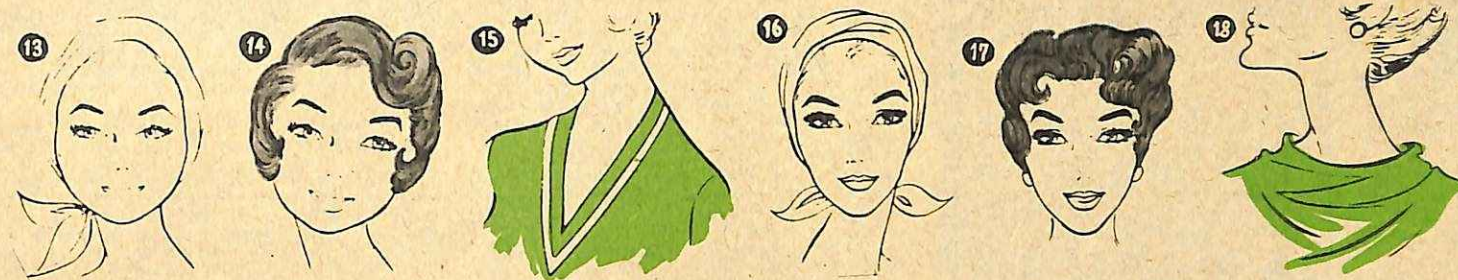
Πλύσιμο: 4 "Αφού καθαρίσετε έτσι τό πρόσωπό σας, τό πλένετε με χλιαρό νερό (όχι ζεστό!) και σαπούνι. Φτιάνετε μία παχειά σαπουνάδα με τις άκρες τών δαχτύλων σας. Είναι υγιεινότερο έτσι, παρά να μεταχειρισθήτε φανέλλα για τό σαπούνισμα. Προσέξτε μην κακομεταχειρισθήτε φανέλλα για τό σαπούνισμα. 5) Για δερμάτα λιπαρά είναι πολύ κατάλληλο ένα μαλακό βουρτσάκι του προσώπου, με μακριές τρίχες, που μεταφέρει τη σαπουνάδα σ' όλους τους πόρους. Τό κυκλικό μασάζ που γίνεται μ' αυτή τη βούρτσα, καλλιεργεί την κυκλοφορία του αίματος, ενώ συγχρόνως αφαιρεί τις πιο επίμονες ακαθαρσίες και λίπη. 6) Μην ξεχάσετε τ' αυτιά σας! Παίρνετε σαπουνάδα μέσα στη φούχτα σας, αλείψετε μ' αυτήν καλά τ' αυτιά σας κι' έπειτα τό ξεπλένετε κατά τόν ίδιο τρόπο με άφθονο καθαρό νερό. Τό σκουπίζετε καλά με μία πετσέτα, φροντίζοντας να μη μείνη πουθενά υγρασία, στο λοδό ή στο έσωτερικό του αυτιού.

Τόνωσι: 7) Τώρα πρέπει να τόνωσετε τό δέρμα σας, για να τό δώσετε λάμψη και φρεσκάδα. Σκύβετε πάνω απ' τή νιπτήρα σας, παίρνετε στις φούχτες σας κρύο νερό και τό ρίχνετε στο πρόσωπο και στο στέρκο σας. Αυτό πρέπει να εξακολουθήση επί αρκετά λεπτά της ώρας. Μην κάνετε... οικονομία στο νερό! Είναι ένα άνεξόδο καλλυντικό που σάς προσφέρει ή φύσι. 8) Φτιάνετε μία μαλακτική λοσιόν για τό δέρμα και χτυπάτε ελαφρά τό πρόσωπό σας μ' αυτή παντού—έκτος απ' τό λεπτό δέρμα που υπάρχει γύρω απ' τά μάτια. 9) Για να μη φαίνονται οι διεσταλμένοι πόροι, που υπάρχουν κυρίως στη μύτη και στο πηγούνι, μοιράζετε στα δυο τή στυπτική λοσιόν, βρέχετε δυο βαμβάκια μ' αυτήν, βάζετε τό ένα βαμβάκι πάνω στη μύτη και τ' άλλο πάνω στο πηγούνι σας και τ' αφίνετε να επιδράσουν επί μερικά λεπτά της ώρας.

Φόν-ντε-τέν: 10) "Αν μεταχειρίζεσθε φόν-ντε-τέν στερεό, κομπάκι, μ' ένα σφουγγαράκι, τό μυστικό της επιτυχίας είναι να μην τό ξαναπερνάτε ποτέ δυο φορές απ' τό ίδιο μέρος. "Αρχίζετε κάτω απ' τά μάτια και προχωρείτε ύστερα προς τά μάγουλα. Τέλος, σκεπάζετε με τό φόν-ντε-τέν τό μέτωπό σας, απλώνοντας τό άπό δεξιά προς τ' άριστερά. 11) Παίρνετε στην άκρη τών δαχτύλων σας τό φόν-ντε-τέν, ή κρέμα, και βάζετε από λίγο, σάν κουκίδες, στο μέτωπο, στη μύτη, στα μάγουλα και στο πηγούνι. Τό στρώνετε ύστερα με τά δαχτύλα σας, ώστε να «σβύνη» προς τις άκρες. Οι κινήσεις σας θα διευθύνονται προς τά πάνω στα μάγουλα, προς τά κάτω στη μύτη, κάθεται προς τό μέτωπο και τό πηγούνι. 12) "Οποιοι τύπου κι' αν είναι τό φόν-ντε-τέν σας, φροντίστε ν' άπλωθή όμοιόμορφα σ' όλο τό πρόσωπό σας, ως την άρχή τών μαλλιών σας και παράλληλα προς τό σαγόνι, ως τ' αυτιά σας. Μην ξεχάσετε τις πλευρές και τή βάση του σαγονιού, «σβύνοντας» προς τά κάτω τό φόν-ντε-τέν, ως την άρχή του λαιμού σας.

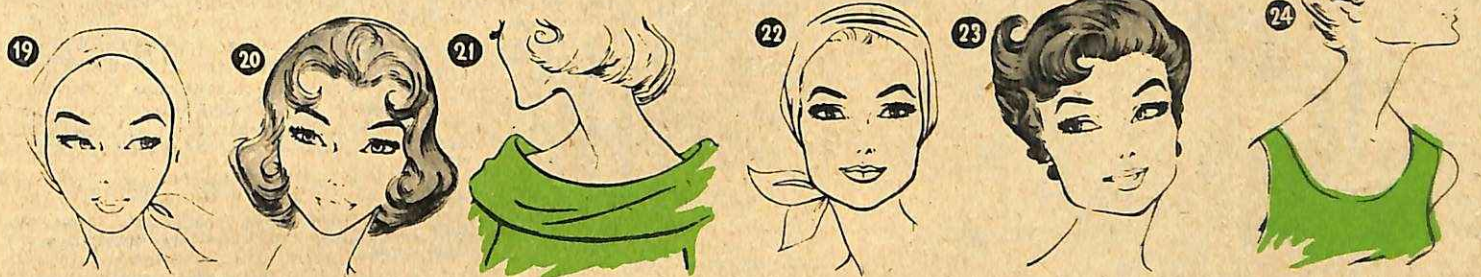
ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Τό ιδεώδες είναι τό όβάλ. Και τ' άλλα σχήματα όμως έχουν τη χάρι τους, αν έξερετε να μεταχειρισθήτε τό ρούζ σας, να χτενίσετε ανάλογα τά μαλλιά σας και να διαλέξετε τό κατάλληλο ντεκολτέ.

Στρογγυλό πρόσωπο: 13) "Ενα προσώπιό στρογγυλό και παχουλό φαίνεται λεπτότερο, αν βάλετε ρούζ ψηλά στα μάγουλα και τό άπλώσετε έτσι ώστε να «σβύνη» προς τό κέντρο τών μάγουλων, ενώ προς τά κάτω θα προχωρή λοξά ως τό στόμα. 14) Διαλέχτε ένα χτένισμα, με χωρίστρα χαμηλά στο πλάι και με τά μαλλιά φουσκωμένα όχι στο κέντρο του κεφαλιού. Γυρίζετε τά πλάγινα μαλλιά σας «μυτάκια» προς τό πρόσωπο, περίπου στο ύψος του λοβού του αυτιού σας, για να φαίνονται στενότερα τά μάγουλα. 15) "Αποφύγετε τά ψηλά ή τά στρογγυλά ντεκολτέ

και τούς φαρδύους και γαρνιρισμένους γιακάδες. "Ενα ντεκολτέ βαθύ, σε σχήμα V, δίνει την εντύπωση του μακρόστενου, κολακεύει και ίσορροπεί ένα στρογγυλό πρόσωπο.

Μακρύ πρόσωπο: 16) "Όταν είναι πολύ μακρόστενο, τό πρόσωπο χρειάζεται «στρογγύλεμα». Βάζετε ρούζ στα μάγουλα και τ' άπλώνετε σχεδόν ως τή μύτη, χωρίς όμως να πλησιάσετε καθόλου στους κροτάφους και στα μάτια σας. 17) Λιγότερο στυγερά φαινομενικά τό μήκος του προσώπου σας μ' ένα φαρδύ χτένισμα, επίπεδο από πάνω, με «μυτάκια» προς τά εμπρός στα πλάγια. Τά μαλλιά δέν πρέπει νάναι μακρύτερα απ' τούς λοβούς τών αυτιών. 18) "Ενα ντεκολτέ πολύ κλειστό και ίσιο δίνει την απαιτούμενη όριζόντια ίσορροπία. "Αποφύγετε άπολύτως τά βαθιά ντεκολτέ σε σχήμα V, τά μακρυνά σκουλαρίκια (κρίκους) και γενικά τά άξεσουάρ που έχουν κατεύθυνση προς τά κάτω.

Τρίγωνο πρόσωπο: 19) Μπορεί να διορθωθή αρκετά, αν βάλετε ρούζ από τις έξωτερικές γωνίες τών ματιών σας ως τό κέντρο του μάγουλου και ως τή γραμμή του σαγονιού. "Επειτα θα τό άπλώσετε έτσι ώστε να πάρη ένα σχήμα σφήνας. 20) Τά μαλλιά πρέπει νάναι μάλλον μακρυνά, όχι φουσκωτά στην κορυφή του κεφαλιού και δίχως χωρίστρα. Στα πλάγια θα είναι ελαφρά μπουφάν, με τις μύτες τους γυρισμένες προς τά μέσα. Δίνουν έτσι πλάτος στο πρόσωπο, εκεί που χρειάζεται. 21) "Ενα κλειστό ντεκολτέ, όριζόντιο, άλλ' άνεδασμένο στους ώμους, δίνει στο μάτι την εντύπωση του πλάτους και κάνει ώστε να φαίνεται ένα μακρύ πηγούνι πολύ κοννύτερο και πολύ στρογγυλότερο απ' όσο είναι πραγματικά.

Τετράγωνο πρόσωπο: 22) "Αν τό προσώπό σας είναι τετράγωνο, με φαρδύ σαγόνα, βάζετε τό ρούζ χαμηλά, έτσι που να σχηματίζη μία σφήνα στο πλάι του μάγουλου, με τή μύτη που να αντιστοιχίη γωνία του στόματος. 23) Τό της γυρισμένη προς την αντίστοιχη γωνία του στόματος. 24) Τά μαλλιά σχηματίζη μία φαρδιά μπουκλα πάνω και στο πλάι. Τά μαλλιά σας θα είναι κομμένα κοντά και κολλημένα σ' τ' αυτιά, για να δείξουν λεπτότερο τό κάτω μέρος του προσώπου σας. 25) Προτιχουν λεπτότερο τό κάτω μέρος του προσώπου σας. 26) Προτιχουν λεπτότερο τό κάτω μέρος του προσώπου σας. 27) Προτιχουν λεπτότερο τό κάτω μέρος του προσώπου σας. 28) Προτιχουν λεπτότερο τό κάτω μέρος του προσώπου σας. 29) Προτιχουν λεπτότερο τό κάτω μέρος του προσώπου σας.

ΤΟ ΜΑΣΑΖ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Καλλιεργεί την κυκλοφορία, ξεκουράζει τά νεύρα, τώννει τους μύς και δίνει μία καινούργια φρεσκάδα στο δέρμα. Προτιμότερο να γίνεται από έναν άλλο, από μία φίλη σας π.χ. Κάθε κίνηση θα επαναλαμβάνεται αρκετές φορές. Διαθέτετε συνολικά ένα τέταρτο της ώρας γι' αυτό. 25) Δένετε ψηλά τά μαλλιά σας και τυλίγετε μία φλοκάτη πετσέτα γύρω απ' τούς ώμους σας, άφίνοντας έλεύθερο τό λαιμό σας. Σκεπάζετε με κρέμα τό πρόσωπο και τό λαιμό σας. "Αρχίζετε τό μασάζ, με μακριές, ρυθμικές και μαλακές κινήσεις, απ' τό πηγούνι προς τούς κροτάφους, πάνω απ' τά μάγουλα. 26) "Ακουμπάτε στο δέρμα σας τό τρίτο και τό τέταρτο δάχτυλο του κάθε χεριού σας και κάνετε μασάζ, με μικρές και πολύ απαλές περιτοφικές κινήσεις. "Αρχίζετε κάτω απ' τις γωνίες του στόματος κι' άνεβαίνετε σιγά-σιγά μ' αυτό τόν τρόπο προς τή βάση τών ρουθουνιών. 27) Με τό μεσαίο δά-

χτυλό τών δυο χεριών σας χτυπάτε γρήγορα και ζωηρά τό δέρμα σας, σάν να παίζετε τυμπανο, άνεβαίνοντας σιγά-σιγά από τις γωνίες του στόματος προς τά ρουθούνια. "Όσο ελαφρότερα είναι αυτά τά χτυπήματα, τόσο πιο εύχρηστο γαρνάλημα νοιώθετε στο δέρμα σας. Κρατάτε χαλαρωμένο τό πρόσωπό σας. 28) Με όλα τά δαχτύλα τών δυο χεριών, εκτός της γραμμής του σαγονιού, ελαφρά τό δέρμα σας κατά μήκος της γραμμής του σαγονιού, απ' τόν ένα λοδό του αυτιού ως τόν άλλο. Κάθε κίνηση του μα-σάζ πρέπει νάχη ελαφροειδή τάση προς τά πάνω, για να μη τεντώ-σάη τό λεπτό δέρμα. 29) Κάτω απ' τά μάτια, τό λεπτεπίλεπτο δέρμα χρειάζεται τόσο προσοχή, σάν νάταν πανακριβή πορσελά-νη. Χρησιμοποιείτε μόνο τό τρίτο και τό τέταρτο δάχτυλο, για να χτυπάτε ελαφρά χτυπήματα γύρω απ' τις κόγχες τών ματιών, προχωρών-τας ως τούς κροτάφους πάνω σ' ένα πλατύ ημικύκλιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τά μαλλιά, τά μάτια και τά χείρα.

Νοιώθω τὰ χέρια του νὰ μὲ σπκῶνουν
καὶ νὰ μὲ τραβοῦν κοντὰ του...

να; Ἐχουν τὰ δικά τους βάσανα.
Οἱ ὥρες κυλοῦν, τὸ τοπίο τρέχει
σὺν τρελλῷ μαζί με τὸ τραῖνο. Μὰ νὰ
ποὺ φάνηκαν ἀπὸ μακριὰ τὰ φῶτα
τῆς μεγάλης πόλεως, τῆς Ρώμης. Καὶ
τώρα πιά φτάνει, πρέπει ν' ἀλλάξω
ζωή, ν' ἀλλάξω νοοτροπία, νὰ ξανα-
γίνω ἄλλη γυναῖκα, μὴ ἄλλη Γιου-
λάντα. Ἡ λαμπρὴ Πιάτσα Ντελλ' Ἐ-
ζεντρα μὲ ὑποδέχεται κατὰφωτὴ μὲ
τὰ πολυχρώμα νερά. Σὺν ὄνειροπα-
μένη κάθουμαι καὶ κυττάζω λές καὶ
βλέπω τὴ Ρώμη πρώτη φορά...

Καθὼς εἰμαι νέα καὶ πολὺ ὁμορφη,
καμένη μέσα στὸν κόσμο, σίγουρα θὰ
προσελκύσω τὴν προσοχὴ κάποιου, ἔ-
στω κι' ἐνὸς ξένου. Ἀγγέλου ἢ Γάλ-
λου, ποὺ γυρεύει μὴ ἐφημερὴ ἐρωτι-
κὴ περιπέτεια. Μὰ ναι, εἰμαι ἀποφα-
σισμένη γιὰ ὅλα, θέλω νὰ ξεχάσω, νὰ
διώξω ἀπ' τὸ μυαλό μου τὴν ἀνάμνη-
σιν τοῦ Βάννι, νὰ μὴ βλέπω μπροστά
μου τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ χέρια του
πάνω στὸ πιάνο. Ὅσοις, θὰ πῶ πολ-
λὴ σαμπάνια, θὰ μεθύσω μὲ τὴ συν-
τροφία ἐνὸς ἀγνωστού, ποὺ θὰ μὲ πᾶ-
ρῃ, σπὴν ἀγκαλιά του...

Περπατῶ τώρα ποὺ νύχτωσε μέσα
στοὺς φωτισμένους δρόμους τῆς Ρώ-
μης, ἄλλ' ἡ περιπέτεια ποὺ περιμένω
δὲν ἔρχεται. Γυρίζω ἀπογοητευμένη
στὸ ξενοδοχεῖο μου...

Πόσο εἶμαι τώρα μακριὰ ἡ κάμαρά
μου, στὸ σπίτι μου, στὸ Μιλάνο. Πό-
σο μακριὰ τὰ όνειρά μου! Θυμάμαι
ποὺ ἀκούγα τὸ Βάννι νὰ παίζει πιάνο,
γιατὶ τὸ διαμέρισμά μου ἦταν ἀ-
πέναντι στὸ δικό του. Πόσες φορές
παίζαμε μαζί, πόσες φορές γύριζα τὰ
φύλλα τῆς παρτιτούρας, ὅταν ἐκτε-
λοῦσε τὴς μελωδίες του καὶ
πῶς τὸν ἀκούγα μὲ συγκίνη-
σιν ὅταν, κυττάζοντάς με μὲ
φλόγα στὰ μάτια, αὐτοσχε-
δίαζε τὴν πιὸ ἐρωτικὴ μου-
σικὴ, ποὺ ἀκούσα ποτὲ στὴ
ζωή μου. Τώρα εἰμαι μόνη,
σὲ μὴ κρύα κάμαρα ξενοδο-
χείου. Μόνη μὲ τὴ θλίψη
μου...

Μεσάνυχτα... τρεῖς... πέν-
τε... ἑπτὰ... ἐννιά ἡ ὥρα.
Ἡ μέρα προχώρησε... Αὐτὴ
τὴν ὥρα ἀκριβῶς ὁ Βάννι ἔ-
χει γονατίσει σπὴν ἐκκλησίᾳ
μπρὸς στὸ ἱερό καὶ κοντὰ
τοῦ εἶναι γονατισμένη καὶ ἡ
Λουτσία, ἡ καλύτερη φίλη
μου, γιὰ ν' ἀνταλλάξουν τὰ
δαχτυλίδια, γιὰ νὰ παντρευ-
τοῦν. Ὁ Βάννι Ρανιέρι, ὁ
ἐφημισμένος συνθέτης καὶ ἡ
Λουτσία Ρινάλντι, ἡ γνωστὴ
«σοπράνο λετζέρα», ἦταν
ὡστὸς νὰ ζήσουν
εὐτυχισμένοι, ἐ-
νῶ ἐγώ, μὴ ἀ-
γνωστὴ πιανί-
στα, δὲ μπορού-
σα νὰ εἰμαι πα-
ρὰ μὴ παρέραι-
α. Κι' ὁμως,

ὥρες ποὺ λείπω ἀπ' τὸ σπίτι μου μοιάζουν
σὺν νὰ εἶναι αἰῶνας. Ἀγοράζω μὴ ἐφημε-
ρίδα καὶ κάθουμαι σ' ἕνα καφενεῖο γιὰ νὰ
πάρω ἕνα καφέ μὲ γάλα.

Τὰ νέα εἶναι ὅπως κάθε μέρα, ὅλο τὰ
ἴδια καὶ τὰ ἴδια, οἱ Μεγάλοι ποὺ δὲ συμ-
φωνοῦν, κι' ἔπειτα οἱ μικρὲς ἐκδόσεις καὶ
ἡ κοσμικὴ ζωὴ. Ρίχνω μὴ ματιά σ' αὐ-
τὴ τὴ στήλη καὶ μένω κατὰπληκτη, καθὼς
διαβάζω:

«Ὁ γάμος ποὺ δὲν ἐγίνε: Χθὲς, ἐνῶ ἐ-
τελεῖτο σπὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Παύλου
οἱ γάμοι τοῦ διασημοῦ συνθέτου Βάννι
Ρανιέρι καὶ τῆς χαριτωμένης ἐλαφρᾶς ὑ-
ψιφώνου Λουτσίας Ρινάλντι, ἡ τελετὴ διε-
κόπη ἀποτόμως προτοῦ εἰπωθῇ τὸ (γαὶ)
ὑπὸ τοῦ ζευγους ἀπὸ κάποιον νεαρό, ὁ ὁ-
ποῖος ἀντετάχθη ὑψηλοφώνως στὸ γάμο
τῆς Ρινάλντι, ὑποστηρίζοντι αὐτὸς εἶ-
ναι ὁ νόμιμος σύζυγός της. Διαιτῶται ὅτι
ὁ γάμος αὐτὸς ἐγίνε σπὴ Γαλλία πρὸ ἑ-
τους καὶ εἶναι ἐγκυρος, ἐνῶ ἡ Ρινάλντι
βεβαιώνει ὅτι ἀργότερα ἠκυρώθη. Ἐννοεῖ-
ται ὅτι κατόπιν αὐτοῦ τὸ ἐπίσημόν, ὁ
γάμος τοῦ Βάννι Ρανιέρι ἀνεβλήθη ἐπ'
ἀόριστον...»

Δὲν ἔχουν περάσει πολλές ὥρες καὶ νᾶ-
μαι πάλι στὸ σπίτι μου, στὸ Μιλάνο.
— Κι' ὁ Βάννι; ρωτῶ τὸν ἀδελφό μου
Ραντόλφο.

— Εἶναι σὺν τρελλῷ! Ἐκεῖ κλειστὴ στὸ
οἶκόν του τρεῖς μέρες καὶ δὲ θέλει νὰ ὀ-
κάνει.

— Γιὰ πές μου ποῖα εἶναι ἡ ἀλήθεια σ'
ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, ποὺ διάβασα στὶς
ἐφημερίδες;

— Ποῦ θὲς νὰ ξέρω; Μπερδεμένα πράγ-
ματα! Μὰ ὁ Βάννι λέει πὺς οὔτε θέλει πιά
νὰ ὀκνᾷ τὸν ὄνομα τοῦ τῆς Λουτσίας. Εἶναι ἔξω
φρενῶν ποὺ ἐγίνε γελοῖος!

Ἡ γαῖα ἀργότερα, κρατώντας λίγα λου-
λούδια, καὶ κυτπὸν τὴν πόρτα τοῦ Βάννι.

— Στὸ διάβολο! ἀκούεται ἀπὸ μέσα μὴ
φωνή. Σὰς εἶπα νὰ μ' ἀφήσετε ἥσυχο.

— Ἐγώ, ψιθυρίζω, ἡ Γιολάντα!

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίγει.

Ὁ Βάννι μοιάζει σὺν ἀγρίανθρωπος. Εἶ-
ναι μὲ τὸ πονκάμισο, ἀζύριτος, ἀκτένι-
στος.

— Γιατὶ ἦρθες, τί θέλεις; μοῦ λέει ἀπό-
τομα.

— Τρώμε κάτι μαζί; τοῦ λέω χωρίς νὰ
τοῦ ἀπαντήσω ἀπ' εὐθείας. Μόλις γύρισα
καὶ πεινάω.

— Ποῦ ἔχουν; μὲ ρωτᾷ καθὼς στρώνω
τὸ τραπέζι.

— Στὴ Ρώμη...

— Γιὰ νὰ κάνεις τί ἐκεῖ πέρα;

— Ἀτομικὲς υποθέσεις...

— Ἀ. Λέει ὁ Βάννι, ἀλήθεια;...

Καὶ σιωπᾷ.

Τρώμε κάτι χωρίς νὰ μιλοῦμε σκεδὸν
καθόλου.

Ὅταν τελειώνουμε τὸ φαγητό, πλησιάζω
στὸ πιάνο καὶ τ' ἀνοίγω. Ἐπειτα ἀρ-
κίζω νὰ παίζω ἀπὸ μνήμης κάποιο παλιό
τραγούδι τοῦ Βάννι, ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶχε
συνθέσει στὰ πρῶτα χρόνια, ποὺ ἦταν ἀ-
κόμα ἀγνωστος.

Εἶναι μὴ μουσικὴ δροσερὴ, νεανικὴ, γε-
μάτη ἐρωτα καὶ ὄνειρα. Νοιώθω στὸ λαι-
μό μου πῶς
τὴν ὥρα καὶ τὴν
δύεμα του καὶ
λίγες στιγμὲς περ-
νοῦν.

Ἐπειτα νοιώθω
τὰ χέρια του νὰ
μὲ σπκῶνουν ἀπ'
τὸ πιάνο, νὰ μὲ
τραβοῦν πρὸς τὸ
μέρος του, νὰ μὲ
σφιγγοῦν ἐπάνω
του καὶ τὰ μάτια
του νὰ μὲ κυττά-
ζουν βαθειά.

Ὁ Βάννι πλησι-
άζει τὸ πρόσωπό
μου καὶ τὸν ἀγγίζω
μὲ τὸ χέρι μου.

Ἡ ψυχὴ μου εἶναι γεμάτη ἐλπίδες. «Ε-
πεῖτ' ἀπ' τὴ θύελλα, βλέπω κίονας τὸν
ἥλιο, τὸν καθαρό οὐρανό...»

Α. ΡΟΣΣΙ

Ἡ οἰκονομικώτερη πτητικὴ μηχανή

Ξέρετε ποῖα εἶναι ἡ «πτητικὴ μηχανή»
μὲ τὴν οἰκονομικώτερη λειτουργία; Ἡ μέ-
λισσα.

Ἀποδείχθηκε πραγματικὰ ὅτι μπορεῖ
νὰ διατρέξῃ 6.500.000 χιλιόμετρα μὲ τα-
χύτητα 11 χιλιόμετρων τὴν ὥρα, κατανα-
λίσκοντας μόνο ἕνα γαλόνι βενζίνη (αὐτὴ
εἶναι ἡ καυσίμη ὕλη της). Ἡ μέλισσα αὐ-
τὴ ἐγίνε μὴ μὴ εἰδικὴ ηλεκτρονικὴ συ-
σκευὴ, ποὺ ἐπινόησε ὁ Ἀμερικανὸς καθη-
γητὴς Μπράιαν Χόκινγκ.

Τὸ μυαλό μας ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΑΝΑΠΑΥΣΙ

Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴν ὑγεία
καὶ τὴν ἐπιτυχία

Ο ΣΟ κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται ἀπίστευτο, ἡ ἐπιστήμη
βρῆκε, ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ ζήσουμε περισσότερα
χρόνια, εὐτυχέστεροι καὶ ὑγιέστεροι, ἂν ἐλαττώναμε
κάπως τὴν πνευματικὴν μας δραστηριότητα. Μ' ἄλλα
λόγια, ἂν δὲ σκεπτόμαστε τόσο πολὺ, θὰ ἤμασταν καλύτερα,
σωματικὰ καὶ διανοητικὰ.

Σ' αὐτὸ συμφωνοῦν διάφοροι διακεκριμένοι ψυχολόγοι καὶ
ψυχίατροι. Ἀμερικανοὶ καὶ Ἀγγλοὶ. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, ὁ
Ἀμερικανὸς δόκτωρ Ντέβιντ Φινκ, βεβαιώνει, ὅτι πολλές
νευρώσεις καὶ ψυχολογικὲς ἀφειλονται σπὴν ὑπερβολικὴ
σκέψι.

«Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι — λέει — δαπανοῦν τὴς περισ-
σότερες ὥρες τοῦ σπὸς νὰ συλλογίζονται διάφορα προβλή-
ματά τους, πραγματικὰ ἢ φανταστικά. Ἡ ὑπερέντασι ποὺ
τοὺς προκαλεῖ ἡ ἀδιάκοπη δράσι τοῦ ἐγκεφάλου, τοὺς ἐ-
πηρεάζει σωματικὰ καὶ συναισθηματικὰ, μὲ δυσάρεστες
συνέπειες.

«Ὁ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς υποφέρουν ἐπίσης ἀπὸ ἀν-
ήθια, ἀφειλομένη σπὴν ἴδια βασική αἰτία. Οἱ πολλές σκέ-
ψεις δὲν τοὺς ἀφίνουν νὰ κλείσουν μάτι. Γιὰ νὰ θεραπευθῇ
ἡ ἀνῆθια τους, πρέπει πρῶτα νὰ μάθουν ν' ἀναπαύουν τὸ
μυαλό τους».

Ἀλλὰ κι' ὁ διάσημος Βρεταννὸς ψυχίατρος σερ Χένεατς
«Οξλίθ» φρονεῖ, ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι σκεπτόνται
πάρα πολὺ. Ἄν ἐπιτρέπαμε στὸν ἐγκέφαλό τους ν' ἀναπαύε-
ται λίγο, θὰ πάθαιναν σπανιότερα ψυχολογικὰ ἀσθένειες,
ὅπως εἶναι ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρταση (πῆσι), τὸ ἔλκος, τὰ
καρδιακὰ νοσήματα κι' ἄλλες ἀρρώστιες, ἀφειλομένες σὲ
καταπνόντι τοῦ ὄργανισμοῦ. Ἐπίσης θὰ ἦταν εὐτυχέστεροι
στὸ γάμο τους καὶ γενικὰ θὰ πετοχάναν περισσότερον σπὴ
ζωὴ τους.

Ὁ δόκτωρ Φινκ συνιστᾷ στοὺς πελάτες του νὰ ἐξασκη-
θοῦν στὸ νὰ μὴ σκεπτόνται τίποτα, μὴ ὥρα τὴν ἡμέρα τὸ
λιγώτερον. «Ὅταν τὸ καταρθώσουν — λέει — ἀφειλοῦνται
τρεῖς φορές γρηγορώτερα ἀπὸ τὴν ψυχιατρικὴν θεραπείαν ποὺ
τοὺς ἐφαρμόζει. Γιατὶ, ὅταν χαλαρώθῃ ὁ ἐγκέφαλος, ἀεῖ-
νεται πνευματικὰ ἡ ἱκανότης προσαρμογῆς στὶς κανονικὲς
συνθήκες».

Νὰ τώρα πὺς ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος τὴ δημιουργία νευρώσεων
ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν διανοητικὴν λειτουργία:

«Γιὰ ἕνα ἰσορροπημένο ἄτομο, ἡ σκέψι πρέπει νὰ ἀντι-
σταθμίζεται ἀπὸ ἀντίστοιχη δράσι. Ὅταν ὁμως σκεπτόμα-
στε μὲ ρυθμὸ πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' τὴν ἱκανότητά μας
νὰ ἐκδηλώσουμε ἐμπρακτὰ τίς σκέψεις μας, ἀρχίζουν οἱ ἀ-
νωμαλίες. Ὁ Κι' αὐτὸς λέει, ὅτι ἐπὶ σκέψις τῆς δράσι εἶναι
ἀρρώστια. Κι' οἱ σύγχρονοι ψυχίατροι συμφωνοῦν μαζί
τους».

Πρέπει, λοιπόν, νὰ σκεπτόμαστε λιγώτερον καὶ νὰ διαθέ-
τουμε περισσότερη ὥρα σπὴ δράσι, σπὴν ἐμπρακτικὴ ἐκδήλωσι
τῶν σκεψέων μας.

Ἀλλοίως, εἶναι σὰ νὰ πατάμε γκάζι στὸ αὐτοκίνητό μας,
χωρὶς νάχουμε βάλει ταχύτητα. Θειρούμε ἔτσι τὴ μηχανή,
χωρὶς κανένα ὄφελος.

Ἰὸ παράξενο εἶναι, ὅτι οἱ τεμπέληδες σκεπτόνται πολὺ
περισσότερον ἀπ' τοὺς δραστήριους τύπους. Ἐπειδὴ βαρυ-
οῦνται νὰ δράσουν, περνοῦν τὸν περισσότερο καιρὸ τους σκε-
πόμενοι τὶ θὰ κάνουν. Καταστράνουν μεγάλα σχέδια, κι'
ὕστερα τ' ἀφίνουν κατὰ μέρος ἐπ' ἀργότερα καὶ καταπι-
νεται μὲ ἄλλα, καινούργια... Δὲν κάνουν ποτὲ τίποτα, γιατί
εἶναι «πολὺ κουρασμένοι» ἢ «δὲν ἔχουν καιρὸ».

Αὐτοὶ, λοιπόν, υποφέρουν συχνότερα ἀπ' τὴς συνέπειες
τῆς ἐγκεφαλικῆς ὑπερλειτουργίας.

Οἱ ψυχίατροι συμφωνοῦν στὸ ὅτι, ἀπὸ καθαρά ὑγιεινὴ
ἀποψι, εἶναι προτιμώτερον νὰ ἐνεργοῦμε χωρὶς νὰ σκεπτό-
μαστε, παρὰ νὰ σκεπτόμαστε χωρὶς νὰ ἐνεργοῦμε.

Οἱ γυναῖκες σκεπτόνται συνειδητὰ λιγώτερον ἀπ' τοὺς ἄν-
δρες, γιατί ἐνεργοῦν πῶς αὐθόρμητα. Αὐτοὶ, λοιπόν, εἶναι
ὁ λόγος, ποὺ παθαίνουν σπανιότερα νευρώσεις, ψυχώσεις
καὶ ἀσθένειες φθορᾶς.

Ἡ σκέψι ἐπηρεάζει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, τὸ νευ-
ρικὸ σύστημα καὶ τὴς ἐκκρίσεις τῶν ἀδένων. Ἐτσι, ἔχει
ἐπίδρασι σ' ὅλο τὸν ὄργανισμό μας.

Ἄν τὸ μυαλό μας λειτουργῇ ἀδιάκοπα, εἶναι πιθανώτατο,
ὅτι θὰ υποφέρουμε ἀπὸ χρόνια κόπωση, θὰ νοιώθουμε δη-
λαδὴ συνεχῶς μὴ ἀδίκαιολόγητη κόπωση καὶ κατὰπτωσι.
Ὁ γνωστὸς ψυχίατρος δόκτωρ Οὐάλτερ Φρήμαν τονίζει,
ὅτι, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἡ σωματικὴ ἀνάπαυσι χειροτε-
ρεῖ τὰ πράγματα.

Ἀντιθέτως, πρέπει νὰ κινηθῶμε περισσότερο, νὰ ἐξασκή-
σουμε τὴν μῦς μας μὲ διάφορα σπορ (κολύμπι, ἵππασα,
κλπ.) γιὰ νὰ βρῇ ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκκουρασθῇ τὸ
μυαλό μας.

Ἀλλὰ κι' ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς δόκτωρ Οὐίντνυ, ὁ
λεγομενὸς «πατέρας τῶν βιομηχανικῶν ἐρευνῶν», φρονεῖ, ὅτι
τὸ παρακάνουμε, προσπαθώντας νὰ λύσουμε τὰ προβλήματά
μας μὲ τὴ σκέψι.

Κανονικὰ, ἡ συνειδητὴ σκέψι ἀποτελεῖ μόνο ἕνα μέρος
τῆς νοσημοσύνης μας. Πολὺ μεγαλύτερον ρόλο παίζει τὸ ὑπο-
συνειδητὸ μας, πᾶν ὅτι ὁποῖο ὅμως δὲν ἔχουμε κανένα
ἐλεγχον.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ σκεπτόμαστε λιγώτερον, ὥστε νὰ δίνουμε
στὸ ὑποσυνειδητὸ μας τὴν εὐκαιρία νὰ λειτουργήσῃ ἐλευ-
θερά.

Ἐτσι, λύνουμε τὰ προβλήματά μας χωρὶς νὰ κουράσουμε
πολὺ τὸ μυαλό μας.

Αὐτὸ τὸ ἔχουν καταλάβει καὶ τὸ ἐφαρμόζουν οἱ περισσό-
τεροι ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους ποὺ πέτυχαν σπὴ ζωὴ τους.

ΕΠΙΔΕΙΞΙ ἹΠΠΕΥΤΙΚΩΝ ΙΚΑΝΟΤΗΤΩΝ

Σ τὴ Μόσχα ἐγίναν πρὸ ἡ-
μερῶν, παρουσία πολλῶν
χιλιῶν θεατῶν, Ρώσων καὶ
ξένων, θεαματικὴ ἀγώνες,
στοὺς ὁποίους οἱ καλύτεροι
ἱππεῖς τῶν διαφόρων περὶ-
χῶν τῆς ἀχανοῦς χώρας, ἐ-
κάναν ἐπίδειξι, τῶν ἱκανοτή-
των τους. Τὰ ἀγωνίσματα ἐ-
ναλλάσσονταν μὲ διάφορα
παγινίδια, ὅπως αὐτὸ ποὺ ἔ-
χει γιὰ ἥρωες τὸ ζευγάρι τῆς
φωτογραφίας μας, τὸ ὁποῖο
ἀντιπροσώπευσε τὸ Κιργι-
στάν. Ὁ νέος, ἐπὶ ἕνα τέ-
ταρτο τῆς ὥρας κυνηγοῦσε
τὴ νεαρὰ ἐφιππη συμπατριώ-
τισσά του γιὰ νὰ τῆς δώσῃ
ἕνα φίλι. Ὅταν ὁμως τὸ πέ-
τυχε ἐπιτέλους, ἦρθε ἡ σειρά
τῆς νέας νὰ τὸν κυνηγήσῃ γιὰ
νὰ τὸν καταγάσῃ ἀλύπητα,
τιμωρώντας τὸν ἔτσι γιὰ τὴν
ἀσυγχώρητη «ὀλην» ποὺ ἔ-
δειξε.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ ΕΡΓῶΝ ΤΕΧΝΗΣ

Ὅπως καὶ πολλοὶ αὐτοὶ
συμπatriώτες του καὶ
συνάδελφοι του, ὁ περίφημος
Βιεννέζος τεχνὸς Ἄλφον-
δ' Ιντεμόζα, ποὺ εἶναι γιου-
κοσλαφικῆς καταγωγῆς, εἶ-
ναι κι' αὐτὸς μανιώδης συλ-
λέκτης ἐργῶν τέχνης. Ὁ
Ιντεμόζα, ποὺ ποζάρει σπὴ
φωτογραφία μας ἀνάμεσα σὲ
δύο ἀριστουργήματα τῆς
ἀναγεννήσεως, εἶναι γλυπτοὶ καὶ
ἕνα ζωγραφικὸ πινάκω, ἔχει
μεταβάλει τὸ σπίτι του σὲ
ἀληθινὸ μουσεῖο, ἀφιερώνον-
τες στὸν ἐμπλουτισμὸ τῆς συλ-
λογῆς του ὅλες τὸν σχεδὸν
τῆς οἰκονομίας. Ὁ διάσημος
τεχνὸς εἶναι συγχρόνως καὶ
συλλέκτης χειρογράφων δια-
σημῶν ἀνδρῶν καὶ ἰδίων μου-
σουργῶν. Στὴ φωτογραφία
μας κρατᾷ τὸ χειρόγραφο τῆς
συνθέσεως τοῦ Σούπερτ,
«ὦνες τῆς ἀγάπης».

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΟΠΟ ΣΥΚΛΕΤΙ ΣΤΕΣ

Ὅταν δύο ἄτομα ταξιδεύ-
ουν μὲ μοτοσυκλέττα εἶ-
ναι δύσκολο, ἂν δὲ ἀδύνα-
το, νὰ συζητήσουν καὶ νὰ
συνηγορηθοῦν. Ὁ ὁδηγὸς δὲ
μπορεῖ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι
καὶ δύσκολα φτάνουν σ' αὐ-
τιά του τὰ λόγια τοῦ ἐπι-
βάτη, ποὺ βρισκεται πίσω
του. Τώρα ὁμως εἶναι Ἀγ-
γλος μηχανικὸς κατασκευά-
σε εἰδικὰ κράνη γιὰ μοτο-
συκλετιστάς, τὰ ὁποῖα εἶναι
ἐφοδιασμένα μὲ εἰδικὲς ἐν-
δοκατασκευές, ποὺ ἐπιτρέπουν
στοὺς δύο ἐπιβάτες μὴς μο-
τοσυκλέττας νὰ ἐκκοῦνε καθά-
ρα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἡ
ρὰ ὁ ἕνας καὶ ἡ ἄλλη
ἐφεύρεσι εἶναι ἱππὴ καὶ ἐν-
δοποιήσε τὸς μοτοσυκλετι-
στάς. Ὅπως φαίνεται σπὴ
φωτογραφία μας, ἡ φωνὴ
διαχετεύεται στὸ αὐτὸ τοῦ
συνομιλητῆ μὲσω ἑνὸς τηλε-
ῶα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη.

ΘΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ

Ὁ Δανὸς πλοίαρχος Ὁλε
Μπότνιτς θὰ διασχίσῃ τὸν
Ἀτλαντικὸ ὠκεανὸ καὶ θὰ
μεταβῇ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν
Κόπεγχάγη σπὴ Νέα Υόρκη
μὲ τὸ μικρὸ οὐτὸ πλοῖο, ποὺ
κατασκευάστηκε βάσει
δικῶν του σχεδίων καὶ μελε-
τῶν. Τὸ σκάφος εἶναι μικρὸ
σὲ ὄγκο, ἔχει ὁμως ἕναν ἱ-
σχυρὸ βενζινοκινητήρα καὶ ἡ
κατασκευὴ τοῦ τοῦ ἐξασφαλί-
ζει μεγάλη ταχύτητα καὶ εὐ-
στάθεια. Εἶναι δὲ ἐφοδιασμέ-
νο μὲ ἕνα μεταλλικὸν καταρά-
τι, γιὰ τὴν ἀνύψωσι ἱστῶν
σὲ περιπτώσι ἀνέμου. Ὁ
πλοίαρχος Μπότνιτς, ὁπολο-
γίζει πὺς θὰ διασχίσῃ
τὴν ἀπόστασι μὲσα σὲ
χρονικὸ διάστημα πολὺ μι-
κρότερον ἀπ' αὐτὸ ποὺ χρειά-
στηκε ὁποιοδήποτε ἄλλο πλοῖο-
τὸ μέσον μέχρι σήμερον.

Ερωτική ΜΕΛΟΔΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ν φῶν ἀμέσως μακριὰ, ὅσο μπο-
ρῶ πῶς γρήγορα, ὅπου καὶ νᾶναι!
Αὐτὸ ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ
μὲ χωρίξῃ μὴ μὴ μὴ ἀπόστασι
σπὴν ὀπίτι μου.

Περνοῦν λίγες ὥρες καὶ βρίσκομαι κα-
θισμένη σ' ἕνα διαμέρισμα δευτέρης θέ-
σεως, πᾶν σ' ἀναπαυτικὰ μαξιλάρια, μέ-
σα στὸ τραῖνο, ποὺ πάει σπὴ Ρώμη. Κου-
ρασμένη, ἀκουμπῶ τὸ κεφάλι μου, ἀφί-
νοντας ἕνα στεναγμό, πᾶν σπὴ μαξιλάρι.
Κυττάζωμαι στὸ καθρεφτάκι μου κι' ἀντι-
κρῶζ ἕνα πρόσωπο κλωμὸ, τὸ δικό μου.
Διάβολο! Πρέπει νὰ ἡσυχάσω λίγο ἀπὸ
τὴ νευρικότητά μου, γιατί τί θὰ σκεφτοῦν
οἱ συνταξιδιώτες μου; Μπορεῖ νὰ νομίσουν
πὺς σκότωσα κανένα καὶ εἰμαι τόσο πολὺ
ταραγμένη.

Εἰμαι σὺν ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ ὑποφέρει ἀπ'
τὴν πληγὴν τοῦ τὸ τραῖνο ξεκίνησε ἀργά,
ἐδῶ καὶ λίγο, χωρὶς καν νὰ τὸ καταλάβω.
Καὶ καθὼς ταξιδεύω, οἱ ἀνάμνησεις μὲ ζώ-
νουν. Σὲ ποιὸν θὰ διηγηθῶ τὴν τόσο συν-
τομικὴν ἱστορίαν μου; Στους συντα-
ξιδιώτες μου; Αὐτοὶ βέβαια θὰ μ' ἀνακού-
φιζαν, ἀλλὰ τί τοὺς νοιάζει αὐτοὺς γιὰ μέ-

πρὶν ἡ Λουτσία γυρίσῃ στὸ Μιλάνο ἀπ' τὸ
Παρίσι, ὅπου εἶχε περάσει μερικὸς ἡμέ-
ρας γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ, μοῦ φαινόταν
πῶς τὰ μάτια τοῦ Βάννι μὲ κυττάζαν μὲ
πρηνερότητα καὶ πῶς τὰ τραγούδια ποὺ
σπῶντε ἦταν λίγο ἐμπνευσμένα ἀπὸ
μένα.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, δὲν ἔδωκα καμμία
προσοχὴ στοὺς ἄλλους θαυμαστάς μου.

Πάει, πέρασε κιόλας ἡ πρώτη μου μέρα
σπὴ Ρώμη. Μὲ τὸ πρόσωπό μου κωμένο
μέσ' στὸ μαξιλάρι, κλαίω καὶ σκεφτομαι τὸ
Βάννι καὶ τὴ Λουτσία, ποὺ θ' ἀγκαλιάζον-
ται καὶ θὰ φιλοῦνται. Ἀποκοιμήμενι μ' ἔ-
ναγ ὄπνο βαρὺ σὺν μολύβι. Τὸ πρῶν ζυ-
γινὼ ἐκκουράστη, πῶς ἥσυχο. Νά, πέρασε
καὶ ἡ δευτέρη

Γύρω από τη νύφη

ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΙ στον τρόπο ποι φλερτάρουμε, αρραβωνιάζομαστε και παντρευόμαστε, έχουμε σχηματίσει πια την ιδέα πως αυτός είναι ο μόνος σωστός, που πρέπει να ισχύει σ' όλο τον κόσμο.

Κι' όμως, σε διάφορες μακρινές κι' εξωτικές χώρες υπάρχουν έθιμα τελείως αλλοιώτικα και πολύ περίεργα — κατά τη δική μας αντίληψη.

Στη φυλή 'Ιπουρίνα της Βραζιλίας, αφού η κοπέλλα πάρει τη συγκατάθεση του πατέρα της να παντρευτεί, φροντίζει να γίνει γνωστό ότι μια ώριμη μέρα θα φύγει τρέχοντας απ' το σπίτι της.

Πραγματικά, πηγαίνει τότε στη γειτονική ζούγκλα... άλλ' όχι πολύ μακριά! Γιατί ξέρει πως ένας νέος θα την κυνηγήσει και θα την πιάσει.

Απ' τη στιγμή εκείνη, θεωρούνται παντρεμένοι και γυρίζουν στο χωριό σαν αντρόγυνο.

Οι συνήθειες του γάμου των Ιθαγενών της Αυστραλίας άναγκαστούν τον πρωτόγονο και τραχύ τρόπο της ζωής τους, μακριά απ' τον πολιτισμό. Ο άντρας διαλέγει μια κοπέλλα και την παρακολουθεί ώσπου να έτοιμασθή να πλαγιάσει.

Ύστερα, όταν ιδεί πως αποκοιμήθηκε, την καρφώνει στο έδαφος μ' ένα ακόντιο που τρυπάει το ψηλό και βαρύ κάλυμμα της κεφαλής της.

Συγχρόνως άκουμπάει άπειλητικά στο λαιμό της ένα άλλο ακόντιο.

Αν η κοπέλλα δείξει τότε πως δειλιάζει, ή αν βάλλει τις φωνές απ' το φόβο της κρίνεται ακατάλληλη για γάμο.

Μάλιστα, σε ώριμες φυλές, ο άντρας έχει δικαίωμα να τη σκοτώσει τότε και να ψάξει να βρει άλλη κατάλληλη νύφη.

Αν όμως όλα πάνε καλά μ' αυτή την παράξενη πρόταση γάμου, ο άντρας παίρνει τη γυναίκα σε κάποια έρημια, για να περάσει μαζί της το μήνα του μέλιτος, δίνει δε γι' αντάλλαγμα στην οικογένειά της μια απ' τις αδελφές του.

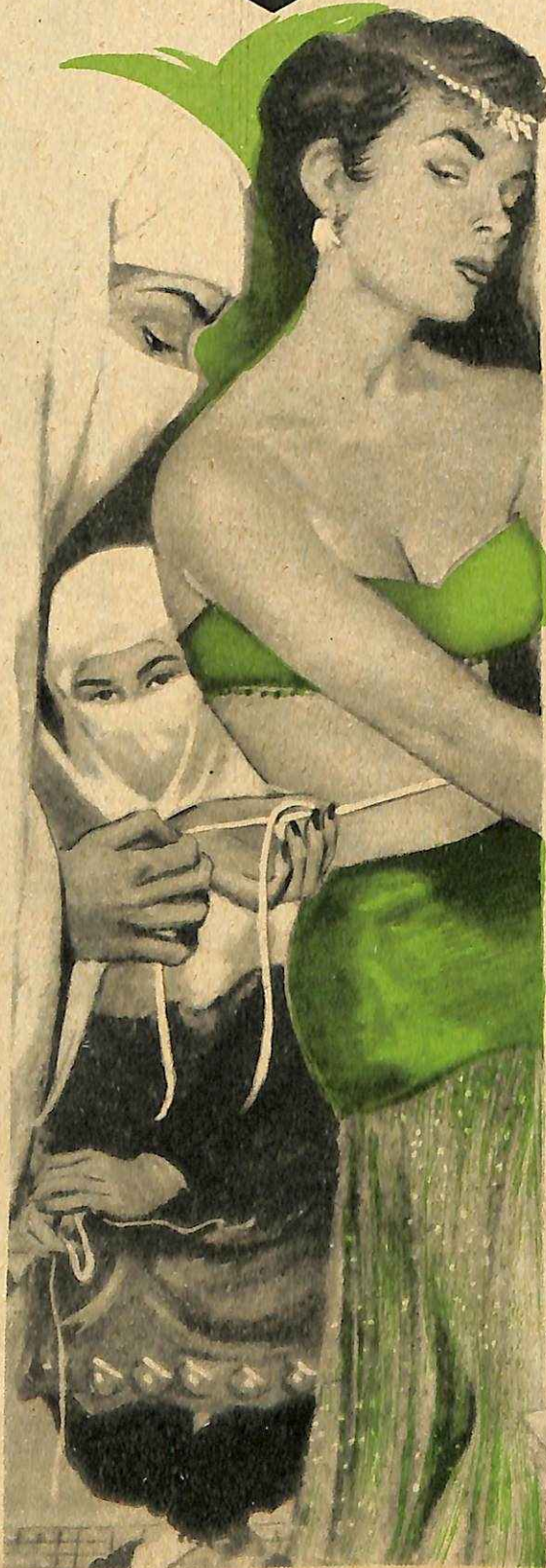
Στις 'Ολλανδικές 'Ινδίες και στην 'Ιάβα, η νύφη μπαίνει πρώτη στο σπίτι του γαμπρού. Την ακολουθεί εκείνος, ευνόλητος, και πατάει επίτηδες πάνω σ' ένα ωμό αυγό, για να λερώσει τα πόδια του και να του τὰ πλύνει ύστερα η νύφη. Έτσι, αποδεικνύει η τελευταία πως θάνατι άξια και πάντα υπάκουη σύζυγος.

Στο Μαρόκο, η νύφη κάνει ένα έπισημο λουτρό και πηγαίνει έπειτα στο γαμπρό ντυμένη και κουκουλωμένη, απ' το κεφάλι ως τα πόδια, έτσι που δε φαίνονται παρά μόνο τα χέρια της.

Κι' αυτά δε άκόμα είναι άλειμμένα συνήθως με μια ζύμη από «χεννέ», για να μη τὰ γνωρίσει ο γαμπρός.

Πρέπει να εξηγήσουμε εδώ ότι ο γαμπρός έχει αγοράσει τη νύφη απ' τους γονείς της, χωρίς να την έχει δη ποτέ! Πολλές φορές δέ, μετά το γάμο, μένει πικρά άπογορευμένος. Εύτυχός, μπορεί τότε να τη χωρίσει με μεγάλη εύκολία.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ ΣΤΙΣ ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

Οι άγριοι «κεφαλοκυνηγοί» Νταούκ της Μπόρνεο έχουν γαμήλια έθιμα πολύ ήμερα.

Ο άντρας που θέλει να παντρευτεί μια κοπέλλα, το κάνει γνωστό στους γονείς της, πηγαίνοντας να δουλέψει χωρίς πληρωμή στο χωράφι του πατέρα της.

Έπειτα από λίγες μέρες, γλυστράει μια νύχτα μέσα στην καλύβα της οικογένειας, ξυπνάει την έκλεκτή του και της προσφέρει διάφορα φρούτα. Αν δεχθί έκείνη να τὰ φάει μαζί του, θεωρούνται πια παντρεμένοι.

Σε περίπτωση δέ που η κοπέλλα έχει διδυμή αδελφή, ο γαμπρός όφειλε... να τις παντρευτεί και τις δύο, γιατί οι Νταούκ πιστεύουν ότι στα δύο αυτά σώματα κατοικεί μια ψυχή!

Αλλά και στις άγροτικές περιφέρειες της Γαλλίας υπάρχουν παράξενα έθιμα του γάμου. Ο νέος που έρωτεύεται μια κοπέλλα, της έκδηλώνει τὰ αισθήματά του και περιμένει ύστερα να τον καλέσουν σε τραπέζι στο σπίτι της. Αναλόγως των φαγητών, που θα του σερβίρουν τότε, μπορεί να κρίνει κατά πόσον τον θέλουν ή όχι για γαμπρό.

Αν π.χ. η κοπέλλα είναι σύμφωνη, ρίχνει λίγο τυρί μέσα στη σούπα του.

Αν όμως, ο νέος βρή μια φούχτα βρώμη στην τσέπη του παλτού του, που το έχει κρεμάσει στην πόρτα, καταλαβαίνει πως οι γονείς της, δέν τον έγκρινουνε για γαμπρό.

Στο μικρό και θαλασσοδαρμένο δανικό νησάκι Φερόε, οι άντρες είναι εικοσαπλάσιοι απ' τις γυναίκες. Κάθε χρόνο λοιπόν, οι ανύπαντροι διοργανώνουν ένα υπαίθριο «νυφοπάζαρο», όπου προσκαλούν όλες τις κοπέλλες της Δανίας.

Για να τις προσελκύσουν μάλιστα στο νησί τους, δίνουν γλέντια και χορούς.

Όστόσο, απ' τις άρκετες κοπέλλες που πηγαίνουν εκεί, για να διασκεδάσουν, πολύ λίγες δέχονται την πρόταση γάμου, που τους γίνεται.

Οι περισσότερες προτιμούν να μείνουν ανύπαντρες, παρά να περάσουν όλη τους τη ζωή στο γυμνό εκείνο νησάκι, με τους τραχείς ψαράδες.

Κι' όμως οι άντρες του Φερόε δέν άπογοιεύονται κι' επαναλαμβάνουν κάθε χρόνο το νυφοπάζαρο και τις γιορτές, με την έλπίδα πως θα βρουν κάποτε γυναίκα.

Πολλοί νόμοι σχετικοί με το γάμο έχουν την προέλευσί τους σε κάποια παλιά και ξεχασμένη συνήθεια και δέν εξυπηρετούν πια κανένα πρακτικό σκοπό. Αυτό συμβαίνει π.χ. μ' ένα νόμο των 'Ινδιών που άπαγορεύει σ' έναν άντρα να παντρευτεί... την προμάμη του!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι Λάπωνες βοσκάν το κλειδί της ετυχίας.

Στο Μαρόκο η νύφη κάνει ένα έπισημο λουτρό και πηγαίνει έπειτα στο γαμπρό κουκουλωμένη ως τα πόδια...

Συναρπαστικό έλληνικό ιστορικό μυθιστόρημα υπό ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙ

Η ΑΠΑΙΤΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΕΜΠΡΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Σούμνια, έπειτα από την πανωλεθρία του 'Αμπούλ-Χασσάν στην 'Ανδρασόν, πείθει τον Νάζντα να καταλάβει το Χαλέπι. Με την κατάληψη της πρωτεύουσας της Συρίας, η Ζωή περιέρχεται στην εξουσία της Σούμνια, που σκέφτεται να την χρησιμοποιήσει για να σταματήσει την άκαθεκτη προέλαση των Βυζαντινών προς το Χαλέπι. Ένας άπεσταλμένος του Νάζντα παρουσιάζεται μπροστά στο Φωκά και του προσφέρει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για τον αυτοκράτορα του, καθώς επίσης και τη Ζωή. Ο Βυζαντινός στρατηγός δέν δέχεται, όμως, ούτε τὰ χρήματα, ούτε τη Ζωή και μ' όλη τη συγκίνηση που αισθάνεται, λέει στον αντιπρόσωπο του Νάζντα ότι δέν έχει άνηψα με αυτό το όνομα. Έπειτα από αυτή την άρνηση, ο Νάζντα άναγκάζεται να έγκαταλείψει το Χαλέπι και να καταφύγει στον ίσχυρο πύργο του Γκαράλαχ. Ο Φωκάς κυριεύει το Χαλέπι, όπου μένει δόκλειρο το κειμήλιο. Ο σκοπός του δέν ήταν να κατακτήσει τη Συρία και γι' αυτό, μολις έρχεται η άνοιξη, ξαναπαίρνει το δρόμο για το Βυζάντιο. Ξέρει τώρα ότι, μετά την άναχώρησή του, ο 'Αμπούλ-Χασσάν κι' ο Νάζντα δέν κυνηγηθούν άλυπτα για την κατοχή της Συρίας. Και πράγματι αυτό γίνεται. Ο 'Αμπούλ-Χασσάν έχει άνασυνκροτήσει, στο μεταξύ, το στρατό του και βάζει προς το Χαλέπι. Άλλα μπροστά στη Σαμπίχα τον περιμένει ο Νάζντα με ίσχυρες δυνάμεις. Η μάχη διεξάγεται με μεγάλη όρη κι' από τὰ δύο μέρη. Ο στρατός του Νάζντα όμως, παρά την άριθμητική ύπεροχή του άρχίζει να κόμπεται βαθμιαία.

4ον Η μάχη, ωστόσο, ήταν άκόμη άκριτη. Ο Νάζντα διατηρούσε άρκετες δυνάμεις κι' αν κατάφερε να κλείσει το κενό ανάμεσα στην έλ-Σαμπίχα και το Τζεμπέλ-Χάρ, η θέση των αντιπάλων του θα γινόταν πολύ δύσκολη.

Ο 'Αμπούλ-Χασσάν σκέφτηκε τότε να χρησιμοποιήσει για σύμμαχό του τον τρόμο. Πρόσταξε, λοιπόν, τους στρατιώτες του να άδηγήσουν πάνω σ' ένα λόφο, άπέναντι στη Σαμπίχα, καμιά πεντακοσριά άιχμαλώτους, που είχαν πιάσει και να τους άποκεφαλίσουν. Ήταν ένα θέαμα τρομερό κι' άνατριχιαστικό, που έστύλιχτηκε με άφάνταστη γρηγορόδα, σαν έφιαλτική όπτασις.

Με την άκρίβεια αυτομάτων, οι στρατιώτες του 'Αμπούλ-Χασσάν, που είχαν μεταβλήσει σε δημίους, άνεδοκατέβαζαν τα χανδράκια τους και, σε κάθε χτύπημα, είκοσι, τριάντα κεφάλια έπεφταν στη σειρά... Έπειτα από λίγο, είχαν σχηματισθεί δύο σωροί: ένας από κομμένα κεφάλια και δεύτερος από άκέφαλα κορμιά.

Έκδικήθηκε τους συντρόφους σας! ούρλιαξε ο Νάζντα, προσπαθώντας να συμπαρασύρει τους στρατιώτες του.

Άλλά το θέαμα, που είχαν δει, είχε σβύσει μέσα στις ψυχές τους τον πόθο της έκδικήσεως. Κάθενας τους σκεφτόταν πως, αν έπεφτε στα χέρια των αντιπάλων του, θα είχε την ίδια τύχη. Κι' η σκέψη αυτή έκανε τὰ γόνατά τους να λυγίζουν και τὰ χέρια τους να πέφτουν άτονα.

Λίγη ώρα άργότερα, ο στρατός του Νάζντα είχε κομματιασθεί σε μικρές ομάδες, που έτρεχαν άλλη προς τὰ δώ κι' άλλη προς τὰ κει, για να σωθούν.

Ο θρίαμβός του 'Αμπούλ-Χασσάν ήταν δολοκληρωτικός. Μπορούσε τώρα να βαδίσει προς το Χαλέπι, άφίοντας τους υπαρχηγούς του να συνεχίσουν την καταδίωξη των έχθρικών ομάδων.

Άλλά δέν ήταν το Χαλέπι, που τον άπασχολούσε. Ο 'Ομπίττ θα μπορούσε ιό το καταλάβει το ίδιο καλά όσο κι' αυτός. Συγκέντρωσε άμέσως δύο χιλιάδες πολέμιους, άνάμεσα στους πύδ διαλεχτούς, γύρω του.

Έμπρός για το Γκαράλαχ! τους φώναζε, μπαίνοντας μπροστά.

Στο Γκαράλαχ βρισκόταν η άγαπημένη του. Αύτην έπρεπε ν' άπελευθερώσει τώρα. Χωρίς τη Ζωή τί άξία είχαν το Χαλέπι κι' όλη η Συρία!

Ένας καλός καθάλλαρης, τρέχοντας χω-

ρίς να σταματήσει πουθενά, θα χρειαζόταν μία μέρα και μια νύχτα, για να φτάσει από τη Σαμπίχα στο Γκαράλαχ. Κι' ωστόσο, το άλλο πρωί, ο 'Αμπούλ-Χασσάν βρισκόταν μαζί με τους πολέμιό του μπροστά στο άχυρό φρούριο. Άντι για το δρόμο, που άδηγούσε εκεί, είχε ακολουθήσει τα μονοπάτια των βουνών, είχε χαθεί μέσα σ' άγρια φαράγγια, είχε σκαρφαλώσει στις άποκρημες πλαγιές και με το όρητικό πέταγμά του, είχε έκμηδενίσει το χρόνο.

Το όνειρο της Σούμνια

Η Σούμνια είχε κοιμηθεί εκείνη τη νύχτα πιο ήσυχα από κάθε άλλη φορά. Δέ βασανιζόταν πια από την άγωνία, άπας τον περασμένο καιρό. Ήταν τώρα σίγουρη για τη νίκη. Αύριο ή μεθαύριο, ο Νάζντα θαμπαίνε στο Χαλέπι. Κι' άπέναντί της και η Ζωή.

Η μάχη της Σαμπίχα θα έκρινε την τύχη της Βυζαντινής πριγκίπισσας. Άν ο 'Αμπούλ-Χασσάν εύρισκε το θάνατό σ' αυτήν, η Σούμνια δέ θα είχε πια λόγο να την κρατήσει στη ζωή. Αναρωτιόταν μόνο αν έπρεπε να την σκοτώσει άμέσως ή να την άφισσιν να πεθάνει από τη λύπη της. Άν, όμως, ο 'Αμπούλ-Χασσάν γλύτωνε, η Ζωή θα μπορούσε να της χρησιμοποιήσει άκόμη.

Κατά τις έμμερήμες, η Σούμνια είδε ένα παράξενο όνειρο... Στο βάθος μιάς μικρής κοιλιάς, που περιτριγυριζόταν από πανώφλα βουνά, ο Νάζντα κι' ο 'Αμπούλ-Χασσάν χτυπιόνταν με τὰ τρυφερά σπασιά τους σε λυσσαζόμενοι. Η ύπεροχη περνούσε διαδοχικά πότε στον ένα, πότε στον άλλο... Άλλά, στο τέλος, ο Νάζντα κατάφερε να ρίξει τον 'Αμπούλ-Χασσάν από το άλογό του. Άρπαξε τότε τη μακρεια λόγχη του κι' έτοιμά-

ζε να τον σκοτώσει.

Ός αύριο, μπορεί να έχουμε νέα, άπάντησε.

Αποτραβήχτηκε κάπνιν προς την πόρτα. Άλλ' η Σούμνια τον σταμάτησε κοντά στην πόρτα, καθώς ήταν έτοιμος να βγί.

Τί κάνει η άιχμαλώτός μας; τον ρώτησε.

Συηήθηκε από την τελευταία της άρρώστια, άλλ' είναι άκόμη πολύ άδύνατη, άπάντησε ο Χουσεΐν.

Ξέρεις, ότι τη λυπάμαι, Χουσεΐν, είπε ξαφνικά η Σούμνια, προσπαθώντας να δώσει μια έκφραση συμμόνιας στο πρόσωπό της. Η δυστυχισμένη πρέπει να ύποφέρει σ' αυτό το ύγρο κι' άηλο δωματίο... Κι' έπειτα, είναι από τόσο καιρό δλομόναχη... Η Ζώρα κι' η Χαμίνα, που τις είχα βάλει να κοιμούνται μαζί της, μολις άρχισε ο χειμώνας, έπεσαν στα πόδια μου, για να με παρακαλέσουν πάω κάπου άλλού την πριγκίπισσα. Οι τούχοι μέσα σ' αυτό το δωμάτιο ήταν μούχλιασμένοι από την ύγρασία... Οι δυστυχισμένες έβγχαν τόσο πολύ, που μου σπάρσαν την καρδιά. Δέν κατάφεραν να ξεσπάσουν πότε εκεί μέσα... Άλλά, βέβαια, δε μπορούσα να δώσω καλύτερο δωμάτιο στη σύζυγό του 'Αμπούλ-Χασσάν. Άν έδινά τὰ καλύτερα δαμάτια του παλατιού στους έχθρούς μας, θαπρεπε τότε ναχω στη διάθεσί μου ένα σαρδ παλάτι, για να περιποιηθώ και να τιμήσω τους φίλους μας... Δέν είν' έτσι, καλέ μου Χουσεΐν... Άντι να βάλω, λοιπόν, την πριγκίπισσα σ' άλλο δωμάτιο, προτίμησα να δώσω από κοντά της τη Ζώρα και τη Χαμίνα... Κι' άλλωστε, δε φαίνεται πως έδινε σημασία στις ύπηρεσίες τους. Δέν τους ζητούσε ποτέ τίποτα...

Ο Χουσεΐν άκουσε σιωπηλά. Δέν πίστευε, βέβαια, την υποκριτική καλωσύνη της Σούμνια, άλλα τὰ συμφέροντά του βρισκόνταν τώρα ένωμένα μ' εκείνα του Νάζντα. Δέν είχε λόγο, λοιπόν, να τη δυσαρστούση.

Η Σούμνια συνέχισε την κομωδία. Καλέ μου Χουσεΐν, είπε, θέλω να σου πω κάτι...

Ο Χουσεΐν την κύτταε σαστισμένος. Η βασίλισσά μου θέλει να μου ζητήσει μια χάρη; είπε.

Δέν είσαι ο φρούραρχος του Γκαράλαχ;

Μηάκομ' αίσως, βρέ παιδιά, και στον Σεπτέμβριο τον μινά και της μουστιάς ή ευθεία έφτασε κίολας στην 'Αθήνα... Τους Κορσικιώτικους ληνούς όλοι έπομένως χαιρέσαμε και στους έδδαμους ούρανούς από άγαλλίαση πετάμε!

Μά τη χαρά μας την πολλή, πλείστοι άστοι μας την θαλώνουν και μας ποτίζουν καλή και νύχτα-μέρα μας χολώνουν... Γιατί σε γλυκή χελυδα βέδρελας χείρες πάντα βάζουν και μουστοκούλουρα μ' αυτά και λικνυδίες παρασκευάζουν!

Για πετιμέζια και γλυκά, κάδους δολοκλήρου τάρζουν και σαν τους κάδους φυσικά κι' οι κρασοπότες όλοι... βρζζουν! Γιατί στον σκαρτό μας ντυνιά, κάνει κι' ο μούστος (άπιστία κι' αντί να μη στα (ταδερνεία μπαίνει στα... ζαχα (ροπλοστεία!

Μά, πλιν αυτό, ά (γαμπροί, οι γλυκατέδες της (Αθνας μας λιγοστεύουν το (πιστι και τὰ βαρέλια της (ρετσίνας!

Όθεν κι' οι ποτες, (γενικά, πρέπει ραδάτως ν' (αντιδράσουν, διότι τὰ... μούστο (γλυκα πικρες πολλές θα (μας κεράσουν!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

στηκε να τον χτυπήσει... Η σιδερένια άιχμή της λόγχης, όμως, αντί να τρυπήσει το στήθος του 'Αμπούλ-Χασσάν, χάθηκε μέσα στο δικό της...

Η Σούμνια έξυπνησε, βιάζοντας μια σπαρταχτική κραυγή. Ήταν μουσικμένη στον ίδρώτα, τὰ σαγόνια της χτυπούσαν κι' όλο της το κορμί έτρεμε.

Μ' όλο που είχε δάναοιχτα τὰ μάτια, έβλεπε άκόμη μπροστά της το τρομερό δράμα. Άκούγοντας τη φωνή της, η πριγκίπισσα έπεσε, που κοιμόταν στο δίπλανο δωμάτιο, είχε σηκωθεί τρομαγμένη κι' είχε άνασχημάσει το παραπέτασμα της πόρτας.

— Η βασίλισσά μου με φώναζε; ρώτησε δειλά.

— Όχι, αλλά μπορείς νάρθης, άπάντησε η Σούμνια.

Είχε συνέλθει τώρα.

— Βοήθησε με να ντυθώ και είδοποίησε το Χουσεΐν, ότι θέλω να τον δώ, είπε στη Νασέρα.

Ο Χουσεΐν ήταν ο φρούραρχος του Γκαράλαχ.

— Τί νέα έχουμε; τον ρώτησε η Σούμνια, όταν έμφανίστηκε μπροστά της...

— Είναι νωρίς για νάχουμε νέα, άπάντησε ο Χουσεΐν, γέρνοντας το κορμί του...

— Νομίζεις, ότι ο Νάζντα συναντήθηκε με τον 'Αμπούλ-Χασσάν;

— Δέ μπορώ να τώ έρω, άλλ' αν συναντήθηκαν, δε δάθελα να βρισκόμουν στη θέση του 'Αμπούλ-Χασσάν.

Η Σούμνια χαιρογέλασε εύχαριστημένη. Είχε ξεχάσει σχεδόν το όνειρό της.

— Σε πόσες ήμέρες μπορεί να φτάσω με στο Χαλέπι;

— Σε δύο μέρες θαμσαστε εκεί.

— Θα φύγουμε αύριο, είπε η Σούμνια.

Ο Χουσεΐν έσκυψε άκόμη πιο πολύ το κορμί του.

— Ός αύριο, μπορεί να έχουμε νέα, άπάντησε.

Αποτραβήχτηκε κάπνιν προς την πόρτα. Άλλ' η Σούμνια τον σταμάτησε κοντά στην πόρτα, καθώς ήταν έτοιμος να βγί.

Τί κάνει η άιχμαλώτός μας; τον ρώτησε.

Συηήθηκε από την τελευταία της άρρώστια, άλλ' είναι άκόμη πολύ άδύνατη, άπάντησε ο Χουσεΐν.

Ξέρεις, ότι τη λυπάμαι, Χουσεΐν, είπε ξαφνικά η Σούμνια, προσπαθώντας να δώσει μια έκφραση συμμόνιας στο πρόσωπό της. Η δυστυχισμένη πρέπει να ύποφέρει σ' αυτό το ύγρο κι' άηλο δωματίο... Κι' έπειτα, είναι από τόσο καιρό δλομόναχη... Η Ζώρα κι' η Χαμίνα, που τις είχα βάλει να κοιμούνται μαζί της, μολις άρχισε ο χειμώνας, έπεσαν στα πόδια μου, για να με παρακαλέσουν πάω κάπου άλλού την πριγκίπισσα. Οι τούχοι μέσα σ' αυτό το δωμάτιο ήταν μούχλιασμένοι από την ύγρασία... Οι δυστυχισμένες έβγχαν τόσο πολύ, που μου σπάρσαν την καρδιά. Δέν κατάφεραν να ξεσπάσουν πότε εκεί μέσα... Άλλά, βέβαια, δε μπορούσα να δώσω καλύτερο δωμάτιο στη σύζυγό του 'Αμπούλ-Χασσάν. Άν έδινά τὰ καλύτερα δαμάτια του παλατιού στους έχθρούς μας, θαπρεπε τότε ναχω στη διάθεσί μου ένα σαρδ παλάτι, για να περιποιηθώ και να τιμήσω τους φίλους μας... Δέν είν' έτσι, καλέ μου Χουσεΐν... Άντι να βάλω, λοιπόν, την πριγκίπισσα σ' άλλο δωμάτιο, προτίμησα να δώσω από κοντά της τη Ζώρα και τη Χαμίνα... Κι' άλλωστε, δε φαίνεται πως έδινε σημασία στις ύπηρεσίες τους. Δέν τους ζητούσε ποτέ τίποτα...

Ο Χουσεΐν άκουσε σιωπηλά. Δέν πίστευε, βέβαια, την υποκριτική καλωσύνη της Σούμνια, άλλα τὰ συμφέροντά του βρισκόνταν τώρα ένωμένα μ' εκείνα του Νάζντα. Δέν είχε λόγο, λοιπόν, να τη δυσαρστούση.

Η Σούμνια συνέχισε την κομωδία. Καλέ μου Χουσεΐν, είπε, θέλω να σου πω κάτι...

Ο Χουσεΐν την κύτταε σαστισμένος. Η βασίλισσά μου θέλει να μου ζητήσει μια χάρη; είπε.

Δέν είσαι ο φρούραρχος του Γκαράλαχ;

Μηάκομ' αίσως, βρέ παιδιά, και στον Σεπτέμβριο τον μινά και της μουστιάς ή ευθεία έφτασε κίολας στην 'Αθήνα... Τους Κορσικιώτικους ληνούς όλοι έπομένως χαιρέσαμε και στους έδδαμους ούρανούς από άγαλλίαση πετάμε!

Μά τη χαρά μας την πολλή, πλείστοι άστοι μας την θαλώνουν και μας ποτίζουν καλή και νύχτα-μέρα μας χολώνουν... Γιατί σε γλυκή χελυδα βέδρελας χείρες πάντα βάζουν και μουστοκούλουρα μ' αυτά και λικνυδίες παρασκευάζουν!

Για πετιμέζια και γλυκά, κάδους δολοκλήρου τάρζουν και σαν τους κάδους φυσικά κι' οι κρασοπότες όλοι... βρζζουν! Γιατί στον σκαρτό μας ντυνιά, κάνει κι' ο μούστος (άπιστία κι' αντί να μη στα (ταδερνεία μπαίνει στα... ζαχα (ροπλοστεία!

Μά, πλιν αυτό, ά (γαμπροί, οι γλυκατέδες της (Αθνας μας λιγοστεύουν το (πιστι και τὰ βαρέλια της (ρετσίνας!

Όθεν κι' οι ποτες, (γενικά, πρέπει ραδάτως ν' (αντιδράσουν, διότι τὰ... μούστο (γλυκα πικρες πολλές θα (μας κεράσουν!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Μηάκομ' αίσως, βρέ παιδιά, και στον Σεπτέμβριο τον μινά και της μουστιάς ή ευθεία έφτασε κίολας στην 'Αθήνα... Τους Κορσικιώτικους ληνούς όλοι έπομένως χαιρέσαμε και στους έδδαμους ούρανούς από άγαλλίαση πετάμε!

Μά τη χαρά μας την πολλή, πλείστοι άστοι μας την θαλώνουν και μας ποτίζουν καλή και νύχτα-μέρα μας χολώνουν... Γιατί σε γλυκή χελυδα βέδρελας χείρες πάντα βάζουν και μουστοκούλουρα μ' αυτά και λικνυδίες παρασκευάζουν!

Για πετιμέζια και γλυκά, κάδους δολοκλήρου τάρζουν και σαν τους κάδους φυσικά κι' οι κρασοπότες όλοι... βρζζουν! Γιατί στον σκαρτό μας ντυνιά, κάνει κι' ο μούστος (άπιστία κι' αντί να μη στα (ταδερνεία μπαίνει στα... ζαχα (ροπλοστεία!

Μά, πλιν αυτό, ά (γαμπροί, οι γλυκατέδες της (Αθνας μας λιγοστεύουν το (πιστι και τὰ βαρέλια της (ρετσίνας!

Όθεν κι' οι ποτες, (γενικά, πρέπει ραδάτως ν' (αντιδράσουν, διότι τὰ... μούστο (γλυκα πικρες πολλές θα (μας κεράσουν!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Μηάκομ' αίσως, βρέ παιδιά, και στον Σεπτέμβριο τον μινά και της μουστιάς ή ευθεία έφτασε κίολας στην 'Αθήνα... Τους Κορσικιώτικους ληνούς όλοι έπομένως χαιρέσαμε και στους έδδαμους ούρανούς από άγαλλίαση πετάμε!

Μά τη χαρά μας την πολλή, πλείστοι άστοι μας την θαλώνουν και μας ποτίζουν καλή και νύχτα-μέρα μας χολώνουν... Γιατί σε γλυκή χελυδα βέδρελας χείρες πάντα βάζουν και μουστοκούλουρα μ' αυτά και λικνυδίες παρασκευάζουν!

— Είμαι ο πρώτος από τους σκλάβους της βασιλιάς μου.

— Σ' είσαι ο αφέντης εδώ μέσα κι' όλοι μας σου χρωστάμε υποταγή, είπε η Σούμπια, παίρνοντας ταπεινό ύφος.

— Εδώ δεν είναι άλλοι αφέντες εκτός από τον έμνη Νάζντα και την πεντάμορφη σουλτάνα Σουμπία, που ο μεγάλος Άλλαχ να μου κόβη ημέρες και να τους δίνει χρόνια, απάντησε ο Χουσεϊν.

Η Σούμπια γέλασε ευχαριστημένη.

— Ήμουν βέβαιη για την πίστι και την αφοσίωσή σου, καλέ μου Χουσεϊν, είπε. — Ήθελα, λοιπόν, να σε παρακαλέσω να ξεγυμνήσεις την πριγκίπισσα εδώ... Θ' αναπνεύσει η δυστυχισμένη λίγο καθαρόν αέρα και ταίχτοχρα να θα βρω την ευκαιρία να την παρηγορήσω... Πρέπει να συμπονούμε τους έχθρους μας και να γλυκαίνουμε τον πόνο τους... Έχεις αντίρρηση, Χουσεϊν;

— Αντίρρηση; είπε ο φρουράρχος του Γκαρλάχ. Κάθε επίθυμία της βασιλιάς μου είναι διαταγή για μένα.

— Έχω το προαίσθημα πως η σημερινή ημέρα θα είναι μεγάλη για όλους μας, συνέχισε η Σούμπια. — Άς δώσουμε, λοιπόν, ένα μέρος από τη χαρά μας και στους έχθρους μας... Πες στην πριγκίπισσα, ότι θέλω να γευθούμε μαζί το ζεστό κατσικίσιο γάλα, που θα μας φέρουν οι τσοπάνηδες από το βουνό και τα δροσερά φρούτα που θα κόψουν οι κηπουροί από τους κήπους...

Ο Χουσεϊν έφυγε άμεσως, για να ξαναγυρίσει έπειτα από κάμψη ώρα, φέρνοντας μαζί του και τη Ζωή, που την περιτοίχιζαν τέσσερις στρατιώτες με γυναιά τα σπαθιά τους.

Όταν έφτασαν μπροστά στην πόρτα, ο Χουσεϊν κι' οι στρατιώτες παραμέρισαν κι' η πριγκίπισσα μπήκε μόνη μέσα στο δωμάτιο.

Ήταν πολύ όλη και το σώμα της είχε αδυνατίσει. Άλλα διατηρούσε πάντα την ύπεροχη ομορφιά της.

Η Σούμπια την κύτταξε με βλέμμα πλημμυρισμένο από κακία και μίσος. Άλλα άμέσως έπειτα, προσπάθησε να δώσει καλόβολη έκφραση στο πρόσωπό της.

— Είχα τόσα να κόμω, που δε μπόρεσα να σε δω όλο αυτό τον καιρό, της είπε πηγαίνοντας κοντά της και πιάνοντας την από τα χέρια. — Ελπίζω, ωστόσο, ότι δε σου έλειψε τίποτα...

Δε ζητήσα τίποτα, απάντησε η Ζωή, τραβώντας ήρεμα τα χέρια της.

Η Ζωή είναι δύσκολη για όλους μας μέσα σ' αυτό το φρούριο, συνέχισε η Σούμπια. Άλλα αν ο Άλλαχ θέλη, τα βέσανά μας θα τελειώσουν πολύ γρήγορα... Και τότε θα γυρίσουμε στο Χαλέπι, όπου δε θαχώς να παραπονεθής για τίποτα.

Την έβαλε να καθίσει κοντά της, πάνω σ' ένα μεγάλο σοφά. Δυο σκλάβες έσπρωξαν μπροστά τους ένα χαμηλό τραπέζι. Ένας ασμένιος δίσκος έπιανε ολόκληρη σχεδόν την επιφάνειά του. Μέσα σ' αυτόν βρίσκονταν δυο

κύπελλα με άχνιστό κατσικίσιο γάλα, σόκα που έστασαν δροσιά, κερσάκια και βερύκοκα. — Ώλες να μοιραστώς το πρόγευμά μου; της είπε.

Η Ζωή δε γελιόταν από τα γλυκά λόγια και τις περιποιήσεις της Σούμπια. Το μέρος της δεν της ήταν άγνωστο. Μήπως αυτή δεν την είχε φέρει στη σημερινή δυστυχία της και δεν την κρατούσε φυλακισμένη τόσον καιρό; Άλλα η πριγκίπισσα φλεγόταν από την επιθυμία να μάθι νέα για τον αγαπημένο της και γι' αυτό δεν άρνιθηκε την πρόσκλησή της.

— Το φως κι' ο αέρας μου έλειψαν τόσο πολύ, που μου φαίνεται πως ξαναγεννήθηκα, μπαίνοντας εδώ μέσα, είπε.

Ήταν ένα παράνομο; Η Σούμπια δεν έκαμε πως το πρόσεξε.

— Θ' άκουσες ίσως, ότι γλυτάσαμε από τους Βυζαντινούς, ξαναείπε σε λίγο. Σου μιλάω έτσι, γιατί, έπειτα από την τελευταία συνομιλία μας, κατάλαβα πως δε σ' ενώνει πια τίποτα μαζί τους... Είχα παρακαλέσει τότε το Νάζντα να παραιτηθώ από το σχέδιό του, που ήταν να σε παραδώσει στο Φοκά, 'Ω, αν ήξερες πόσο κουράστηκα για να τον πείσω!... Αυτό που έκαμε ο Νάζντα ήταν, βέβαια, μεγάλη θυσία. Αν σε παράδινε τότε στο θείο σου, οι Βυζαντινοί δε θαμπαιναν στο Χαλέπι και θαφύγαν άμέσως από τη Συρία.

Η αλήθεια ήταν ολότετα διαφορετική. Άλλα η Ζωή δε μπορούσε να την ξερι. — Ευχαριστώ από το βάθος της καρδιάς μου τον έμνη για ό,τι έκαμε για μένα, ψιθύρισε.

— Νά γιατί άναγκαστήκαμε να καταφύγουμε σ' αυτό το μακρινό φρούριο, συνέχισε η Σούμπια.

Της μίλησε κατόπιν για τα μελλοντικά σχέδια του Νάζντα, άλλα άπόφυγε να της κάμει λόγο για τον Άμπουλ-Χασσάν.

Η Ζωή, όμως, μόνο γι' αυτόν ήθελε να μάθι. — Όλα τα άλλα της ήταν αδιάφορα.

— Ο Άμπουλ Χασσάν βρίσκεται άκόμη στην έρημο; τώλησε να ρωτήσει στο τέλος, χάνοντας την υπομονή της.

— Θα ήταν καλύτερο γι' αυτόν αν βρίσκόταν άκόμη εκεί, απάντησε η Σούμπια.

— Έφυγε, λοιπόν, από την έρημο, για να καταδιώξει τους Βυζαντινούς; ρώτησε ανήσυχά η Ζωή.

— Ών, αυτό δεν τολμάει να το κάμει, είπε η Σούμπια. Άλλα φαντάσθηκε πως θα μπορούσε να ξαναγυρίσει στο Χαλέπι... Πρέπει να έρρης, αγαπητή μου Ζωή, πρόσθεσε, πως ο Νάζντα δε θέλει να του κάμει κακό. Άλλα, φυσικά, δε μπορεί να τον αφήσει ν' άνοστατώνη κάθε τόσο τη Συρία... Η δυστυχισμένη αυτή χώρα υποφέρει άρκετά ως σήμερα.

— Ο Άμπουλ-Χασσάν διευθύνει προς το Χαλέπι;

— Ναι. Άλλα θα βρή στο δρόμο του το Νάζντα, που είναι ο ισχυρότερός... Ο Νάζντα είναι πρόθυμος να του παραχωρήσει μ' ά μικρή περιοχή κοντά στην έρημο. Καί, βέ-

βαια, θα σ' αφήσει τότε να φύγης για να πές να τον βρης... Άλλα δεν άρκούν οι καλές προθέσεις του Νάζντα. Πρέπει κι' ο Άμπουλ-Χασσάν να κατεβάσει τον έγωισμό του και να καταλάβη πως η Συρία δεν είναι πια δική του.

Η Ζωή δάγκωσε τα χείλη της.

— Ελπίζεις πως θα συμφωνήσουν; ρώτησε σε λίγο.

— Το εύχομαι, άλλα δεν το ελπίζω, απάντησε η Σούμπια.

— Άλλα αν δε συμφωνήσουν, τί θα γίνει; — Ο Νάζντα θα συντρίψει τον Άμπουλ-Χασσάν.

Η Ζωή ένωσε παρακλητικά τα χέρια.

— Άφησε με να φύγω, είπε.

— Για να πές πού;

— Και τρέψ με βρώ τον Άμπουλ-Χασσάν και θα προσπαθήσω να τον πείσω να συνεννοηθώ με το Νάζντα.

Δεν είχε φιλοδοξίες η Ζωή. Το μόνο που ήθελε, ήταν να γλυτώσει τον αγαπημένο της από τον κίνδυνο. Θα εύρισκαν κατόπιν μιά ήρεμη γωνιά, όπου θα μπορούσαν να ζήσουν εύτυχισμένοι με την αγάπη τους.

Η Σούμπια χαμογέλασε. — Δεν είναι πια καιρός, απάντησε. — Αν οι πληροφορίες που μου έδωσε ο Χουσεϊν είναι σωστές, η μάχη θα πρέπει να έχη τελειώσει τώρα...

— Η μάχη;

— Δε σου είπα, ότι ο Νάζντα περίμενε τον Άμπουλ-Χασσάν και τους Βεζοντινούς του κοντά στη Σαμπίχα;

— Και ποιά ήταν το αποτέλεσμα; τραύλισε η Ζωή.

Η Σούμπια χαϊρόταν την άγωνία της.

Δεν έμαθα άκόμη το αποτέλεσμα, απάντησε. Άλλα μπορείς να είσαι βέβαιη, ότι ο Νάζντα δε θ' αφήσει τους στρατιώτες του να σκοτώσουν τον Άμπουλ-Χασσάν. Δε σου είπα πως δε θέλει να του κάμει κακό;

Τα χείλη της Ζωής τρεμούλιασαν.

— Μου λές αλήθεια, ότι δεν έμαδες άκόμη τίποτα; ρώτησε ειλιά.

— Αν ήξερα κάτι, για ποιά λόγο θα σου το έκρυβα; απάντησε η Σούμπια. Δε θ' άργήσουμε, όμως, να μάθουμε... Ο άγγελιαφόρος του Νάζντα θα πρέπει να βρίσκεται στο δρόμο... Ίσως έφτασε κιόλας.

Άκούστηκε, ξαφνικά, ένα γρήγορο περπάτημα στο διάδρομο.

Το πρόσωπο της Σούμπια έλαμψε.

— Νάτος! φώναξε, άνικανή να συγκρατήσει τον ένδομισμό της. Αυτός πρέπει να είναι!... Μαντέλω τη χαμόσυνη είδηση, που μου φέρονε από το γρήγορο περπάτημά του... Δεν περπατάει!... Τρέχει!... Πετάνει!...

— Ένα χέρι τράβηξε όρμητικά το παραπέτασμα της πόρτας.

Ο άνθρωπος που μπήκε στο δωμάτιο ήταν ο Χουσεϊν.

Η Σούμπια στήλασε τα μεγάλα μάτια της πάνω του.

— Τί νέα μου φέρνεις, καλέ μου Χουσεϊν; τόν ρώτησε.

Ο φρουράρχος του Γκαρλάχ κύτταξε προς το μέρος της Ζωής. Το βλέμμα του σημαίνει: «Δε μπορώ να μιλήσω μπροστά της».

— Ο Χουσεϊν, σέφτηκε η Σούμπια, θα σταμάτησε τον άγγελιαφόρο, για να μου φέρη αυτός το εύχάριστο νέο; Καί δε θέλει να το πη μπροστά στην πριγκίπισσα, για να μην της ματώσει την καρδιά... Τόν άνηχο! Άλλα σ' αυτήν ίσια-ίσια πρέπει να το φωνάξει!...

Χτύπησε άνυπόμονα το πόδι της στο πάτωμα.

Μίλησε! είπε με προστακτικό ύφος. — Η πριγκίπισσα είναι φίλη μου... Δεν έχω μυστικά απ' αυτήν... Μου φέρνεις νέα από τη μάχη;

— Ο Χουσεϊν έκαμε δυο-τρία βήματα μέσα στο δωμάτιο.

— Βισίλ σσα, είπε, ο Άμπουλ-Χασσάν... — Σκοτώθηκε; φώναξε μ' άγρια χαρά η Σούμπια.

— Όχι...

— Γλύτωσε;

— Βρίσκεται μπροστά στο Γκαρλάχ.

Η Σούμπια τινάχτηκε όρθια. — Έπειτα, ξανάπεσε στο σοφά. Μήπως, λοιπόν, όνειρεύταν; Η μήπως είχε παρακούσει;

Χουσεϊν, παραλογίζεσαι, φώναξε. Δε μπορείς να μιλάς σωστά... Ο Άμπουλ-Χασσάν πρέπει να βρίσκεται στη Σαμπίχα...

— Βρίσκεται μπροστά στο Γκαρλάχ.

— Μόνος του;

— Όχι. Έχει πολλούς πολειμιστές μαζί του... Ίσως πάνω από δυο χιλιάδες...

— Κι' ο Νάζντα;

— Δεν έβρω τίποτα για τον έμνη μας, βασιλιάσσα.

— Δεν έστειλε κανένα άγγελιαφόρο;

— Αν είχε στείλει, θα τον έφερνα μπροστά στη βασιλιάσα μου.

— Είπες, ότι ο Άμπουλ Χασσάν βρίσκε-

ται εδώ; ξαναρώτησε η Σούμπια.

— Αν η βασιλιάσα μου κάμνι τον κόπο να κυττάξη εδώ, θα δε τους πολειμιστές του Άμπουλ-Χασσάν, που έχουν περικυκλώσει το φρούριο απ' όλα τα μέρη.

Η Σούμπια έτρεξε στη μεγάλη ταράτσα, που άπλωνόταν μπροστά στο δωμάτιό της.

Άλλοιμονο, ο Χουσεϊν δεν της είχε πη ψέμματα. — Όπου κι' αν γύρισε το μάτι της, δεν είδε παρά μόνο έχθρους. Σκαφαλωμένοι πάνω σ' ένα βράχο, ένας άνθρωπος, με τα χέρια μπροστά στα μάτια, κύτταζε προς το μέρος του φρουρίου.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Άμπουλ-Χασσάν. — Ο αέρας άνοσάκωνε το ολόλευκο μπουρνούζι του με τα χρυσά σειρήνια κι' οι άχτινες του πρινού ήλιου παχυνίζαν με τα διαμάντια και τα ζαφείρια, που στόλιζαν τη λαβή του τρομερού σπαθιού του.

— Αυτός είναι! είπε με βραχνή φωνή η Σούμπια.

Ο Άμπουλ-Χασσάν στο Γκαρλάχ; Αυτό καταντούσε άπίστευτο. Κι' ο Νάζντα; Πώς, λοιπόν, δε μπόρεσε να του φράξη το δρόμο; Άκουσε, ξαφνικά, ένα άναφυλλητό πλάι της.

Η Ζωή, ξεχνώντας πως ήταν φυλακισμένη, την είχε ακολουθήσει στην ταράτσα. Κι' ένοιώσε τόσο συγκίνησι, όταν είδε τον αγαπημένο της πάνω στο βράχο, που ξε υπόρεσε να κρατήσει τα δάκρυά της.

— Ήταν άδερυσ χαράς κι' εύτυχια αυτά που κυλούσαν από τα μάτια της... Ο αγαπημένος της ζούσε κι' είχε έρξει για να την ελευθερώσει... Σε λίγο, θα βρίσκοταν κοντά του.

Άλλα η Σούμπια είχε μαντέψει τη σκέψη της. Καί, πιάνοντας την από τους ώμους, την τρώτασε μ' όλη της τη δύναμη. — Σκύλα! βρυχήθηκε. Νομίζεις πως θα σ' άφισα να τρέξης κοντά στον αγαπημένο σου, η πως ο Άμπουλ-Χασσάν θα μπόρεση να σ' ελευθερώσει;... Άλλα δεν καταλαβαίνεις πως σε κρατάω στην έξουσία μου και πως κανένας δε θα μπόρεση να σε πάρη από τα χέρια μου; Προτού ο Άμπουλ-Χασσάν φτάση εδώ, θα είσαι νεκρή!... Ο αγαπημένος σου δε θα σε ξανασφίξει ζωντανή στην αγκαλιά του και δε θα αισθανθής ποτέ πια τα χείλη του πάνω στα δικά σου... Χαίρεσαι γιατί ο Άμπουλ-Χασσάν έφτασε εδώ; Άλλα ο έρχομός του σημαίνει για σένα το θάνατο.

Την έσπρωξε κατόπιν με τόσο όρμη, που η δυστυχισμένη κυλίστηκε στις πλακές.

— Οδήγησε την στην φυλακή της και ξαναγύρισε εδώ, πρόσθεσε το Χουσεϊν.

Η άπειλή

Η Σούμπια τόν περίμενε άνυπόμονα να ξαναγυρίσει.

Πώς έξηγε τις τον έρχομό του Άμπουλ-Χασσάν εδώ; τόν ρώτησε, όταν ξαναεμφανίστηκε μπροστά της.

— Δε υπορώ να τόν ξεγήρσω, βασιλιάσσα, απάντησε ο Χουσεϊν.

— Τί υποθέτεις;

— Η ό,τι ο έμνης Νάζντα νικήθηκε ή ότι ο Άμπουλ-Χασσάν άφισε ένα μέρος του στρατού του να τόν πολειμήσει κι' έτρεξε με το υπόλοιπο εδώ, για ν' άπελευθερώσει την πριγκίπισσα.

Πιστεύεις, ότι ο Νάζντα μπορούσε να νικήθι από τον Άμπουλ-Χασσάν, αφού ήταν ο ισχυρότερος;

— Στόν πόλεμο όλα μπορούν να γίνουν, βασιλιάσσα, απάντησε ο Χουσεϊν.

Η Σούμπια έσφίξε τις γροθιές της από τη λύσσα της. Τα μακρυά νύχια της γάβηκαν μέσα στις άσρκες της. Άλλα δεν αισθανήκε πόνο.

— Πέσους στρατιώτες έχουμε εδώ;

— Τρακόσιους. Άλλα μόνο οι μισοί απ' αυτούς άξίζουν. Οι άλλοι είναι γέροι ή άνικανοί.

Ο Νάζντα, φεύγοντας για να προλάβη τόν αντίπαλό του, δεν είχε φαντασθί πως ο Άμπουλ-Χασσάν θα μπόρεσε να τρέξη στο Γκαρλάχ. Καί γι' αυτό δεν είχε άφισι άξιόλογη φρουρά εκεί.

Και τί μπορούμε να κάμουμε μ' αυτούς; ρώτησε η Σούμπια.

Ο Χουσεϊν άργησε μερικές στιγμές ν' άπαντήσει.

— Αν ο Νάζντα δε μας στείλη βοήθεια, είμαστε χαμένοι, απάντησε έπειτα.

— Είχα άκούσει, ότι το Γκαρλάχ ήταν άπόρρητο.

— Για όλους τους άλλους ίσως, άλλα και για τόν Άμπουλ-Χασσάν. Οι στρατιώτες του κόβουν κιόλας μεγάλα δένδρα από όλο γύρω... Αν δε μπόρεσε να παραβιάσει μιά από τίς πυλές του φρουρίου, είναι ίκανός να φτιάξη γέφυρες με τους κορμούς τους, για να περάση ο στρατός του. Νομίζω πως αυτό είναι το σχέδιό του, γιατί τόν είδα να μετρά με το βλέμμα του το βάθος, που άπλωνότανι στη δυτική πλευρά. Με μερικούς

κορμούς δέντρων μπορεί να το σκεπάζη. Και τότε οι στρατιώτες του θα βρεθούν πάνω στα τείχη.

— Μπορούμε, όμως, να φύγουμε... Οι νύχτες είναι σκοτεινές...

— Η βασιλιάσα μου ξεχνάει, ότι ο Άμπουλ-Χασσάν έχει ζώσει όλο το φρούριο.

— Υπόσχοι, όμως, το μυστικό πέραςμα...

— Ο Άμπουλ-Χασσάν το ξέρει καλύτερα από μας και θαχί βάλει στρατιώτες στην έξοδο του, μέσα στη χαράδρα.

Η Σούμπια βημάτιζε νευρικά, πότε προς το ένα μέρος, πότε προς το άλλο.

— Πρέπει να είδοποιήσουμε το Νάζντα, είπε σταματώντας μπροστά στο Χουσεϊν.

— Έστειλα κιόλας τρεις από τους ανθρώπους μου, χωρίς να περιμένω τη διαταγή της βασιλιάσας μου, απάντησε ο φρουράρχος του Γκαρλάχ. Καθένας τους θα προσπαθούσε να περάση από διαφορετικό μέρος...

— Λοιπόν;

— Οι δυο απ' αυτούς γύρισαν...

— Τους δειλούς!

— Δεν ήταν δειλοί, βασιλιάσσα. Άλλα βρήκαν τα περάσματα πιασμένα και δέχτηκαν βροχή τα βέλη των έχθρων μας... Είναι κι' οι δυο τραυματισμένοι σοβαρά και δε θ' άργήσουν να πεθάνουν...

— Κι' ο τρίτος;

— Ο Χουσεϊν κατάπιε με δυσκολία το σάλιο του.

— Το κορμί του κρέμεται από το μεγάλο κέδρο, που βρίσκεται μπροστά στην κεντρική πύλη, απάντησε.

— Πώς;

— Οι έχθροι μας τόν έπιασαν και τόν κρέμασαν εκεί.

— Τώλησαν να τόν κάμουν;

— Ο Άμπουλ-Χασσάν έχει ψυχή θηρίου, βασιλιάσσα.

— Δεν πρέπει, λοιπόν, να περιμένουμε βοήθεια από πουθενά;

— Εκτός αν ο έμνης Νάζντα έρχεται μόνος του προς τα εδώ.

— Κατάσα! βρυχήθηκε η Σούμπια. Δεν πιστεύω να θέλεις να μου πής, ότι το καλύτερο που έχουμε να κάμουμε, είναι να παραδοθούμε.

— Όχι, βασιλιάσσα.

— Τί με συμβουλεύεις τότε;

— Ο Χουσεϊν της έδειξε τίς προετοιμασίες των έχθρων.

— Το Γκαρλάχ είναι άπληρυστο απ' όλα τα μέρη, εκτός από δυο σημεία, της είπε. Το ένα απ' αυτά είναι το βάραθρο της δυτικής πλευράς. Αν ο Άμπουλ-Χασσάν αποφασίσει να περάση από κεί, θα πρέπει πρώτα να το στράση με μεγάλους κορμούς δέντρων. Το άλλο είναι η προεσχή του μαύρου βράχου, που κρέμεται πάνω από τόν πυργίσκο, στη βορεινή πλευρά. Αν ο Άμπουλ-Χασσάν προτιμήσει αυτό το βράχο, θα πρέπει να θυσίαση πολλούς ανθρώπους του κι' αυτό νομίζω πως δε θα το κάμει... Απομένει, λοιπόν, το βάραθρο. Αν στείλξη πάνω απ' αυτό μιά γέφυρα, όπως νομίζω πως είναι ο σκοπός της, ή άμυνα για μας θα γίνει πολύ δύσκολη... Θα

μπορούσαμε, βέβαια, να κρατήσουμε κάμψη ώρα τους έχθρους, άλλά, στο τέλος, θα υποκύψουμε, εκτός αν χρησιμοποιήσουμε το όπλο που έχουμε στα χέρια μας.

— Καί ποιά είναι αυτό το όπλο;

— Η Βυζαντινή πριγκίπισσα.

— Μίλησε γρήγορα, Χουσεϊν, φώναξε η Σούμπια.

— Το σχέδιό μου είναι άπλό. Βασιλιάσα μου. Θ' άνδράσουμε την πριγκίπισσα στα τείχη, με τα χέρια δεμένα στη ράχη και λα βάλουμε έναν από τους ανθρώπους μας πλάι της, με γυμνό το χατζάρι του. Στην πρώτη έξορμησι που θα κάμουν οι έχθροι μας, θα της κόψι το κεφάλι. Είμαι βέβαιος, ωστόσο, ότι δε θα βοήθη στην άνάγκη να το κάμει. Γιατί ο Άμπουλ-Χασσάν, βλέποντας τόν κίνδυνο της αγαπημένης του, θα διατάξη τους στρατιώτες του να σταματήσουν. Από τη στιγμή αυτή, θα είναι εύκολο να συνεννοηθούμε μαζί του.

Τα μάτια της Σούμπια έλαμψαν από χαρά. Νά, λοιπόν, που και κάποιος άλλος είχε κάμει την ίδια σκέψη μ' αυτήν.

— Νομίζω πως η ιδέα σου είναι καλή, είπε.

— Ένα σατανικό χαμόγελο μισάνοιξε. Ξαφνικά, τα χείλη της.

— Κι' όμως, υπάρχει κάτι καλύτερο, πρόσθεσε πιά σιγά, σε να μιλούσε στον εαυτό της.

Ήταν μιά παράφρη σκέψη, που είχε περάσει με τη γρηγοράδα της άστραπής από το μυαλό της.

Ο Χουσεϊν την κύτταζε σαστισμένος.

— Αν ελθίσουμε να φύγουμε από το Γκαρλάχ, υπάρχει άλλος δρόμος εκτός από κείνον που ακολουθήσαν οι έχθροι μας; τόν ρώτησε.

— Δρόμος όχι, απάντησε. Μόνο από τα μονοπάτια των βουνών μπορούμε να φύγουμε.

— Καί ποιά θα μας φέρουν αυτά τα μονοπάτια;

— Στίς φυλές των Κούρδων.

— Πού είναι σύμμαχοι του Νάζντα... Ο Άμπουλ-Χασσάν δε θα τολμήση ποτέ ν' άρχισή τον πόλεμο με τους Κούρδους, που έχουν για φρούρια τα άπόρρητα βουνά τους.

— Αυτό νομίζω κι' εγώ.

— Οι Κούρδοι, όμως, αν ο Νάζντα γκε αστή κι' άλλη βοήθεια, δε θα τού την άρνηθούν.

— Μισούν τόσο τόν Άμπουλ-Χασσάν, που δε θα διατάσουν μπροστά σε καμιά θυσία για να μπόρεσουν να τόν συντρίψουν. Την έποχή της παντοδυναμίας του δέν άφηνε ούτε ένα κασάβανι Κούρδων να περάση προς το μέρος της Συρίας.

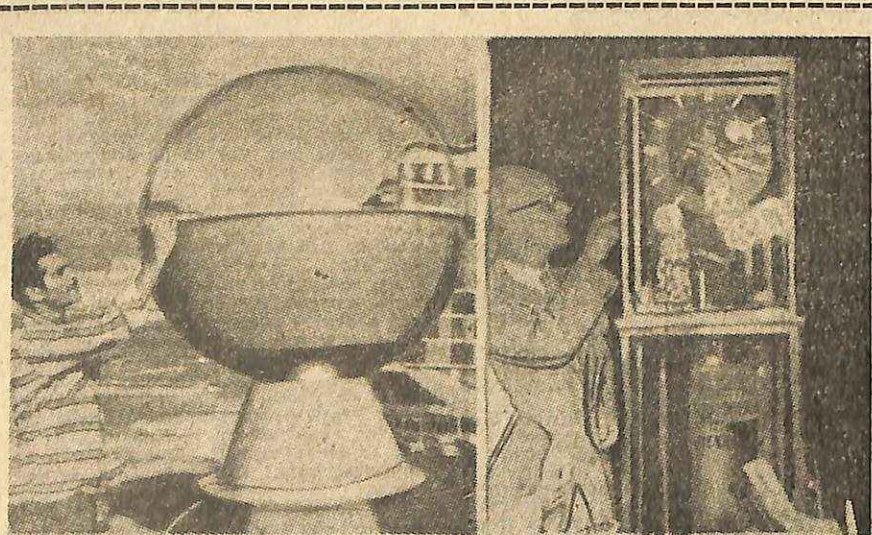
— Θα πάμε, λοιπόν, στους Κούρδους, είπε η Σούμπια.

— Άλλα πρέπει να φύγουμε από δω.

— Αύριο το πρωί ο δρόμος θα είναι έλευθερος... Άλλα γιατί αύριο κι' όχι τώρα άμέσως;... Δεν είναι άνάγκη να περιμένουμε να τελειώση ο Άμπουλ-Χασσάν τίς προετοιμασίες του.

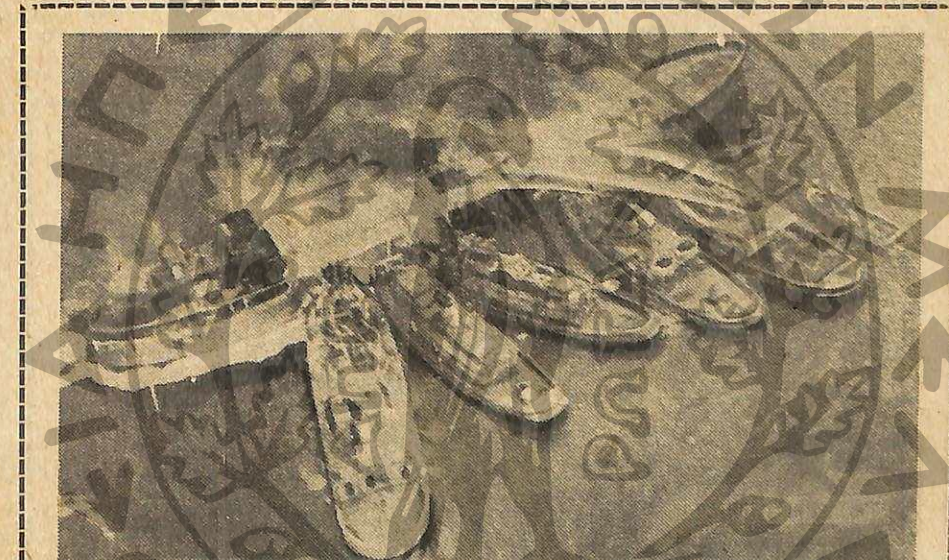
— Ο Χουσεϊν σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Η βασιλιάσα μου έχει δίκιο, άπάν-

ΕΝΑ ΑΕΙΚΙΝΗΤΟ ΡΟΛΟΪ

Το ρολόι που βλέπετε (δεξιά) βρίσκεται στο πανεπιστήμιο του Καρακάς της Βενεζουέλας και κινείται άποκλειστικά με ήλιακή ενέργεια. Μέσα στη σφαίρα (άριστερά) που βρίσκεται στην ταράτσα του πανεπιστημίου, υπάρχουν όκτω φωτοκύτταρα, που μετατρέπουν την ήλιακή σε ηλεκτρική ενέργεια, η οποία αποταμιεύμενη κινεί το ρολόι επί 48 ωρών, δεδομένου, ότι η ποσότης ηλεκτρικής ενέργειας, που παράγεται και άναποθηκεύεται με μιάς μόνο ημέρας ήλιακή ενέργεια, είναι άρκετή για να τού εξασφαλίση τη λειτουργία επί έκατό τουλάχιστον μέρες!

ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Στο Νιουπορτ των Ηνωμένων Πολιτειών δυο πετρελαιοφόρα συγκρούστηκαν με αποτέλεσμα να ένα να βυθισθί και το άλλο να πάρη φωτιά. Δεκαπέντε άντρες του πληρώματος βρήκαν τραγικό θάνατο μέσα στις φλόγες. Στη φωτογραφία μας δύο φλεγόμενα πετρελαιοφόρα κατά τη στιγμή που πέντε ισχυρά πυροσβεστικά προσπαθούν να βύσουν την τρομερή πυρκαγιά, ακολουθώντας τίς οδηγίες που τους δίδονται από έλικόπτερο. Από το έδιο αυτό έλικόπτερο πάρθηκε και η φωτογραφία, που δημοσιεύουμε.

της. Τρέχω να φέρω τη Βυζαντινή πριγκίπισσα.
— Άλλ' η Σούμπια τόν σταμάτησε με μία κίνηση του χεριού της.
— Όχι, είπε. Δεν είναι ανάγκη να φέρεις την πριγκίπισσα... 'Ετοιμάσου να φύγεις.
— Ο Χουσεΐν δε μπορούσε να καταλάβει.
— Που θέλει να με στείλει η βασιλισσά μου; ρώτησε.

— Στον Άμπουλ-Χασσάν.
— Έγινε άμέσως κατακίτρινος σ'α νεκρός.
— Φοβάσαι; τόν ρώτησε η Σούμπια.
Αυτή η ερώτηση τόν έκανε να συνέλθει. Τί να ξεπερήσανε το κεφάλι του προς τα πίσω κι' απάντησε με σταθερή φωνή:
— Άν φοβόμουν τον Άμπουλ-Χασσάν, δε θα παίρινα τα όπλα εναντίον του.
— Η Σούμπια γέλασε ευχαριστημένη.
— Το ήξερα πως ήσουνα γενναίος, του είπε. Κι' άλλωστε, δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα... Από τα πρώτα λόγια, που θα του πής, ο Άμπουλ-Χασσάν θα σκύβει το κεφάλι του και θα συμβή στα πόδια σου, ζητώντας έλεος...

— Ο Χουσεΐν νόμισε πως μάντεψε τη σκέψη της.
— Η βασιλισσά μου έχει δίκιο, είπε. Είναι καλύτερο να κάμουμε τον Άμπουλ-Χασσάν να καταλάβει από τώρα τί περιμένει την αγαπημένη του Ζωή αν συνεχίσει τις προσπάθειές του για να κυριεύσει το φρούριο.
— Η Σούμπια πήγε κοντά του.
— Και τί νομίζεις, ότι την περιμένει; τόν ρώτησε, κυττάζοντας τον στα μάτια.
— Ο θάνατος.

— Άλλ' υπάρχουν πράγματα που είναι πολύ χειρότερα από το θάνατο.
— Ο Χουσεΐν έβλεπε μ' άπορία το κεφάλι του. Η Σούμπια του έγενε να την ακολουθήσει μέσα στο δωμάτιο και τόν έβγαλε να καθίσει πλάι της, στο σοφά. Άρχισε έπειτα να του μιλάει σιγά.

— Πως σου φαίνεται το σχέδιό μου; τόν ρώτησε όταν τελείωσε.
— Άξίζει πολύ περισσότερο από το δικό μου, απάντησε ο Χουσεΐν.
— Και τί νομίζεις πως θα κάμη ο Άμπουλ-Χασσάν όταν ακούση τί έχεις να του πής;
— Τί άλλο μπορεί να κάμη από το να φύγη άμέσως;

— Βλέπεις, λοιπόν, ότι τόν κρατάμε στα χέρια μας κι' ότι δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα απ' αυτόν.
— Δε θαδενά να βρισκόμουν στη θέση του, είπε γελάοντας ο Χουσεΐν.

Βγήκε κατόπιν από το δωμάτιο κι' έτρεξε σ' ένα μικρό προμαχώνα, στη δυτική πλευρά του φρουρίου.
— 'Ετοιμάστε το βρυζόνι, πρόσταξε τους στρατιώτες που βρισκόνταν εκεί.

Το βρυζόνι ήταν ένα μεγάλο δίκτυ από γοντρά σχοινιά, που το άνεβοκατέβαζαν με μία άνεμη. Το χρησιμοποιούσαν στις περιπτώσεις που, για τόν ένα ή τόν άλλο λόγο, δεν ήθελαν ν' ανοίξουν τις πύλες του φρουρίου.
Τέτοια περίπτωση ήταν κι' η σημερινή. Ο Χουσεΐν φοβήθηκε πως, αν αποφασίσει να βγί από την πύλη, οι έχθροι που βρίσκονταν πολύ κοντά, θα κατάφεραν ίσως να χωθούν απ' αυτή μέσα στο φρούριο. Γι' αυτό, προ-

Γνωμικά

* 'Ο έλεφας χάνει τη ζωή του εξ αιτίας των πολυτήτων δοντιών του, ο παπαγάλος αιχμαλωτίζεται για τη γλώσσα του κι' ο άνθρωπος χάνεται εξ αιτίας της καλωσύνης του.

* Άν ο αξιωματικός κλέψη πέντε αυγά, οι στρατιώτες θα κλέψουν χίλιες κόπτες.

* Δε χάνει ο ήλιος τίποτε απ' την αξία του, επειδή η νυχτερίδα δεν καταδέχεται ν' αντικρύση το φώς του.

* Ποτέ δεν πρέπει να θαυμάζουμε την καθαριότητα ρούχων που τα πλουστικά τους είναι άπληρωτα.

* Τα νιάτα είναι τρέλλα που γιατρεύεται μόνο με τα γερατιά.

(Ανατολίτικα)

* Ακόμα κι' οι πνευματώδτεροι συγγραφείς δύσκολα κατορθώνουν να μας χαρίσουν ένα αληθινό χαμόγελο.

* Ένας καλός συγγραφέας δεν έχει μόνο το δικό του πνεύμα στη διάθεσή του, αλλά και το πνεύμα των άλλων.

* Τα χαρακτηριστικώτερα και τα πιο παράξενα σημεία της προσωπικότητας του συγγραφέως δε βρίσκονται συνήθως στα βιβλία του, αλλά στο μυαλό των αναγνωστών του.

(Του Νίτσε)

τίμησε να κατεβή με το βρυζόνι. Κρατούσε στο χέρι του τη μακριά λόγχη του, που, στην άκρη της, κυμάτιζε ένα μεγάλο άσπρο πανί.

Η ώρα της εκδίκησης

Ο Άμπουλ-Χασσάν είχε, άρα γε, μεγαλύτερα δικαιώματα από το Νάζντα στο έμιρ-ατ της Συρίας. Ποιος θα μπορούσε να τόν πη; Κι' ο ένας κι' ο άλλος, που είχαν κατακτήσει με το ξίφος τους. Μόνον, ότι ο πρώτος καταγόταν από ισχυρή κι' ένδοξη οικογένεια κι' ότι ο χρόνος είχε νομιμοποιήσει την κυριαρχία του, ενώ του δεύτερου η εξουσία ήταν πρόσφατη κι' αβέβαιη ακόμη.

Έτσι η άλλοις, όμως, ο Χουσεΐν κι' όλοι οι άλλοι, που είχαν πάει με το Νάζντα, ένοιωθαν στο βάθος της ψυχής τους ντροπή γι' αυτό που είχαν κάμη, όπως συμβαίνει πάντα με το δούλο, που ανιέναι τόν παλιό άφέντη του, για ν' ακολουθήση έναν καινούργιο. Μόνον αν μάχονταν για όρισμένα ιδανικά, θάδριασαν ίσως μέσα στη συνείδησή τους μία δικαιολογία για την ανταρσία τους. Άλλ' οι άνθρωποι αυτοί πολεμούσαν μόνο για τόν ταπεινό συμφέρον τους. Τα δώρα κι' οι υποσχέσεις του προδότη στρατηγού, τους είχαν δολοφονήσει. Κι' υποστηρίζοντάς τον, πίστευαν πως θάκαναν κι' αυτοί τη δική τους τύχη.

Νά γιατί ντρέπονταν για την άποστασία τους. Καί, για να κρύψουν τη ντροπή τους, γίνονταν χυδαίοι, αχάριστοι και θραεσιί. Από τόν στόμα τους έβγαζαν μόνο κατηγόριες για τόν Άμπουλ-Χασσάν. Κανέναν απ' αυτούς

τους ανθρώπους δε θα δίσταζε να του χάση το μαχαίρι του στην καρδιά. Σκοτώνοντας τόν παλιό άφέντη τους, φαντάζονταν πως θα σκότωναν μαζί και τη δική τους ντροπή.

Άν ο Χουσεΐν δε μπορούσε να σκότση τόν Άμπουλ-Χασσάν, τόν δινόταν, όμως, τώρα η ευκαιρία να τόν ταπεινώση, να τόν κουρελιάση, να τόν δη ίσως να κλείη μπροστά του. Κι' ήταν ευχαριστημένος και περήφανος γι' αυτό.

Το συναίσθημα της υπεροχής του έκανε σταθερό τόν βήμα του και δεν άφηνε θέσι για τόν φόβο μέσα στην ψυχή του. Το βλέμμα του ήταν σκληρό και ειρωνικό και πάνω στο πρόσωπό του διάβαζε την άναιδη υπεροψία του σκλάβου, που μπορεί, επί τέλους, να μιλήση με τόν άφέντη του, που τόν έχει άπαρηφή, σαν ίσος με ίσον.

Οι στρατιώτες, μόλις τόν είδαν, έτρεξαν να ειδοποιήσουν τόν έμιρ. Την ώρα εκείνη, ο Άμπουλ-Χασσάν βρισκόταν ανάμεσα σε μερικούς από τους αξιωματικούς του, που τόν άκουγαν να τους εκθέτη τόν σχέδιό του.

Όταν οι στρατιώτες του έκαναν γνωστό πως ο Χουσεΐν διευθυνόταν προς τα εκεί, τόν πρόσωπό του σκυθρωπώσε.

Δε μου είναι εύχριστο να μιλάω με προδότες, είπε. Άλλ' ίσως αυτός ο άνθρωπος έρχεται για να μας παραδώση τόν φρούριο... Έτσι, θα μας γλυτώση από ένα μεγάλο κόπο... Οδηγήστε τον εδώ.

Ο Χουσεΐν, όταν σέ λίγο βρέθηκε μπροστά του, χτύπησε δυνατά τη μακριά λόγχη του στο χώμα, σά νάθελε να κάμη αισθητή σ' όλους την παρουσία του και κυττάζε άγριεμένος τους παλιούς συντρόφους του, που είχαν μείνει πιστοί στον παλιό έμιρ. Δεν τους τρεπόταν, ούτε τους φοβόταν και με τη στάση του τους τσίχνε.

Ποιός είσαι και τί ζητάς εδώ; τόν ρώτησε ο έμιρς, κάνοντας πως δεν τόν είχε άναγνωρίσει.

Είμαι ο Χουσεΐν, φρούραρχος τού Γκαρλάχ, απάντησε θαρραλέα ο άπεσταλμένος της Σούμπια.

Δε θυμάμαι να διάρισα ποτέ κανένα Χουσεΐν, φρούραρχο τού Γκαρλάχ, είπε ο έμιρς. Άκουσα μόνο για κάποιο προδότη Χουσεΐν, που άκολουθήσε έναν άλλο προδότη.

Δε μπορούσες να με διορίσης φρούραρχο τού Γκαρλάχ, γιατί τόν φρούριο αυτό δεν είναι δικό σου, απάντησε με άναίδεια ο Χουσεΐν. Δεν έμαθες, λοιπόν, ότι τόν Γκαρλάχ, όπως κι' όλη τη Συρία, την εξουσιάζει ο έμιρς Νάζντα;

Οά μιλάη ίσως για τόν ήττημένο της Σαμπίχα, που κανείς δεν ξέρει που κρύβεται αυτή τη στιγμή, για να γλυτώση από την καταδίωξη τού Όμπειντ, είπε ο Άμπουλ-Χασσάν στους αξιωματικούς που τόν περιτοίχιζαν.

Ο Χουσεΐν έχασε τόν χρώμα του. Νά, λοιπόν, γιατί ο Άμπουλ-Χασσάν βρισκόταν στο Γκαρλάχ!

Για μία στιγμή, σκέφτηκε να ριχτή στα πόδια του, για να τόν ζητήσει να τόν συγχωρήσει. Άλλ' ήξερε πως ο Άμπουλ-Χασσάν δεν ήταν πρόθυμος στη συγγνώμη. Κι' έπειτα, τί είχε να φοβηθή; Άν ο Νάζντα είχε νικήση στη Σαμπίχα, αυτό δε σήμαινε πως είχε χάσει τόν παιχνίδι. Σε λίγο, ο περήφανος έμιρς θάκυβε τόν κεφάλι μπροστά του, όταν θ' άκουγε τα λόγια που είχε να του πη.

Ο Άμπουλ-Χασσάν συγκρατούσε με κόπο την όργη του.

Ποιός σέ στέλνει; ρώτησε σέ λίγο.

Η σουλτάνα Σούμπια.

Και τί θέλει η Σούμπια;

Η Σούμπια μου άφηγήθηκε μία ιστορία...

Δε μ' ενδιαφέρουν οι ιστορίες της Σούμπια.

Όταν την άκούσης, δε θα πής τόν ίδιο...

Μίλησε γρήγορα... Νομίζω πως άρκετο καιρό έχασα μαζί σου...

Η Σούμπια μου άφηγήθηκε με ποιά τρόπο την έδιωξες από τόν παλάτι σου...

Έτσι έμαθες κάτι που ίσως δεν τόν ήξερες, είπε ειρωνικά ο έμιρς.

Μου μίλησε ακόμη για την καταδίχη της...

Νομίζω πως την είχα καταδικάσει σέ θάνατο, γιατί είχε σχεδιάσει ένα φοβερό έγκλημα.

Της χάρισε κατόπιν τη ζωή...

Έχεις δίκιο.

Και πρόσταξες τόν άρχιμενέουχο σου, τόν Μουσταφά, να την παραδώση τρείς μέρες και τρείς νυχτες στους γκαμηλιέρηδες, τους νεροκουβαλητάδες και τους σκλάβους σου.

Της άξιζε αυτή η τιμωρία.

Άν η τιμωρία ήταν δίκαιη, ο Άλλάχ δε θ' άφηνε τη Σούμπια να γλυτώση, είπε ο Χουσεΐν.

— Γλύτωσε σκοτώνοντας με δόλο τόν Μουσταφά.

Η Σούμπια γλύτωσε γιατί ο μεγάλος Άλλάχ θέλησε να της δώσει τη χαρά να εκδικηθή.

Τί θέλεις να πής, σκύλε; βρυχήθηκε ο Άμπουλ-Χασσάν.

Όέλω να πώ, ότι η ώρα της εκδίκησης έφτασε, απάντησε ο Χουσεΐν, χωρίς να τα ραχτή.

Δεν ήταν άρκετό, λοιπόν, ότι έσπρωξε στην ανταρσία τόν καλύτερο από τους στρατηγούς μου;

Ο Χουσεΐν πήρε μία βαθειά άναπνοή. Είχε έρθει η στιγμή για να βγάλη από τόν στόμα του την τρομερή άπειλή:

Η Σούμπια κρατάει στα χέρια της την πριγκίπισσα Ζωή, είπε.

Αυτό τόν ξέρω...

Κι' έχει μέσα στο κάστρο άρκετούς γκαμηλιέρηδες, νεροκουβαλητάδες και σκλάβους.

Ο Άμπουλ-Χασσάν άφησε μία σπαρακτική κραυγή, σαν τόν πληγωμένο ζώου. Είχε την έντυπωσι πως τόν έδωφες έφηνγε κάτω από τα πόδια του.

Όταν συνήρθε, έπειτα από μία στιγμή, ο Χουσεΐν χαμογέλωσε θριαμβευτικά μπροστά του.

Η σουλτάνα Σούμπια, συνέχισε, σου δίνει προθεσμία ως τόν βράδυ. Άν δεν έχεις φύγει ως τότε, θα δονήσω τους σκλάβους τού παλατιού στο δωμάτιο της πριγκίπισσας Ζωής...

Ο Άμπουλ-Χασσάν έγειρε τότε τόν κεφάλι του.

Νάζντα, ήσουνα ο ισχυρότερος κι' όμως σέ νίκησα, είπε. Άλλά νικήθηκα από τόν Χουσεΐν... Η δική μου νίκη είναι άνώφελη. Είμαι τώρα πιά νικημένος από κάθε άλλη φορά.

Προχώρησε μερικά βήματα και στάθηκε μπροστά στον παλιό συντρόφό του.

Χουσεΐν, του είπε, άποτελείωσε τόν έργο σου.

Πέταξε ταυτόχρονα τόν μπουρνούζι από πάνω του.

Όταν ήσουνα μαζί μου, θαύμασα πολλές φορές τη δύναμη και την τέχνη σου, του είπε. Κανέναν δε χειρίζονταν τη λόγχη τόν ίδιο καλά σαν και σένα... Έμπρός, μη διστάζης! Σήκωσε τη λόγχη σου και χτύπησέ με στην καρδιά. Έχεις δικαίωμα να τόν κάμης, γιατί με νίκησες... Κανέναν από τους συντρόφους μου, που με περιτοίχιζον, δε θα τολμήση να σηκώσει τόν χέρι του πάνω σου. Γιατί εγώ σου ζήτησα να με σκότσης... Μπορείς να φαντασθής, Χουσεΐν, πως είχες μείνει πιστός σέ μένα. Άν σε πρόσταζα να με σκότσης, δε θα τόν έκανες για να μ' ευχαριστήσης;... Έφυγες, όμως, από κοντά μου και δε μπορείς πιά να σε διατάξω. Γι' αυτό, σέ παρακαλώ. Έμπρός, Χουσεΐν, ο έμιρς Άμπουλ-Χασσάν θέλει να πεθάνη από τόν χέρι σου.

Ένώ έλεγε αυτά τα λόγια, έβγαζε ένα-ένα τα όπλα του και τάρχινε στο χώμα. Όταν ήρθε η σειρά τού σπαθιού του, τώφερε πρώτα στα χείλη του και τόν φίλησε. Έπειτα, άπλωσε τόν χέρι του και τόν πρόσφερε στο Χουσεΐν.

Πάρτο, του είπε. Είναι τόν τελευταίο δώρο που σου κάνω... Βλέποντας αυτό τόν σπαθί στο πλευρό σου, θα καταλάβουν όλοι πως δε με σκότωσης με δόλο ή με πανουργία, αλλά γιατί εγώ σου τόν ζήτησα.

Τόν ύφος του δεν ήταν πιά άγέρωχο, όπως άλλοτε. Μίλούσε παρακλητικά, ταπεινά σχεδόν κι' η φωνή του έτρεμε από τη συγκίνηση.

Άλλ' ο Χουσεΐν δεν έκανε καμιά κίνηση, για να πάρη τόν σπαθί που τόν πρόσφερε. Τόν θριαμβευτικό χαμόγελο έδωκε σιγά-σιγά από τή χείλη του και στη θέση του άπληνόνταν. Ένα άλλο, που ήταν ήρεμο και καλόκαρδο. Η φυσιογνωμία του έπαιρνε μία παιδιαστική σχεδόν έκφραση. Είχε την έντυπωσι πως τόν πέπλο, που τόν σκέπαζε ως πρίν από μία στιγμή τα μάτια, ξεσχιζόταν και πως έβλεπε όλοένα και πιο καθαρά.

Πέταξε, εαφνικά, τη λόγχη του κι' άκούμπησε τόν ένα του γόνατο στο χώμα.

Τώρα μόνο καταλαβαίνω πως είμαι ένας προδότης, είπε. Έμιρς Άμπουλ-Χασσάν, δε σου ζητώ να με συγχωρήσης, γιατί δεν έχω τόν δικαίωμα να τόν κάμω. Άλλ' ένα τεράστιο βάρος θα φύγη από την ψυχή μου, αν διατάξης τους ανθρώπους σου να με τιμωρήσουν, όπως μου άξιζει. Ήρθα εδώ για να σου ξεσχήσω την καρδιά. Άλλά, ξεσχιζοντας την καρδιά σου, υπόρεσα να δώ καθαρώτερα μέσα στη δική μου. Και δε βρήκα εκεί μέσα ούτε μίσος, ούτε έχθρα, αλλά μόνον αγάπη και θαυμασμό... Θέλησα να γίνω έχθρός σου, αλλά δεν τόν κατάφερα. Και τώρα η μεγαλύτερη

Παροιμίες

* Οι φρόνιμες γυναίκες χτίζουν τόν σπία τους κι' οι τρελλές τόν γκρεμίζουν σκάδοντας τόν με τόν χέρια τους.

* Όποιος λυπάται τόν ροδέδι του, δεν άγοπάει τόν παιδί του.

* Όποιος πάει με τούς σοφούς γίνεται κι' αυτός σοφός, κι' όποιος πάει με τούς χαμένους χάνεται κι' αυτός.

* Πλουτίζει εκείνος που μαζεύει με τη χούφτα και δοδεύει με τόν νύχια.

* Η άδικία είναι σαν τόν νερό στο λιχναί.

(Έβραϊκές)

* Άρκεί ένα μόνο φιλή για να περάση μία νέα από την άθωότητα στην άμαρτία.

(Ιταλική)

* Έχει ο κριός γυρίσματα, να πληρωθούν τα πεισμάτα.

(Έλληνική)

* Πέντε δράμια ύπομονη άξίζουν μία όκα μυαλό.

(Όλλανδική)

* Τόν άριέτο είναι καλύτερο από τόν πολύ.

(Σκωτσέζικη)

* Πίνει κανείς πιά εύκολα στη μικρή βρυσούλα, παρ' όση μεγάλη.

(Ινδική)

* Η καρδιά τόν μωρού βρίσκεται στη γλώσσα του, η καρδιά τού φρόνιμου στο μυαλό του.

(Αραβική)

έπιθυμία μου είναι να πεθάνω σ'α φίλος σου... Ο άθλιος Χουσεΐν πρόδωσε, αλλά τόν αίμα του θα ξεπλύνει την προδοσία του.

Τόν ήλιοκαμένο πρόσωπό του, με τόν άδρά χαρακτηριστικά, άκτινοβολούσε από χαρά και τόν βλέμμα του ήταν καθαρό και γαλήνιο. Μπορούσε τώρα να κυττάη τους παλιούς συντρόφους του, χωρίς να ντρέπεται.

Ο Άμπουλ-Χασσάν δε μπορούσε να πιστέψη τα μάτια του. Αυτή η μεταμόρφωση, που έβλεπε στο Χουσεΐν, τόν ξένισε και τόν ένθουσιάζε. Ο άνθρωπος που είχε χυθεί τόν δηλητήριο μέσα στο αίμα του και που με τόν λόγια του τού είχε κομματιάσει την καρδιά, έκλιπαρούσε τώρα τη φίλια του και ζητούσε μόνον τόν την τιμωρία σαν εξιλέωσι για την προδοσία του;

Πλημμυρισμένος από συγκίνηση, έτρεξε κοντά του, τόν σήκωσε και τόν έσφιξε στην άγκαλιά του.

Νίκησα πολλές φορές τούς έχθρούς μου, αλλά σήμερα κατάκτησα την καρδιά ενός φίλου μου, φώναξε. Η νίκη αυτή είναι η καλύτερη κι' η μεγαλύτερη απ' όλες.

Γύρισε κατόπιν στους συντρόφους που, τούς είπε. Ο Χουσεΐν δεν έφυγε ποτέ από κοντά μας. Ήταν πάντα μαζί μας... Άνοιχτε τόν την άγκαλιά σας και σφιχτε τόν πά-

νω στην καρδιά σας. Η πίστι του δοκιμάστηκε και στέκεται τώρα πάνω από κάθε ύποψια.

Ο Χουσεΐν έκλαιγε από τη χαρά του. — Και τόν έγκλημά μου θα μείνη άτιμώρητο, άφέντη; ρώτησε.

Δεν ήταν άρκετή τιμωρία για σένα, που έμεινες τόν καιρό μακριά από τούς φίλους και τούς συντρόφους σου; τού απάντησε ο έμιρς. Άλλ' από σήμερα θα μείνης κοντά μου και τίποτα πιά δε θα μπόρεση να μας χωρίση.

Ο Χουσεΐν κούνησε προς τα πίσω τόν κεφάλι του.

Όχι, άφέντη, είπε. Πρέπει να φύγω.

Για να πās πού;

Θά γυρίσω στο Γκαρλάχ.

Νόμίζα πως δεν είχες πιά να κάμης τίποτα στο Γκαρλάχ, τού είπε έκπληκτος ο έμιρς.

Κι' η πριγκίπισσα;

Ο Άμπουλ-Χασσάν έφερε τόν χέρι στο μέτωπό του.

Έχεις δίκιο, φίλε, είπε.

Τόν πήρε από τόν μπράτσο και τόν τράβηξε पासάμερα.

Πιστεύεις πως η Σούμπια θα πραγματοποιήση τόν άπειλή της; τόν ρώτησε.

Δε θα διστάση, άφέντη.

Πως μπορούμε να σώσουμε την πριγκίπισσα;

Αυτό προσπαθώ να σκεφτώ, απάντησε ο Χουσεΐν. Νά γιατί σου είπα πως πρέπει να γυρίσω στο φρούριο... Οι στρατιώτες μου έχουν έμπιστοσύνη κι' όταν τούς μιλήσω όπως ξέρω εγώ, όλοι θάρρουν μαζί σου. Υπάρχει όμως κι' άλλη λύσι... Νά προσποιηθής, ότι υποκύπτεις στον έκδιασμό της Σούμπια και να φύγης, χωρίς, όμως, ν' άπομακρυνθής πολύ. Όταν έρθη τόν βράδυ, είμαι βέβαιος πως θα βρώ έναν τρόπο για να βγάλω την πριγκίπισσα από τόν κάστρο και να την παραδώσω στα χέρια σου... Ποιά απ' αυτές τις δυό λύσεις προτιμάς;

Ο έμιρς σκέφτηκε κάμποση ώρα.

Άφνω την έκλογη σέ σένα, είπε έπειτα. Γυρίζοντας στο κάστρο, θα δης τί μπορεί να γίνει και θα ένεργήσης ανάλογα. Συμφώνησαν κατόπιν με ποιά τρόπο ο Χουσεΐν θα τόν ειδοποιούσε αν έπρεπε να μείνη ή να φύγη.

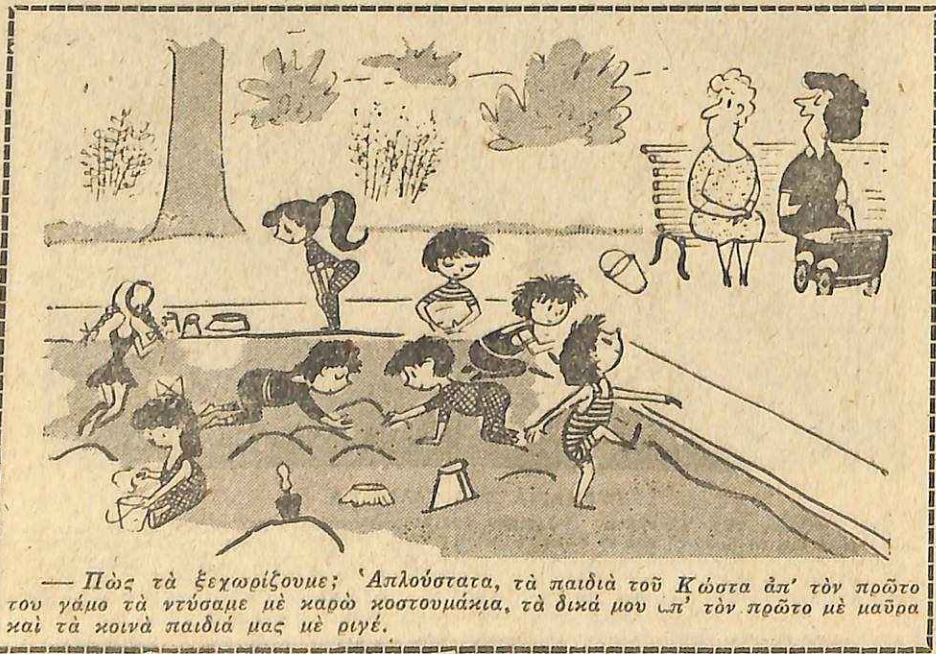
Έτσι η άλλοις, η πριγκίπισσα θα βρισκεται άποψε κοντά σου, τόν διαβεβαίωσε ο Χουσεΐν, φεύοντας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Αναχώρησις

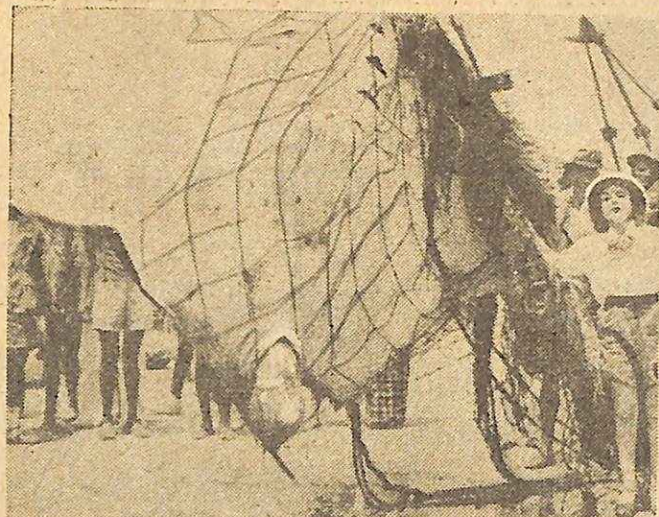
Η έπιστήμων αισθητικός κ. Τάνια Δελωροη, Βουκουρεστίου 27, άναχώρησε διά τόν έξωτερικόν προς παρακολουθήν των τελευταίων εξελίξεων της Αισθητικής και Διαιτητικής.

— Πως τα ξεχωρίζουμε; Απλούστατα, τὰ παιδιά τού Κώστα απ' τόν πρώτο τόν γάμο τὰ ντύσαμε με καρό κοστούμια, τὰ δικά μου απ' τόν πρώτο με μαύρα και τὰ κοινά παιδιά μας με ριγέ.

— Πες μου τουλάχιστον ότι την άλλη φορά θα παντρευτείς ξένη!

Αυτή η γιγαντιαία ρίνη, που αλιεύθηκε στις ακτές της γαλλικής Γουινέας από την Άνιτα Κόντι, έχει βάρος 1300 κιλών και μήκος 6 μέτρων!...

Τα τέρατα τών θαλασσών

Ένα κήτος, που ζυγίζει όσο 40 ελέφαντες!...

Κάθε τόσο γίνεται λόγος για θαλάσσια τέρατα, που εμφανίζονται πότε στο ένα και πότε στο άλλο μέρος του πλανήτη μας. Η εμφάνιση της δυσπιστίας μας μάς κάνει να χαρακτηρίζουμε τις σχετικές αφηγήσεις για παραινέσεις, που τα αποδίδουμε στη γόνιμη φαντασία των ναυτικών. Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι αφηγήσεις αυτές κλείνουν μεγάλη δόση φαντασίας, αν δεν είναι ολόκληρα φανταστικές.

Από το άλλο μέρος, όμως, οι επιστήμονες μάς λένε ότι μέσα στη θάλασσα ζουν τα μεγαλύτερα ζώα του πλανήτη μας κι' ότι, εκτός από τα όσα ξέρουμε, υπάρχουν κι' άλλα, που τα άγνωστες και που πιθανόν δε θα μάθουμε ποτέ τίποτα γι' αυτά.

Αλλά να μερικά χτυπητά παραδείγματα, που δείχνουν την κολοσσιαία διαφορά μεταξύ των ζώων της θάλασσας κι' εκείνων που βρίσκονται στις θάλασσες.

Τα σφουγγάρια των ποταμών είναι μικροσκοπικά και άσημαντα. Τα θαλάσσια, αντίθετα, έχουν πολλές φορές διάμετρο μεγαλύτερη από ένα μέτρο. Το ίδιο συμβαίνει και με τις μέδουσες. Εκείνες των ποταμών και των λιμνών, που καλούνται ειδικότερα υδρες, είναι τελείως άσημαντες. Ένώ ο θόλος μερικών μεδουσών, που ζουν στους ωκεανούς, ξεπερνάει τα 3 μέτρα και οι κεραίες — άγκιστρα που κρέμονται απ' αυτόν φτάνουν τα 40 μέτρα!

Και τί να πη κανείς για τους θαλασσίους σκώληκες που έχουν μήκος 30 μέτρων και τη θαλάσσια άραχνη της Ιαπωνίας, που, όταν άπλωση τα πόδια της, το μήκος της ξεπερνάει τα 4 μέτρα!

Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και στα σπονδυλωτά. Ο καρχαρίας — φάλαινα έχει μήκος 20 μέτρων και ζυγίζει πάνω από 20 τόνους.

Αν περάσουμε στον κόσμο των ερπετών, θα κάμουμε παρόμοιες διαπιστώσεις. Οι χελώνες της θηράς δίνουν την εντύπωση επωχών συγγενών μπροστά στη γιγαντιαία θαλάσσια χελώνη Λούβ, που έχει μήκος 2 μ. 75 εκ. και ζυγίζει περίπου 700 κιλά!

Το μεγαλύτερο από τα χερσαία θηλαστικά, έξ' άλλου, είναι ο ελέφας. Αλλά τί αντιπροσωπεύει συγκρινόμενος με τα γιγαντιαία θαλάσσια κήτη; Ο κυανός Σιβάλδος π.χ. ζυγίζει όσο κι' ένα κοπάδι από 35-40 μεγάλους ελέφαντες! Πριν από μερικά χρόνια, έβγαλαν από την κοιλιά ενός θηλυκού Σιβάλδου μήκους 24 μέτρων, ένα έμβρυο, που είχε μήκος 8 μέτρων και ζύγιζε 7 τόνους, περισσότερο δηλαδή, από τον πιο όγκωδη ελέφαντα!

Προκειμένου για την θηρά, μπορούμε να πούμε ότι ο άνθρωπος αναζητήσε τα διάφορα ζώα, άπληστοι πάντα για γνώση και μάθηση. Τολμηροί εξερευνητές διέτρεξαν τις ζούγκλες προς όλες τις διευθύνσεις, αντιμετώπισαν τον καυστικό ήλιο του Ισημερινού και τους πάγους των πόλων, χώθηκαν μέσα στις πιο άφιλότερες περιοχές και μελέτησαν όλα τα είδη των ζώων που υπάρχουν σ' αυτές.

Έτσι, οι θηρές δε μάς επιφυλάσσουν εκπλήξεις. Μπορεί ν' ανακαλύπτουμε κάθε μέρα καινούργιες ποικιλίες ζώων, αλλά όλες ανήκουν στα γνωστά είδη. Δεν έγινε, όμως, το ίδιο με τη θάλασσα. Οι τι ξέρουμε γι' αυτήν όφειλεται στην τύχη. Την ύπαρξη των γιγαντιαίων χταποδιών των ανατολικών θαλασσών, που το βάρος των ανόρεχτων σε δεκάδες τόνων, τη μάθαμε από μία τυχαία σύμπτωση, μόλις κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα. Ο καρχαρίας-φάλαινα ανακαλύφθηκε επίσης μόλις το 1828.

Αλλ' εκτός από τα θαλάσσια αυτά τέρατα υπάρχουν και άλλα:

χόνι και άλλα:

Όλοι οι επιστήμονες άπαντούν καταφατικά σ' αυτή την ερώτηση. Πρέπει, όμως, να υποθέσουμε ότι υπάρχουν τέρατα που μπορούν να αναποδογυρίζουν ιστιοφόρα ή να τα σηκώνουν στη ράχη τους ή με τον δικό τους να τα σταματούν στην πορεία τους, όπως θέλουν μερικές αφηγήσεις, παλιές και νεώτερες:

«Όλα είναι δυνατά μέσα στην άπειραντωνή των ωκεανών», απαντάει ο διάσημος φυσιοδίφης Μπερνάρ «Έβελιαν. Και συνεχίζει: «Πολλές από τις αφηγήσεις γι' αυτά τα τέρατα είναι ίσως υπερβολικές ή ψεύτικες. Αλλά τίποτα δεν αποκλείει να είναι η πραγματικότητα πιο τρομερή. Τα τέρατα αυτά, αν υπάρχουν, θα πρέπει να ζουν σε πολύ μεγάλα βάθη. Η εμφάνισή τους στην επιφάνεια αποτελεί ένα γεγονός ολόκληρο, εξαιρετικό, που μπορεί να μην συμβαίνει περισσότερο από μία ή δυο φορές στα πενήτα χρόνια. Έτσι, δεν έχουμε την ευκαιρία να τα μελετήσουμε».

Το άναμφισβήτητο γεγονός είναι ότι ανακαλύπτουμε συνεχώς όλοένα και μεγαλύτερα είδη από εκείνα που ξέρουμε.

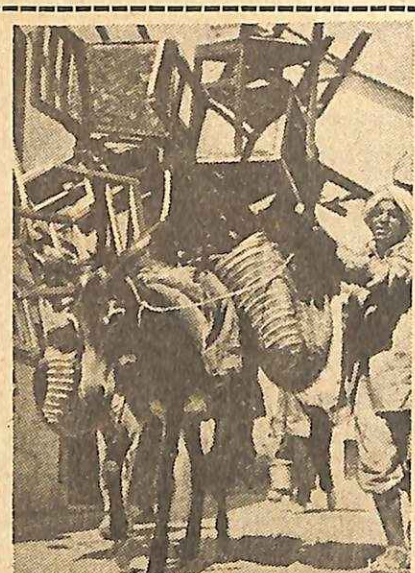
Από το 1949 βρίσκεται στο εθνικό μουσείο της Ουάσιγκτον ένα λέπι ψαριού, που η διάμετρός του φθάνει τα 4 εκατοστά του μέτρου! Αναλογικά με ό,τι ξέρουμε ως σήμερα, το λέπι αυτό πρέπει να προέρχεται από ένα ψάρι μήκους είκοσι και πλέον μέτρων. Πού βρίσκεται αυτό το ψάρι; Άγνωστο.

Από μερικά χρόνια, έξ' άλλου, ξέρουμε ένα περίεργο είδος φάλαινας, που είναι σε θέση να τινάξει έξω τα δόντια της και να τα χρησιμοποιήσει σαν άρπια. Αν δεν τύχαινε μια τέτοια φάλαινα να βρεθεί νεκρή στις ακτές της Φλωρίδας κανέας Ιχθυολόγος δε θα πίστευε ποτέ ότι υπήρχαν στο ζωικό βασίλειο δόντια προικισμένα μ' αυτή την καταπληκτική ικανότητα. Και πρόκειται για ένα κήτος, που η φυσική του κατασκευή το υποχρεώνει να θυγίνει κάθε τόσο στην επιφάνεια για ν' αναπνεύσει καθαρόν αέρα.

Αν λοιπόν, οι γνώσεις μας για τα κήτη είναι τόσο περιορισμένες, τί να πούμε για τους άλλους ενοίκους των θαλασσών, που δεν αναδύονται ποτέ στην επιφάνεια, ή το κάνουν αυτό μόνο σε έντελως εξαιρετικές περιπτώσεις.

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ

Αυτή η χαμογελαστή μικρούλα γεννήθηκε στις 6 Αυγούστου 1945, μία ώρα μετά την έκρηξη της ατομικής βόμβας που κατέστρεψε τη Χιρόσιμα. Σήμερα η Χιτόκο Τομίτα — έτσι λέγεται η μικρούλα — είναι δέκα τριών χρόνων, χαίρει άκρας υγείας και εξέλεξε για να προεδρεύσει έφετος στις τελετές, που γίνονται κάθε χρόνο την ημέρα της επέτειου για να υπενθυμίσουν στον κόσμο την τρομακτική καταστροφή.

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΣ ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ

Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε προ ημερών σε μία συνοικία πόλεως του Μαρόκου, όπου οι Ισπανοί για τις μετακομίσεις τους εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τα υποζύγια. Ο Μαροκινός που βλέπετε, έχει φορτώσει για καλά το γάβιρό του! Το βέβαια αυτό είναι συνηθισμένο στο Μαρόκο, όπου όλοι άρδανται ν' αλλάζουν κάθε τόσο τόπο διαμονής!

ΑΜΥΝΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Δεν πρόκειται να σας ζητήσουμε να μαντέψετε ποιά σταρ κρύβεται κάτω από το ψάθινο αυτό καπέλλο. Είναι η νέα ήθοποιος Κλαίρ Κέλλυ, η οποία το βρήκε πολύ πρακτικό, γιατί προστατεύει και το κεφάλι και τα μάτια της από τις καυτερές ηλιακές ακτίνες της εποχής αυτής. Το καπέλλο είναι, όπως βλέπετε, εφοδιασμένο με μαύρα γυαλιά ήλιου, που έπιδρουν σ' εκείνη που το φορεί, να βλέπει χωρίς να κουράζει καθόλου τα μάτια της.

Οι επιτυχημένοι ΓΑΜΟΙ

Πώς θα κάμετε την έκλογή σας

ΑΝΔΡΕΣ και γυναίκες ρίχνονται τυφλά στον έρωτα και δεν δείχνουν μεγαλύτερη περίσκεψη στο γάμο. Στην έκλογή τους οδηγούνται συνήθως από τυχαία περιστατικά, από επιπολαίες κρίσεις, από την έκτιμηση δευτερευόντων και άσημάντων παραγόντων κλπ. Κι' ωστόσο, μέσα στο γάμο βρίσκεται το κλειδί της ευτυχίας ή της δυστυχίας ολόκληρης της ζωής μας.

Σχετικά με το ζήτημα αυτό, ο Έρνεστ Μπουρκές, καθηγητής της Ψυχολογίας στο πανεπιστήμιο του Σικάγου, βασιζόμενος σε ψυχολογικές και στατιστικές παρατηρήσεις πολλών ετών, υποδεικνύει μερικές κατηγορίες επιτυχημένων ενώσεων, που είναι οι ακόλουθες:

1η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Η γυναίκα. — Από φτωχή οικογένεια. Οι στερόσεις την έχουν κάνει να επιθυμεί περισσότερο από όλα να καλυτέψει την κοινωνική της θέση. Χωρίς μεγάλες φιλοδοξίες, Συντηρημένο μυαλό. Προσχαρος τύπος. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι πωλήτριες, οι δακτυλογράφες, οι μηχανογράφες κτλ.

Ο άνδρας. — Πρέπει να έχει πρακτικό μυαλό, να είναι ενεργητικός και αισιόδοξος και να έχει επιποτασμένη στον εαυτό του. Όχι πολύ μορφωμένος. Πρέπει ακόμη να έχει καλή καρδιά και να είναι γενναίοδοξος.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι μικροεπαγγελματίες, οι κουμπωτές, οι πωλητές κτλ.

Οι γάμοι αυτοί πετυχαίνουν σε ποσοστό 45%.

2η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Η γυναίκα. — Μελαγχολική, με καλλιτεχνικές τάσεις, όχι πολύ δημοφιλής, αλλά νοσητική και με λεπτά γούστα.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι νέες που δεν ήταν ευτυχισμένες στα παιδικά τους χρόνια και που γέννησαν τη μοναξιά τους με θύερα. Προέρχονται από καλές, αλλ' όχι πλούσιες οικογένειες που γνώρισαν, όμως, στο παρελθόν καλύτερες ημέρες.

Ο άνδρας. — Πρέπει να έχει καλή καρδιά και κατανοήσει και να περνά τη γυναίκα κατά μερικά γράμματα, σε τρόπο που να συγχωρή τα καπρίτσια της και να ανέχεται τις εναλλαγές του κεφιού της.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι βιομήχανοι, οι έμποροι, οι ελεύθεροι επαγγελματίες, που έχουν επιτύχει στη σταδιοδρομία τους. Με την άγαπη και την αφοσίωσή τους μπορεί να μεταβάλουν μια άμυαλη νέα σε σύντομο εύχαιστη και πιστή.

Αυτοί οι γάμοι πετυχαίνουν σε ποσοστό 68%.

3η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Η γυναίκα. — Αγαπάει το σπίτι. Η κοσμική ζωή δεν τη συγκινεί. Είναι άπολη και υπάκουη. Προτιμάει τη σιωπή από τη φλυαρία. Της αρέσει η τάξη. Τα γούστα της δεν είναι κοινά, ούτε εξαιρετικά.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι από ιδιοσυγκρασία σταντουμπόρες, οι δασκάλες, οι νέες με αντιλήψεις κάπως έπαρχιώτικες, εκείνες που επιδοθούν σε κάποια από τις καλές ή κακές κατώτερες τέχνες (ραπτική, κέντημα, διακόσμηση, χειροτεχνικές απασχολήσεις κτλ.). Προέρχονται συνήθως από οικογένειες μετρίες και με αίσθημα άρεας.

Ο άνδρας. — Αποφασιστικός, λιγάκι αυταρχικός, όχι πολύ έξυπνος ή πρωτότυπος στις ιδέες του, αλλ' όπωσδήποτε ανώτερος από τη γυναικα του.

ναίκα του. Η κοινωνική του θέση δεν έχει σημασία. Η γυναίκα του θα τον βοηθούσε ένδιαφέροντα και θα υποταχτεί πρόθυμα σ' αυτόν.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι τραπεζιτικοί υπάλληλοι, οι μικροκτηματίες, οι μικροεπιχειρηματίες και με μια λέξη οι άνθρωποι με μέτρια, αλλά σίγουρη σταδιοδρομία, που θέλουν να σπρώξουνται γερά στο έδαφος και που δεν έχουν ούτε τινάγματα, ούτε ένθουσιασμού.

Αυτοί οι γάμοι πετυχαίνουν σε ποσοστό 90%.

4η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Η γυναίκα. — Λιγάκι μωρό, αλλά με δικές της ιδέες (που είναι, ωστόσο, κάπως παραδοχές) και με αξιόλογη ενεργητικότητα όταν παρίσταται ανάγκη.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι νέες που οι γονείς τους έζησαν άρμονικά, εκείνες που κλαίνε όταν λειώνουν το σχολείο, οι πολυχαϊδεμένες κτλ.

Ο άνδρας. — Πρέπει να είναι καλλιτέχνης, πρόσχαρος, γεμάτος αυτοπεποίθηση και να μπορέσει ν' αναγεννηθεί διαρκώς.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι συγγραφείς, οι δημοσιογράφοι, οι ζωγράφοι, οι τραγουδιστές, οι σκηνοθέτες, οι ηθοποιοί ανώτερης κλάσης, οι διακοσμητές κτλ.

Επιτυχία 70%.

5η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Η γυναίκα. — Εγωίστρια, χωρίς ένθουσιασμούς, χωρίς φαντασία, προσκολλημένη στους τύπους, πολύτη, σκληρή μέχρις ανανθρωπίας στους υποδεεστέρους, απανώμενη για τις ανέσεις.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι νέες από πλούσια σπίτια, που οι γονείς τους δεν τους άρνηθηκαν ποτέ τίποτα και που δε γνώρισαν ούτε αντίδοτες, ούτε λύπες.

Ο άνδρας. — Προς Θεού, όχι καλλιτέχνης. Πρέπει να είναι κι' αυτός προσκολλημένος στους τύπους κι' όχι πολύ έξυπνος.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι σνόμπ, οι προγονόπληκτοι, που οι ίδιοι δεν έχουν να επιδείξουν τίποτα, οι ραντιέρδες χωρίς προσωπικότητα.

Οι γάμοι αυτοί πετυχαίνουν πάντοτε όχι για λόγους συμπαθείας, αλλά γιατί κι' οι δύο σύζυγοι είναι έμποροι και χωρίς περιεχόμενο.

6η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Η γυναίκα. — Ανδροφρόνη λίγη, Δραστήρια και αυταρχική. Ψυχή από ιδιοσυγκρασία. Περισσότερο μητέρα παρά σύζυγος. Απαράμιλλη στη διεύθυνση του σπιτιού. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι γυναίκες που κατέχουν ανώτερες επαγγελματικές θέσεις, οι γυναίκες φαρμακοποιοί, οι διευθύντριες σχολείων, οι νοσοκόμες, οι μαίες κτλ.

Ο άνδρας. — Πρέπει ν' αγαπάει το σπίτι και τα παιδιά, να έχει απλά γούστα κι' όχι μεγάλες απαιτήσεις από τη ζωή. Λιγάκι φίλος.

Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι ανεπίδοτοι γιατροί, οι οδοντίατροι, οι φαρμακοποιοί, οι δάσκαλοι, οι διευθυντές τραπέζων, μερικοί ζωγράφοι (τοπιογράφοι) κτλ.

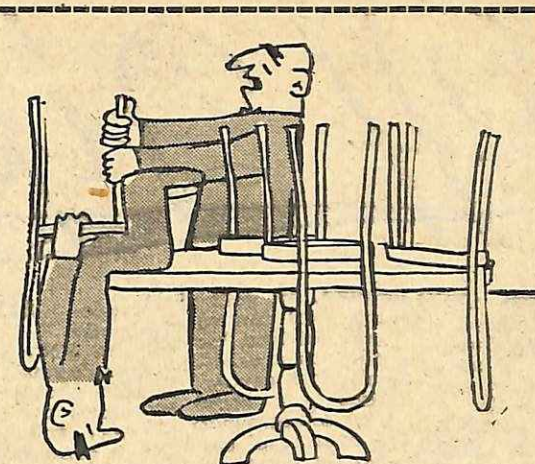
Επιτυχία 65%.

7η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Στην κατηγορία αυτή οι χαρακτηρισμοί του άνδρα και της γυναίκας παρουσιάζουν μεγάλη ομοιότητα. Κι' ωστόσο, αυτοί οι γάμοι δεν πετυχαίνουν συνήθως.

Η γυναίκα. — Πρά πάντοτε ή ήρεμία της. Δεν της άρέσκουν ούτε τα ταξίδια, ούτε το θέατρο, ούτε οι τέχνες, ούτε τα απορόπια, ούτε οι καινούργιες ιδέες. Την απασχολεί πολύ το φαγητό το σινύσμα του σπιτιού κτλ.

Ο άνδρας. — Φίλος της ρουτίνας και έχθρος κάθε αλλαγής. Προσέρχεται στη ζωή με παρωπίδες κι' ενδιαφέρεται μόνο για την καλύτερα και τα συμφεροντάκια του.

— Σας είπα, κύριε, ότι κλείσαμε!

— Σου δοκίμομαι, κορσέ μου, πως δεν έπαιξα στο Καζίνο χτες το βράδυ... Ρώτησε τον Πέτρο... "Ημουν μαζί τον όλη τη νύχτα!..."

Χωρίς λόγια.

του νεόπλουτου αυτού, που αγόρασε τον πύργο του. Θα ήταν προτιμότερο να μην εγχειρίσει επαφή μαζί του. Πάντως η ευγένεια απαιτούσε να πάν την άλλη μέρα να επισκεφθεί τη Νικόλ, να μάθει τι κάνει κι' έπειτα πιά θα την ξεκινούσε για πάντα, κι' όταν την άλλη μέρα μπήκε ο Φρανσί στο δωμάτιο της Νικόλ, η υποδοχή που του έκανε τον αποζημίωσε για την αντίπαθεία του για τον πατέρα της.

— Έπι τέλους! Νά και κάποιοι που με σκέπτεται! του είπε παραπονοιαρικά. και του έδωσε και τα δυο της χέρια.

Ο Βαρόνος, συγκινημένος της προσέφερε ένα μπουκέτο από νούφαρα, που είχε φέρει μαζί του και είχε κρύψει πίσω στην πλάτη του.

— Τι δυσόμορφα που είναι! φώναξε η Νικόλ. Έσείς όμως δεν είχατε την απρονοησία να πνιγείτε!

— Τό έλπιζα! αποκρίθηκε ο νέος. Έκτος αν βλέπετε το φάντασμα μου μπροστά σας. Πήρα μια βάρκα και πήγα κοντά στ' άναπνευστα σας λουλούδια...

Καθώς έσκυψε επάνω της ο νέος, η Νικόλ αισθάνθηκε κάτι σαν ζάλη. Νά μπορούσε να τρέξει ένα φίλι! Αυτό θα είναι άναπνη!... Η δεκαεπταχρονη κοπέλλα ένοιωσε με μιάς το αίμα να κυλά γοργο χαρούμενο στις φλέβες της και τη καρδιά της να μεγαλώνει, να γίνεται πελώρια για να χωρέσει τον πρώτο και το μοναδικό της έρωτα, τον συγγραφέα Χοστάλ!...

Όταν παρουσιάστηκε ο πατέρας της και κάθισε στο σαλόνι, η συζήτηση άρχισε να γωλαίνει, αν και η Νικόλ έδειχνε μεγάλο ένθουςιασμό σε ό,τι έλεγε ο συγγραφέας. Ο πατέρας της όμως, έμεινε σοβαρός, τόσο που σε λίγο ώρα, με μιά πρόχειρη δικαιολογία σηκώθηκε ο Βαρόνος να φύγει.

— Ελπίζω να αποτελειώσετε την αγαθοεργία σας και να έρχεστε να μου κρατάτε συγγραφείο! του είπε η Νικόλ.

Ένα άναπνευστο θλιμένο χαμόγελο ήταν η μόνη απάντησή του νέου.

Ο ΕΠΙΔΟΣΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

ΔΥΟ βδομάδες είχαν περάσει από την ημέρα που εγκαταστάθηκε στον πύργο ο επίδοσος γαμπρός Άντονιο Όρτέγκα. Μόλις έλαβε το τηλεγράφημα του πεθερού, πήγε τρέχοντας.

Τό άριστοκρατικό προσώπιό, κοντά στο Παρίσι, όπου βρισκόταν ο πύργος, πληροφορήθηκε άμέσως τό νέο της ημέρας κι' γοπά υπαρέτοια του Βαρόνου έλεγε στ' άφεντικό της, ότι ήθελε από τό Παρίσι ό μνηστήρας της δεσποινίδος Νικόλ.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Στό σπίτι του Έλμερ Μούρ, στη Σάντα Μόνικα της Καλιφορνίας, μπορείτε ν' άκούσετε τις φωνές έκκατομμύριων προσωπικοτήτων όχι μόνο της εποχής μας, αλλά και των περασμένων γενεών. Ο κ. Μούρ έχει μία συλλογή από 10.000 και πλέον κυλίοντες, δίσκους γραμμοφώνου και φωνοταινίες πάνω στους οποίους έχουν εγγραφεί όμιλίες και διάλογοι όλων των προσωπικοτήτων των 100 τελευταίων χρόνων. Για να αποδώσουν τη φωνή, οι διάφοροι αυτοί κυλίοντες και δίσκοι απαιτούν διάφορων τύπων συσκευές. Έτσι στο σπίτι του κ. Μούρ θα βρείτε και μία δεύτερη συλλογή από 100 περίπου γραμμόφωνα, όλων των τύπων που κατασκευάστηκαν μέχρι σήμερα!...

Μικρή Ιστορία

Θανάσιμο δώρο!..

Σ' ένα ανθοπωλείο πολυτελείας μπαίνει με τοπιά ο κ. Κομφίδης και κατευθύνεται ολόταχως σε μία γοητευτική υπάλληλη.

— Παρακαλώ, δεσποινίς, μήπως έχετε κανένα άνθος πιο ωραίο και πιο πολύτιμο από τον έαυτό σας; ρωτά με σαχλό χαμόγελο και στερεώνει τό μονόκλ του.

— Εκείνη, σοφά και αστείρα υπηρεσιακή, απαντά:

— Μάλιστα, κύριε! Έχουμε τριαντάφυλλα σε σπάνιους χρωματισμούς και άρώμα.

Ο κ. Κομφίδης ξεροθιάζει απ' την υποδοχή που έτυχε τό φιλοφρόνηση του και παίρνοντας σοφό ύφος, παραγγέλλει:

— Θέλω δυό ντουζίνες απ' αυτά τα τριαντάφυλλα. Νά τα στείλετε στη συνήθη διεύθυνση και βάλτε την κάρτα μου...

Βγάζει, λοιπόν, ένα επισκεπτήριο και τό συμπληρώνει με την ακόλουθη φράση:

«Στην λατρευτή μου! Ένα τριαντάφυλλο για κάθε χρόνο της ζωής της!»

— Νά μείνεται ήσυχος, κύριε, απαντάει η γοητευτική υπάλληλη.

Ο Ιδιοκτήτης τότε τό άνοητωλέει, που θαυμάζει τον κ. Κομφίδη για τίς... σπατάλες του, αλλά που δέ διασέας, φυσικά, την κάρτα, παίρνει ιδιαίτερως τον μικρό που θα πηγάνει τα άνθη και τό λέει:

— Στην παραγγελία αυτή πρόσθεσε κι' άλλη μία ντουζίνα ως δώρο του καταστήματος και δώσε τα στην κυρία!

Ο Φρανσίς ένοιωσε μία μαχαίριά στην καρδιά, με την είδηση αυτή και πήρε άμέσως την απόφασή του να μην ξαναπατήσει στο σπίτι της Νικόλ. Για να είναι μάλιστα πιο σίγουρος για τον έαυτό του, αποφάσισε να πάει λίγες μέρες στο Παρίσι, για να ξεσκάσει και να ξεχάσει όριστικά τη μικρή αυτή, που δέν τον είχε άήσει αδιάφορο.

Στό μεταξύ, ο κ. Όρτέγκα έκανε ό,τι μπορούσε για να έλκυση την προσοχή και την αγάπη της Νικόλ. Τό πράγμα δέ θα ήταν και τόσο δύσκολο για την κόρη του βιομηχάνου Ντεριέν, αν δέν είχε προηγουμένως γνωρίσει τον Βαρόνο Λοστάλ. Άθελά της σε κάθε δήμα, συνέκρινε τον πλούσιο έπαρχιότη με τό ρασιοναρισμένο πνεύμα του νέου συγγραφέα. Πολλές φορές πίεζε τον έαυτό της να πλησιάση την ψυχή του μνηστήρας της, να τον συμμαθήσει. Μετά λίγη ώρα όμως, όταν ή συνομιλία του σταματούσε, γιατί δέν ύπρχε θέμα, ή όταν ό επίδοσος μνηστήρας προσπαθούσε να διεισδύ-

ση στις λεπτομέρειες των οικονομικών της οικογενείας Ντεριέν, ή Νικόλ, άπογοητευμένη, παρατούσε τον άγώνα και διατηρούσε μόνο άπέναντί του άραβωνιαστικού της τη μάσκα της ευγένειας.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΤΟ κακό δέν άρχισε νάρθη. Ο πλούσιος βιομηχάνος Ντεριέν βρέθηκε μία μέρα τελείως κατεστραμμένος. Μία επιχείρησή, που δέν έπρεπε να γίνει, του εξανάμισε ό,τι είχε μαζέψει με κόπους και εργασία τόσων χρόνων. Έως ή λατρεία που είχε στην κόρη του τον έμποδισε να τινάξει τα μυαλά του στον άέρα, ή μάλλον ή σκέψη ότι ύπρχε ακόμα κάποια σανίδα σωτηρίας. Ο μέλλον γαμπρός του θα μπορούσε να του κάνει ένα μεγάλο δάνειο για να όρθωθεί.

— Άύριο θα γίνει άπτερας σου, είπε στην κόρη του. Άλλωστε, ό ίδιος δέ θα καταδεχτή να πάρη την κόρη του χρεωκοπημένο εργοστασιάρχη...

Όταν ή Νικόλ άρχισε να έξιτορή στο μνηστήρα της την οικονομική καταστροφή του πατέρα της, έκεινος έμεινε τελείως άπαθής. Στο τέλος, της αποκρίθηκε:

— Τό κόλπο σου δέν έπιασε! Τό ξέρω ότι μου τα λές αυτά, για να δοκιμάσεις την αγάπη μου!...

— Δυστυχώς είναι ή αλήθεια! είπε ή Νικόλ με δάκρυα στα μάτια. Άν εύρισκε ένα δάνειο ό πατέρας μου, θα μπορούσε να σωθί.

— Βέβαια, αλλά πώς να τό βρή;...

— Έως έού θα μπορούσε να τον βοηθήσει, του αποκρίθηκε ή Νικόλ διατακτικά. Τα μάτια της πνιγμένα από δάκρυα ήταν γεμάτα ίκεσία, καθώς έλεγε τίς τελευταίες λέξεις.

— Έκείνος τότε πρόσφερε άτάραχα, αλλά σταθερά:

— Άς μη ξαναμιλήσωμε γι' αυτό! Γύρισε κοντά στον πατέρα σου. Θάξη τόση ανάγκη από συντροφιά...

Χωρίς άλλη απάντηση ή Νικόλ σηκώθηκε και έφυγε από τό σαλόνι. Τό μυαλό της δούλευε γρήγορα, άπελπισμένα. Τί έσήμαιναν τα τελευταία λόγια του άραβωνιαστικού της; Μπορούσε αυτός ό άνθρωπος ν' άουνηθ ή ώσση τον πατέρα της;

— Εκείνη, παρ' όλη την αντίπαθεία που τό είχε, θά τον έλάτρευε, αν έκανε μία τέτοια χειρονομία. Ο' άξιζε να τον πάρη άντρα της για την ευτυχία του πατέρα της.

Ο Άντονίο της έίπε:

— Άς μη ξαναμιλήσωμε γι' αυτό!...

Θά πη λοιπόν ότι δέχονταν, και δέν άείζε να ξαναγίνει κουέβτα. Άσυχασμένη με τη σκέψη αυτή πήγε και κοιμήθηκε.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΝΙΚΟΛ

ΤΗΝ άλλη μέρα, μόλις άνοιξε τό μάτι της ό υπαρέτης της έφερε ένα γράμμα από μέρους του κ. Όρτέγκα και συγχρόως της έίπε, ότι ό μέλλον σύζυγός της στο διάστημα της νύχτας εξαφανίστηκε.

Τό γράμμα έλεγε:

«Αγαπητή δεσποινίς Ντεριέν.

Είμαι αφάνταστα στενοχωρημένος. Άπό τό λόγια σας κατάλαβα, ότι με κανένα τρόπο δέ θα μπόρεσω να κερδίσω την καρδιά σας. Προσπαθήσατε να βρήτε ένα πρόσχημα, για να μου επιστρέψετε τό λόγο που σας έδωσα.

»Λυπάμαι κατάκαρδα γι' αυτό. Πάντως προτιμώ να φύγω, χωρίς να σας ξαναδώ. Σας εύχομαι κάθε ευτυχία με τον άνθρωπο που θα με αντικαταστήσει και πού έχετε έσως διαλέξει. Παρακαλώ τό Θεό να άποκατασταθούν γρήγορα τό οικονομικά του πατέρα σας.

Σας άποχαίρετώ με λύπη μου Άντονίο.

Δέν έκλαψε ή Νικόλ όταν διάβασε αυτό τό γράμμα. Χάρηκε; Έως. Πάντως δέν τό άμολόγησε ούτε στον έαυτό της. Μία πικρία της έμεινε στην ψυχή.

— Έτσι θα κάνουν όλοι οι φίλοι μου, σκέφθηκε. Τώρα είμαστε φτωχοί. Πιας θα γυρίση να μας κυττάξει;»

Τότε μόνο πέρασε από τό νου της ότι ό συγγραφέας είχε δυό έβδομάδες να περάση να την δει. Τί άσχημη που είναι ή ζωή! Ποιός ξέρει πόσες γυναίκες τού είχαν εξαμολογηθί τον έρωτά τους κι' αυτός άόρατα τραγούσε, τραγουδούσε άδιάκοπα, χωρίς να σταματήσει πουθενά.

Τί κοιτή που ήταν και τί άμυαλή! Τώρα δέν της έμεινε τίποτ' άλλο, παρά να

εργασθί όπως εργάζονταν τόσα και τόσα κορίτσια.

— Άλλά πού να βρή δουλειά; Άπό πού ν' άρχισή; Ντύθηκε διαστρικά και δγήκε στο πάρκο. Δέν τολμούσε ν' αντιμετώπιση τον πατέρα της με τό δυσάρεστα νέα που είχε.

Τα πόδια της μηχανικά την έφεραν στη λίμνη με τα νούφαρα. Κάθισε σ' ένα πάγκο και τότε μόνο σκέφτηκε γι' άλλη μία φορά, πόσο ήταν δυστυχισμένη. Όλα μπροστά της φαίνονταν σκοτεινά, μαύρα και τό νερά της λίμνης, λές είχαν κι' αυτά ένα πένθιμο ρυθμό καθώς σάλευαν άνεπαίσθητα, γύρω από τό άγαπημένο της νούφαρο.

— Άγαπημένο μου, ψιθύρισε ή κοπέλλα, γιατί δέ μ' άφηρε να πνιγώ;

Έκλαψε πολλή ώρα ή Νικόλ, με δάκρυα καφτά, άπελπισμένα. Κάποια στιγμή, ένα χέρι άκούμπησε στον ώμο της.

— Γιατί κλαίς, μικρή μου φίλη, αν δέν είναι αδιακρίσια να σε ρωτήσω;

Σήκωσε τα μάτια της και είδε τον κ. Χοστάλ, μπροστά της, ψηλό, σοβαρό, να την κυττάζει με συμμόνοια.

Δέν είναι αδιακρίσια, γιατί αύριο θα τό ξέρη όλος ό κόσμος, του άπάντησε. Καταστροφάκος και όλος ό κόσμος μας έγκαταλείπει...

— Όλος ό κόσμος;

— Δηλαδή, λέω γι' αυτόν τον Άντώνιο Όρτέγκα...

— Τον μνηστήρα σας;

— Εύτυχώς, δέν είναι πιά!...

Δέν πρότει να κρίνετε όλο τό κόσμο, από ένα άνθρωπο σαν κι' αυτόν, ύπάρχουν εύτυχώς κι' άλλοι... Δέν είμαι φίλος σας;

— Είστε φίλος μου, αλλά τί μπορείτε να μου κάνετε;

— Πού έρετε; Νά σας πώ την αλήθεια, χαίρομαι για τό άτύχημά σας!

— Και σείς;

— Έγινε κατακίτρινη και τό μάτι της τον κυττάζαν με άγωνία.

Ο Βαρόνος έμεινε άπορημένος.

— Νικόλ σ' αγαπώ, της ψιθύρισε, και δέν θα τολμούσα να στο πώ αν ήσουν πλούσια...

— Είμαι τόσο εύτυχισμένη! φώναξε ή κοπέλλα κι' έπεσε στην άγκαλιά του.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ!..

Χειροπιασμένοι γύρισαν στον πύργο. Ο πατέρας της καθόταν σε μία πολυθρόνα άρρωστος, άπελπισμένος.

Τους κυττάζει και τους δυό με άποδοκιμασία. Άντι για άλλο χαίρετισμό, είπε στην κόρη του:

— Πού είναι ό Άντονίο;

— Έφυγε τη νύχτα, έπειδή μ' άγαπούσε μόνο όσο ήμουν πλούσια!...

— Τον παληάνθρωπο!...

— Μη στενοχωριέσαι μπαμπά γι' αυτόν. Σου παρουσιάζω τον κ. Χοστάλ, τον άραβωνιαστικό μου, αν τό έπιτρέπης!

Τότε έπένεθε ό Φρανσίς μ' ένα χαμόγελο.

— Έπιτρέψτε μου να παρουσιάσω μόνο μου. Είμαι ό Βαρόνος ντε Λοστάλ, ό παλιός ιδιοκτήτης αυτού του πύργου. Άγαπώ την κόρη σας μ' όλη μου τη καρδιά. Μου τη δίνετε;

— Η ευτυχία της Νικόλ, είναι και δική μου! είπε ό πατέρας. Νά ζήσετε εύτυχισμένοι... παιδιά μου!

— Έπειτα γυρίζοντας δύσπιστα στο νέο γαμπρό του, του έίπε:

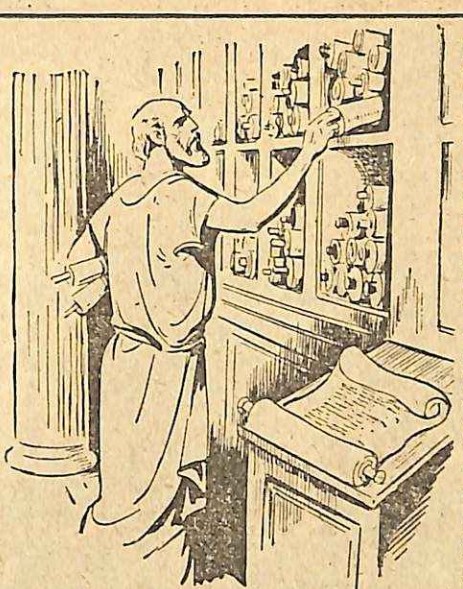
— Έσείς τολμάχιστον ξέρετε ότι είμαστε κατεστραμμένοι!

— Τό ξέρω, αλλά ή τύχη μας βοήθησε. Έλαβα σήμερα την είδηση ότι ένας μακρινός θείος μου, με άφινει γενικό κληρονόμο της τεράστιας περιουσίας του. Κι' έτσι, πατέρα, τίποτα δέ χάθηκε. Ο πύργος είναι πάλι δικός μας και τό εργοστάσιό σας θα δολέψουν όπως πρώτα...

— Τί ώραία που είναι ή ζωή! φώναξε ή Νικόλ, που ξανάβινε πάλι χαρούμενη και ένοιωσθη. Φαντάσου, προχτές ήμαστε πλούσιοι, χτες φτωχοί, και σήμερα...

— ...εύτυχισμένοι! είπε ό Βαρόνος και κυττάζε με λατρεία τη Νικόλ.

— Ένα μόνο σε συμβουλεύω, είπε ό κ. Ντεριέν πού γαμπρό του. Άν ποτέ δυσσαρεστήθης με την κόρη μου, να την ξαναρίσεις στη λίμνη με τα νούφαρα!...

Στην περίφημη βιβλιοθήκη της Άλεξανδρείας οι Πτολεμαίοι συγκεντρώνουν ό,τι είχε γραφί ως την εποχή εκείνη...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ

Άπό την πρωτόγονη εποχή ως τα χρόνια μας

Άπό τη στιγμή που ό άνθρωπος άνακάλυψε τη γραφή, άρχισε κι' ή ιστορία των βιβλιοθηκών. Με τη διαφορά πως ό βιβλιοθήκης αυτές ήταν πρωτόγονες κι' ελάχιστα θυμίζουν αυτές που ξέρουμε σήμερα. Όπως είναι γνωστό στους περισσότερους, τα πρώτα «βιβλία» που φανερώθηκαν στον κόσμο, δέν ήταν τίποτ' άλλο παρά τετράγωνες πέτρες, που πάνω τους χάραζαν οι συγγραφείς όσα ήθελαν να πουν. Ως πριν από μερικά χρόνια ακόμη, τ' αρχαιότερα βιβλία θεωρούνταν οι «λίθιοι», όπου οι Άσσύριοι είχαν χαραχί τη νομοθεσία τους. Άρισμένες όμως ανακαλύψεις που έγιναν άργότερα στη Μ. Άσία, στην Κρήτη και πρό πάντων στο Μεξικό, έκαναν τους επιστήμονες να στρέψουν την προσοχή τους προς άλλες, άρχαιότερες εποχές.

Τα διάφορα κανάλια, τα σκεύη κι' οι τοίχοι γραφίς που βρέθηκαν στην Κρήτη από τον Σ. Λιμαν, είναι καλυμμένα μ' επιγραφές γραμμένες σε μία γλώσσα, που τα μυστικά της δέ μπόρεσαν άκόμη οι άρχαιολόγοι να τα ερμηνεύσουν τελείως. Πολλοί βέβαια άπ' αυτούς, έπί μόνον ότι κατόρθωσαν να τα διαβάσουν. Τα συμπεράσματά τους όμως — όπως τουλάχιστον άνέφεραν αυτοί που καταπίστηκαν με τη Μινωική γραφή — είναι κάπως αθάνατα. Άντιθέτα όλη αυτή ό τίς άνακαλύψεις του Μεξικού, που έδωσαν θετικά αποτελέσματα. Πρόκειται κι' έδώ για πλάκες από άργιλλο, χαραγμένες από ανθρώπινα χέρια.

Οι άρχαιολόγοι, που έκαναν άνασκαφές στην περιοχή Άμντα, τις βρήκαν στείλαιμένες κατά σειρά, κάτω από ένα στρώμα σάτης ή φαιστίου, σε βάθος δέκα μέτρων. Αυτοί που τις άνακάλυψαν, λένε ότι πρόκειται για την άρχαιότερη βιβλιοθήκη του κόσμου. Χρονολογείται από τό έτος 7000 πρ Χριστού. Τα «βιβλία» αυτά, περιλαμβάνουν τίς συλλογές των νόμων, που κανονίζουν τίς υποθέσεις του πρωτόγονου έκείνου λαού, καθώς και διάφορες έπικλήσεις προς τίς δυνάμεις της φύσεως. Άπό τό γεγονός ότι σιμά στις πλάκες βρέθηκαν μερικοί άνθρωποι σκελετοί, βγαίνει τό συμπέρασμα πως κάποια έαφική έκρηξη ήφαιστείου θα σέπασε με τη λάα του όλόκληρη την περιοχή της Άμντα.

Όταν έπειτα από χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι άνακάλυψαν τη χρήση του παπύρου, σημειώθηκε τεράστια αλλαγή. Η γραφή πάνω σε πλάκες, σε κεραμικά ή και σε δούρακα άκόμη, εγκαταλείφθηκε σχεδόν τελείως. Οι πύργοι, πού εύχρηστοί και πού εύκολα μεταφέροντο από τό ένα μέρος στο άλλο, στάθηκαν ή άφορηή μιάς μεγάλης ποσότητας. Έτσι ίδρυθηκαν πέρα πολλές βιβλιοθήκες, σ' όλα τα κέντρα του πολιτισμού της εποχής εκείνης. Οι άρχαιοι Έλληνες έγραφαν πάνω σε παπύρους. Αυτό τό άναφέρει ό Άριστοτέλης και πολλοί άλλοι συγγραφείς του καιρού του. Στην Κόρινθο, σιμά στο νού του Άπόλλωνος, ύπρχε περίφημη βιβλιοθήκη, που την έχτισε τό 600 πρ Χριστού ό Περίανδρος, μία από τίς περιγρότερες μορφές της άρχαιότητας.

Τόν κατέκαιαν στους έφτά μεγάλους σοφούς κι' όμως ήταν σκληρός άνθρωπος. Δίκαιος με τό λαό, σκότωσε χωρίς λόγο τ' γυναίκα του Λυσία, όταν την είδε να φέρνει με άπόκτητα κρασί από χωράφια, για να πιούν οι δούλοι του πατέρα της. Άγούσε με πάθος τα γράμματα κι' έγραφε στίχους. Άλλά ήταν τόσο φιλογρήματος, που άρπαξε μία έφη στην περιουσία των έταίρων της Κόρινθου. Έδωσε τους

άγώνες των Έσθμιών, με ζώσε έρμος πάνω στον Άκροκόρινθο, με μερικούς άγριους σωματοφύλακες. Στρατήγησε πολλούς πολέμους και κέρδισε νίκες. Πάβαινε όμως πάνω στη μάχη. Παίδευε με σασμό τό γυίο του κι' όταν τον έβλεπε να κλαίη, έφεπτε στο λαιμό του και τον καταβόλιζε.

Παρ' όλα αυτά ό Περίανδρος, ήθελε να βλέπει τους υπάκουούς του να διαδίδουν. Γι' αυτό κι' έχτισε τη βιβλιοθήκη του Άπόλλωνος, συγκεντρώνοντας εκεί άπ' όλο τον τότε γνωστό κόσμο ό,τι γραφόταν. Ο ταλλυγούνης αυτός, πλήρωνε μεγάλα ποσά για ν' αγοράση πολύτιμα και σπάνια «χειρόγραφα». Ο περίφημος Πάυσανίας πού είδε τη βιβλιοθήκη, όταν πέρασε από την Κόρινθο, μας την περιγράφει με θαυμασμό και μας άναφέρει ακόμα από τα συγγραμματα που ύπρχαν ακόμη στην άπέραντη αίθουσα της. Μας μιλεί για μορμάρια καθίσματα και τραπέζια, όπου οι άναγνώστες καθόντουσαν — όπως άκριβώς γίνεται σήμερα στις δημόσιες βιβλιοθήκες — για να μελετήσουν τους παπύρους και τα βιβλία. Άπό τη βιβλιοθήκη αυτή δέ σώζεται πιά τίποτα.

Η σπουδαιότερη ώστόσο βιβλιοθήκη, που άναφέρονταν τα χρονικά της άνθρωπότητας, είναι χωρίς άμφισβησία ή φημισμένη βιβλιοθήκη της Άλεξανδρείας. Την έχτισαν οι βασιλείς της έλληνικής Άιγύπτου — οι Πτολεμαίοι — πού είχαν κατορθώσει να συγκεντρώσουν ό,τι είχε γραφί ως την εποχή εκείνη. Έτσι, κατά τη βασίλεια του Πτολεμαίου του Σατήρος, ή βιβλιοθήκη αυτή είχε τριακόσιες πενήντα χιλιάδες τόμους και, με τα παραρτήματα της, άλλους τόμους. Έκει μέσα βρισκόντουσαν όλες οι τραγωδίες του Αισχύλου, του Εύριπίδη και του Σοφοκλέους, που είναι σήμερα χαμένες, καθώς και άλλων συγγραφέων της άρχαιότητας.

Η βιβλιοθήκη της Άλεξανδρείας καίκε. Λένε πως την έκαψε ό Άράβος έπιβρόντης Όμάρ κι' ότι προτού της βάλι φωτιά, έίπε:

«Αν τα βιβλία αυτά περιέχουν πράγματα σύμφωνα με τό Κοράνι, είναι περσιτά, άφού έχουμε τό Κοράνι, που περιέχει όλη την ανθρώπινη σοφία. Άν παλι γράφουν πράγματα αντίθετα προς τό Κοράνι, είναι έπιβρόντα. Έπομένως πάλι πρέπει να καταστραφούν.»

Οι αυτά όμως δέν είναι παρά ένας θρύλος. Σήμερα οι ιστορικοί παραδέχονται, ότι ή βιβλιοθήκη της Άλεξανδρείας την έκαψε ό φανατισμένος χριστιανισμός όλος.

Οι Ρωμαίοι είχαν κι' αυτοί βιβλιοθήκες. Ο Νέρων κι' ό Τιβέριος πού πάντοτε έχτισαν πολλές άπ' αυτές, όχι μόνο στη Ρώμη, αλλά και στις άκριτικές περιοχές που κατακτούσαν οι σιδερόφρονες στρατιές τους. Έως άπ' αυτούς να μεταδόθηκε ή μανία των βιβλιοθηκών και στους Βυζαντινούς. Μέχρι τον πέμπτο μετά Χριστό αιώνα, ή πόλη των Αθηνών ύπνρησε τό μορφοτικό κέντρο της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Έλληνες διδάσκαλοι τίς ρητορικές και τίς φιλοσοφικές γνώσεις ως σοφιστές — πήγαν εκεί, άλλοι για να έπιδείξουν τίς γνώσεις τους και ή ρητορική τους ικανότητα κι' άλλοι, για να μελετήσουν τα συγγράμματα της φημισμένης σχολής τίς πάσεις, που, όπως λεγεται, είχε μία από τίς καλύτερες βιβλιοθήκες του κόσμου.

Ο θριαμβός του Χριστιανισμού — κατά τα τέλη του τετάρτου αιώνα — ύπρησε άληθινή καταστροφή για τίς σχολές των Αθηνών και τη βιβλιοθήκη της, που συμπληρώθηκε στα τέλη του ίδιου αιώνα, με τίς καταστρεπτικές έπιδρομές των Βησιγότθων στην Έλλάδα. Τό μεγαλύτερο όμως γτύχημα που δέχτηκε ή προαναφερμένη σχολή, ύπρησε ή δολοφονία του Πανεπιστημίου της Κωνσταντινούπολης. Όταν ή τελευταία έγινε πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, πολλοί ρήτορες και φιλόσοφοι ήρθαν στη νέα πόλη. Διδάσκαλοι και όλοιοι κλήθηκαν από την Άφρική, τη Σρία και άλλα μέρη. Ο Άβιος Έρμόνιος γράφει στο «Χρονικό» του (360 — 62 μ. Χ.) ότι ή βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου αυτού, περιλάμβανε πολλές χιλιάδες τόμους βιβλίων και άλλα σπάνια χειρόγραφα και παπύρους. Όλοι σχεδόν οι αυτοκράτορες, οι πατριάρχες και γενικά οι διακονούμενοι της εποχής εκείνης, πήγαν να συμβουλευτούν τα διάφορα συγγράμματα της.

Στό Μεσαίωνα, οι περιγρήνες και τό χαρτί, είχαν πιά διαδοθή σ' όλη την Εύρώπη. Βιβλιοθήκες, καθώς όρθρητικές μορφές ύπρχαν, σ' όλα τα μοναστήρια. Έπειδή όμως οι μοναχιστές και τό χαρτί στοιχίζαν άκόμη πανάκριβα, οι μοναχοί συγγραφείς έκαναν κατ' άπόλό και τερατώδες. Έπαύσαν πάλαι κείμενα που περιείχαν άισιουργήματα της κλασσικής περιόδου, τα έδωσαν με λειονύ κι' έγραψαν πάνω τους τα σχολαστικά τους συγγράμματα. Τα σέβασμένα αυτά κείμενα, που λεγονται απολιμνιστά, ή σημερινή έπιστήμη κατόρθωσε, χρησιμοποιώντας διάφορα χημικά μέσα και ειδικές κτινές, να τα έπαναφέρει στην πρώτη τους κατάσταση. Έτσι έσυνέρχον τον προορισμό τους.

Η άνακάλυψη της τυπογραφίας από τό Γουτεμβέργιο διέσωσε πιά εύρωστα τα βιβλία κι' οι βιβλιοθήκες άρχισαν να γινώσκουν μία έξαιρετική άνθηση. Πριν την άνακάλυψη της τυπογραφίας, τό κάθε κείμενο έπρεπε ν' αντιγραφί όλόκληρο με τό χέρι, πράγμα μακροχρόνιο και δύσκολο. Ένώ τώρα από κάθε βιβλίο μπορούμε να βγάλουμε δυσε χιλιάδες αντίτυπα θέλουμε.

Γ. Β. Ι.

Ξεδιπτήμη

Αυτοκατευθυνόμενα φάρμακα κατά του καρκίνου

Μιά επαναστατική
ρωσική εφεύρεση

ΣΤΟ τελευταίο διεθνές καρ-
κινολογικό συνέδριο, που
συνήλθε στο Λονδίνο και
στο οποίο έλασαν μέρος 2000
γιατροί από 64 χώρες, ο κα-
θηγητής Λ. Φ. Λαριόνωφ, του
'Ινστιτούτου πειραματικής
παθολογίας και θεραπευτι-
κής καρκίνου της Μόσχας,
έγινε διάσημος πάνω στο μαυ-
ροπίνακα το σχήμα ενός μικ-
ροσκοπικού πυραύλου, που
αποτελείτο από δύο μέρη.
'Εσπευσε, όμως, να εξηγήσει
αμέσως ότι δεν πρόκειται
για πύραυλο, αλλά για ένα
«αυτοκατευθυνόμενο» φάρμα-
κο έναντι του καρκίνου.

Η εφεύρεση του Ρώσου έ-
πιστήμονος χαρακτηρίστηκε
ως επαναστατική κι' ως η
μεγαλύτερη των 25 τελευταί-
ων ετών. 'Εκτός από τον καρκί-
νο, άλλωστε, μπορεί να έ-
φαρμολογηθεί και σε πολλές άλ-
λες ασθένειες.

Η έπιστήμη διαθέτει σή-
μερα ένα πλούσιο όπλοστό-
νιο από χημικά ουσίες, ό-
πως είναι ο άζωτοπυρίτης ή
τα παράγωγα του κολχικού,
που καταστρέφουν τα καρκι-
νώδη κύτταρα. Καθημερινώς,
άλλωστε, ανακαλύπτονται
και άλλες.

Αλλά τα φάρμακα αυ-
τά, εκτός από τα καρκινώδη
κύτταρα, καταστρέφουν και
τα υγιή και ιδιαίτερος έ-
κείνα του οστεώδους μυελού,
που είναι τα εργαστήρια πα-
ρασκευής των αιμοσφαιρίων.

— Όταν πρόκειται να χρη-
σιμοποιήσω έναν αντικαρκι-
νικό φάρμακο, είπε ένας 'Αγ-
γλος καθηγητής, βρίσκομαι
μπροστά σε ένα τρομερό δί-
λημμα. 'Αν χορηγήσω μι-
κρές δόσεις, το φάρμακο πα-
ραμένει χωρίς αποτέλεσμα.
'Αν χορηγήσω ισχυρές δό-
σεις, υπάρχει κίνδυνος να κα-
ταστρέψω μαζί με τα άρρω-
στα και τα υγιή κύτταρα. Σε
πολλές περιπτώσεις, αναγ-
κάστηκα να διακόψω τη थे-
ραπεία, τη στιγμή ακριβώς
που αρχίζουν να εμφανίζον-
ται τα πρώτα ευνοϊκά αποτε-
λέσματα.

Τη λύση στο πρόβλημα αυ-
τό την έδωσε το «αυτοκατευ-
θυνόμενο» φάρμακο του Ρώ-
σου επιστήμονος. Το φάρμα-
κο αυτό αποτελείται από δύο
μέρη. Το ένα είναι ο «φο-
ρέας», που θα μπορούσαμε
να τον παρομοιάσουμε με το
σώμα του πυραύλου. Το άλλο
είναι η αντικαρκινική ουσία
(το κεφάλι του πυραύλου),

που οδηγείται από τον «φο-
ρέα» στον «στόχο», για τον ό-
ποιον προορίζεται.

Ο Λαριόνωφ μελέτησε
προσεκτικά τη σύστασι τόσο
των υγιών όσο και των καρκι-
νωδών κυττάρων και παρε-
τήρησε ότι τα δεύτερα περιεί-
χαν σε πολύ μεγαλύτερη ά-
ναλογία άρισμένα ένζυμα,
που είναι γνωστά με το όνο-
μα της πεπτιδάσης. Αναζη-
τησε, λοιπόν, ουσίες που έ-
χουν χημική συγγένεια μ' αυ-
τά και παρασκεύασε από αυ-
τές τον «φορέα» του φαρμά-
κου του. Αυτός ο «φορέας»
κατευθύνεται στα κύτταρα, ό-
που ξέρει ότι θα βρει καλύ-
τερη φιλοξενία και παρασύ-
ρει μαζί του και την αντικαρκι-
νική ουσία.

Όπως ανακοίνωσε ο Λα-
ριόνωφ, η μέθοδος αυτή άρχι-
σε να εφαρμόζεται από πέν-
τε χρόνια στη Ρωσία. Οι ά-
σθενείς που υπεβλήθησαν σ'
αυτήν είναι σήμερα υγιέστα-
τοι, ή δε ραδιογραφική εξέ-
ταση δείχνει τελεία εξαφάνι-
σι του καρκινώδους όγκου.

Στο συνέδριο του Λονδί-
νου, τέσσερις γιατροί από τη
Νέα 'Ορλεάνη παρουσίασαν,
έξ' άλλου, μία πρωτότυπη
μέθοδο, που συνίσταται στο
«χημικό πλύσιμο» των καρκι-
νωδών κυττάρων.

Το πλύσιμο του αίματος
είναι γνωστό από κάμποσον
καιρό. Συνίσταται στην αφαί-
ρεσι μίας ποσότητας αίματος
(1)2-1 λίτρου), που διο-
χετεύεται σε μία ειδική συ-
σκευή. 'Εκεί, απαλλάσσεται
από τα βλαβερά στοιχεία που
περιέχει και ταυτόχρονα ά-
ναζωογονείται με οξυγόνο.
Ξαναγυρίζει κατόπιν στην
κυκλοφορία.

Προκειμένου για έναν καρκι-
νώδη όγκο γίνεται το εξής:
Οι αρτηρίες κι' οι φλέβες
που βρίσκονται γύρω σ' αυ-
τόν «δένονται» και το αίμα
που περιέχεται σ' αυτές διο-
χετεύεται στην ειδική συ-
σκευή για την όποιαν μιλή-
σαμε παραπάνω. 'Εκεί, έκ-
τός από τον καθαρισμό και
την οξυγόνωσι του, εμπλουτι-
ζεται επίσης και με την ειδι-
κή ουσία που καταστρέφει τα
καρκινώδη κύτταρα. Ξανα-
γυρίζει κατόπιν στην κυκλο-
φορία. Η αντικαρκινική ού-
σία έναποτίθεται τότε πάνω
στον όγκο και «ριζώνεται»
τόσο καλά πάνω σ' αυτόν,
που δεν υπάρχει κανένας κίν-
δυνος να μεταφερθεί σε άλ-
λα όργανα.

Η επέμβασις διαρκεί μισή
περίπου ώρα. Κατά τους 'Α-
μερικανούς επιστήμονες, άρ-
κεί ένα μόνο «χημικό πλύσι-

μο» των κυττάρων, για να έ-
ξαφανισθεί τελείως ο καρκι-
νώδης όγκος και να ξαναβρεί
ο άσθενής την υγεία του.

Η μέθοδος αυτή εφαρμό-
στηκε ως σήμερα σε έφτα ά-
τομα.

Η ρωσική κι' η αμερικανι-
κή μέθοδος αποτελούν τερα-
στία συμβολή στη θεραπεία
του καρκίνου. Γιατί κι' οι δύο
μάρς επιτρέπουν να χρησιμο-
ποιήσωμε αποτελεσματικά το
πλούσιο όπλοστάσιο από χη-
μικά φάρμακα, που διαθέτο-
με και που γίνεται διαρκώς
μεγαλύτερο.

☉☉

Το έλκος δε χρειάζεται δίαιτα

Αφού μελέτησε επί πολλά χρό-
νια τη λειτουργία του στομάχου,
ένας γιατρός του Πανεπιστημίου
της 'Οκλαχόμα κατέληξε στο συμ-
πέρασμα ότι το γαστρικό έλκος
δεν εξαρτάται από το τί τρώ-
με, αλλά απ' το πόσο συ-
χνά ά τρώμε. Μ' άλλα λό-
για, ά τρώμε κάθε 2-3 ώρες, τα
γαστρικά υγρά δεν προλαβαίνουν
να επιδράσουν στο βλεννογόνο του
στόμαχου και το δωδεκαδακτύ-
λο και να τον έρεθίσουν. Συνε-
λου και να τον έρεθίσουν. Συνε-
πώς συμπεραίνει ο 'Αμερικανός
γιατρός — δε χρειάζεται καμιά
δίαιτα, τουλάχιστον έφόσον το
έλκος δεν αιμορραγεί. Μπορεί ο
έλκος να τρώει, ό,τι θέλει, αλλά
από λίγο και συχνά.

Τα υγρά στις πρώτες βοήθειες

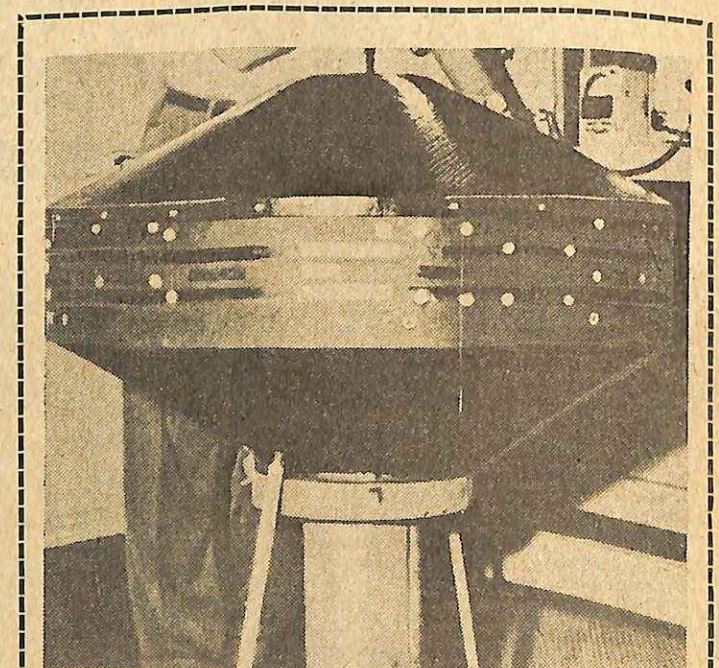
Όταν προσφέρουμε τις πρώτες
βοήθειες στο θύμα ενός ατυχήμα-
τος, δεν πρέπει να του δίνουμε
πρόχειρο να πιει υγρό. Στο ζήτη-
μα αυτό ισχύουν οι εξής βασικοί
κανόνες: 1) Πρέπει να δίνονται
υγρά στα θύματα αιμορραγιών,
σοβαρών εγκαυμάτων ή καταγμά-
των των μεγαλύτερων οστών, κα-

θώς και σε τραυματίες που είναι
πολύ διψασμένοι και χλωμοί. έ-
φόσον δεν πρόκειται να τους πα-
ρασχεθεί ιατρική βοήθεια επί μι-
ση ώρα ακόμη. 2) Σε περιπτώ-
σεις μεγάλης αιμορραγίας, πο-
τέι να δίνονται τα υγρά μεμιάς.
3) Στις άλλες περιπτώσεις, το
σωστό είναι να δίνονται σιγά-σι-
γά, για να απορροφάται ο έμε-
τός (όχι περισσότερο από ένα τρί-
το ποτηριού κάθε 10-15 λεπτά
της ώρας). 4) 'Αν το θύμα εί-
ναι ανίσθητο άν έχει ναυτία ή
πληγή στην κοιλιά, ή άν πρόκει-
ται να έγχειρισθεί άμέσως, μην
του δίνετε υγρά. 5) Δίνετε σκέτο
νερό, όχι πολύ ζεστό, ούτε πολύ
κρύο. 'Αν είναι δυνατόν, προσθέ-
τετε σε κάθε δόση νερό μία κου-
ταλιά του γλυκού αλάτι και μι-
ση κουταλιά του γλυκού σόδα. 6)
'Αποφύγετε τα υλικοπνευματώδη
και τα αεριούχα ποτά.

Τι είναι ο «ψευδοθυ- ρεοειδισμός»

Σε πολλές περιπτώσεις, πα-
ρουσιάζονται σε διάφορα άτομα τα
συμπτώματα του υπερθυρεοειδι-
σμού (απώλεια βάρους, νευρικό-
της, τρεμούλες παλμοί, ζεστό και
υγρό δέρμα, μετά γουργουλιές και
λαϊμός προεξέχοντες), χωρίς όμως
να υπάρχει στην πραγματικότητα
καμμία άνωμαλία στη λειτουργία
του θυρεοειδούς. Λέμε τότε ότι
πρόκειται για «ψευδοθυρεοειδι-
σμό», μία κατάσταση που όφειλε-
ται σε νευρική υπερένταση και έ-
ξάντλησι, αποτέλεσμα καταχρήσε-
ων στο κάπνισμα, στον καφέ ή
το τσάι. Πολλά απ' αυτά τα ά-
τομα καπνίζουν 2-3 πακέτα την
ημέρα, και η νικοτίνη συστέλλει
τα αιμόφορα αγγεία της, προ-
καλώντας τους τα συμπτώματα
που αναφέραμε. 'Αλλοι πάλι πι-
νουν 5-30 φλυτζάνια καφέ την
ημέρα, παρέχοντας έτσι στον όρ-
γανισμό τους μία υπερβολικά με-
γάλη δόσι καφεΐνης.

Η θεραπεία σε τέτοιες περι-
πτώσεις είναι απλή: κόψιμο του
καπνισματος ή του καφέ, μαζί με
λίγη άναπαύσι στην εξοχή, για να
υποχωρήσουν όλα τα συμπτώ-
ματα.

Ο ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Αυτός είναι ο τεχνητός δορυφόρος της Σελήνης, που οι 'Αμερικανοί
εξαπέλυσαν πρό ημερών χωρίς επιτυχία από το Κέιπ Κανάβε-
ραλ. 'Εάν οι πύραυλοι λειτουργούσαν σύμφωνα με τις προβλέ-
ψεις και τους υπολογισμούς, ο δορυφόρος αυτός θα περιστρεφό-
ταν τη στιγμή αυτή γύρω από τη Σελήνη και με μία φωτογρα-
φική μηχανή, που υπάρχει στο έσωτερικό του, θα φωτογράφιζε
για πρώτη φορά την άλλη όψη της Σελήνης που είναι άγνωστη σε
μας. Οι εικόνες αυτές θα έφταναν στη Γη μέσα ενός ισχυρού
πομπού τηλεόρασης, ικανού να τις εκπέμπει σε απόσταση μεγα-
λύτερη των 500.000 χιλιομέτρων. Ο δέκτης που προορίζεται να
δεχτεί τις εικόνες αυτές είναι εγκατεστημένος στις νήσους Χαβάι.

Όμελιταίος πυρετός

Προσέξτε το γάλα και τα
γαλακτερά

Ο ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ πυρετός εί-
ναι μία ασθένεια που πα-
ρατηρήθηκε άρχικά στις
ακτές της Μεσογείου και έ-
δικως στη νήσο Μάλτα (Μελί-
τη), από την οποία πήρε και
το όνομά του. Από ώρισμέ-
νες περιγραφές του 'Ιππο-
κράτους, μπορούμε, ώστόσο,
να υποθέσωμε ότι ήταν γνω-
στή από την αρχαιότητα. 'Α-
ποκαλείται επίσης κυματοει-
δής πυρετός, λόγω των δια-
κυμάνσεων της θερμοκρασί-
ας, που παρουσιάζει, και
μπρουσελλόζη από το όνο-
μα του 'Αγγλου γιατρού
Μπρούς, που ανακάλυψε το
1887 τον ειδικό βάκιλλο, που
προκαλεί αυτή την ασθένεια.

Ο μελιταίος πυρετός είναι
εξαπλωμένος σήμερα σ' ό-
λοκληρον τον κόσμο, ειδικώ-
τερα δε κάνει θραύσι στις
γλόβες της λατινικής 'Αμερι-
κής.

Η περίεργη αυτή ασθένεια
μεταδίδεται από τα ζώα και
ιδίως τα αιγοπρόβατα και
κατά δεύτερο λόγο από τα
βάδια. Στους χοίρους είναι
σπανιότερη.

Τα ζώα παρουσιάζουν με-
γαλύτερη άνοχη από τον
άνθρωπο στο μελιταίο πυρε-
τό. Οι κατσίκες κι' οι προ-
βατίνες, όμως, που προσ-
βλήθηκαν απ' αυτή την ασθέ-
νεια, παθαίνουν αλλεπάλλη-
λες αποβολές κι' είναι άνι-
κανες πιά για άναπαράγωγη.

Στον άνθρωπο, ο μελιταίος
πυρετός μεταδίδεται είτε από
το δέρμα, είτε από το στόμα.
Δεν είναι άπαραίτητο να έρ-
θι κανείς σ' έπαφή με τα ζώ-
α ή με τα βάδια, για να προσβλη-
θί απ' αυτή την ασθένεια. Ο
βάκιλλος «υπορροέλλα» μπο-
ρεί να βρίσκεται στα περι-
τώματά τους, στο χοιτάρι
που έθαγαν ή όπου κοιμήθη-
καν κλπ. Η παραμικρή άνω-
χη διευκολύνει την εισδό-
χη στον όργανισμό. 'Αλλά,
λόγω της μεγάλης διεισδυτι-
κότητός του, μπορεί να εισ-
χωρήσει στο σώμα και χωρίς
να υπάρχει άνωχη. Από το
στόμα, έξ' άλλου, εισχωρεί
ιε το γάλα ή τα διάφορα γα-
λακτομικά προϊόντα (τυρί,
γιαούρτι κλπ.), που προέρ-
χονται από άσθενή ζώα.

Προκειμένου για το γάλα,
ή παστεριώσει δεν καταστρέ-
φει το βάκιλλο του μελιταίου
πυρετού. Πρέπει, λοιπόν, ά-
ποσιτιχώς να το βράζουμε.
'Ιδιαίτερη προσοχή άπαιτείται
για το κατσικίσιο γάλα. Το
μικρόβιο του μελιταίου πυ-
ρετού μπορεί να μεταδοθί έ-
πίσης με τα φρέσκα τυριά,
που είναι φτιαγμένα με κα-
ταικίσιο ή ποόθειο γάλα. Τα
τυριά που έλουν υποστή ζύ-
μωσι (κεφαλάσια), αντίθετα,
είναι άκίνδυνα. Γιατί η ζύ-
μωσι καταστρέφει αυτό το
βάκιλλο.

Από όσα είπαμε παραπά-
νω, είναι εύκολο να καταλά-
θι κανείς γιατί ο μελιταίος
πυρετός δεν παρατηρείται
μόνο μεταξύ εκείνων που ά-
συχολοούντα επαγγελματικά
με τα ζώα (τοσπάνθηδον,
ζωεμπόρων, γαλακτοκόμων,
κρεοπωλών κλπ.), αλλά

προσβάλλει και άτομα που
δεν έχουν καμμία σχέση μ'
αυτά.

Τα χαρακτηριστικά συμ-
πτώματά του είναι οι άφθο-
νοι ιδρώτες, ιδίως τη νύχτα,
οι πόνοι (στούς μύς, στις άρ-
θρώσεις ή τα όστα) και ο
πυρετός.

Ο πυρετός, σ' αυτή την ά-
σθένεια, εμφανίζεται κατά
κύματα. Καθένα απ' αυτά
διαρκεί 2-3 βδομάδες. 'Ε-
πείτα από μία άνοδο ως τους
39 βαθμούς ή και περισσότε-
ρο, ο πυρετός άρχίζει να ύ-
ποχωρεί κι' εξαφανίζεται βα-
θμιαία. 'Αλλ' ύστερα από με-
ρικές ημέρες ή εβδομάδες,
εμφανίζεται καινούργιο κύ-
μα, που άκολουθεί την ίδια
καμπύλη με το προηγούμενο.
Κατά κανόνα, τα κύματα αυ-
τά είναι 3-5, ταλαιπωρούν
δε τον άσθενή επί αρκετούς
μήνες.

Στις ελαφρές μορφές, ο ά-
σθενής διατηρεί την όρεξί-
του κι' η γενική του κατά-
στασι παραμένει ικανοποιη-
τική. Δεν αποκλείονται, ό-
μως, οι έντοπσεις του βάκιλ-
λου σε διάφορα όργανα. Τα
όργανα που προσβάλλονται
συχνότερα είναι:

α) Τα γεννητικά όργανα
στούς άντρες. Μπορεί τότε
να προκληθούν όρχιτίδες βα-
ρυτάτης μορφής.

β) Η σπονδυλική στήλη,
με αποτέλεσμα την εμφάνισι
της ασθένειας του Πότ.

γ) Το νευρικό σύστημα.
Συνεπείας: παραλύσεις, βα-
ρηκόια ή κωφότης.

δ) Το ήπαρ, τα νεφρά ή οι
βρόγχοι (ήπατιτίδες, νεφρί-
τιδες, βρογχίτιδες).

ε) Σε μερικές περιπτώσεις
παρατηρούνται ψυχικές δια-
ταραχές, που είναι κάποτε έ-
ξαιρετικά σοβαρές.

'Εκτός από την όξεία μορ-
φή της ασθένειας, υπάρχει
και η χρόνια, που παρατείνε-
ται επί γρόνια και κατεξαν-
τλεί τον άσθενή.

Τα αντιβιοτικά, εύτυχως,
σταματούν έπειτα από μερι-
κές ημέρες ή βδομάδες τις
διαδοχικές εισβολές στο πυ-
ρετό. Τα δοστικώτερα σ'
αυτή την ασθένεια είναι η
χρυσουκίνη, ή τετρακυκλίνη. Μερικοί
βάκιλλοι, όμως, κατορθώ-
νουν κάποτε να ξεφυγούν ά-
πό την έπίδρασί τους. Κρύ-
βονται τότε στα λιπώδη
γύγνια και μπορούν να
προκαλέσουν υποτροπές έπει-
τα από πολλά γρόνια.

Τα αντιβιοτικά δεν έπι-
δοούν συνήθως στις χρόνιες
μορφές.

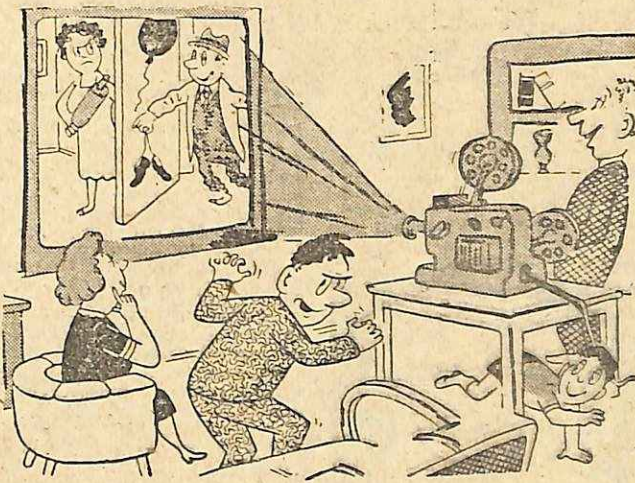
Στο μελιταίο πυρετό, όπως
και στον τύφο, πάσχαίνεται
πρώσι το αίθριο των λευ-
κών αιμοσφαιρίων. Γι' αυτό,
σε περίπτωση άιμοφιλίας πρό-
πει να γίνεται εξέταση του
αίματος. Περισσότερο θετι-
κά αποτελέσματα δίνει η κα-
λοήμενη αιμοκαλιέρνεια,
που συνίσταται στην πάσα-
κολούθησι των αντιδράσεων
που παρουσιάζει το αίμα του
άσθενούς, όταν το βράζουμε
μέσα σε ειδικά περιβάλλον.

☉☉

Κατά του άλκοολισμού

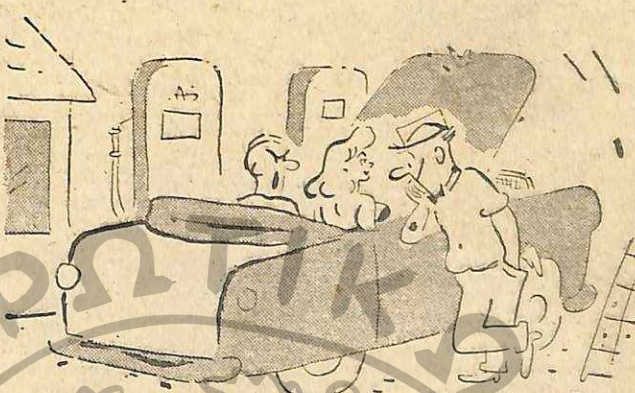
Στο Λονδίνο δοκιμάζεται ένα
νέο φάρμακο κατά του άλκοολι-
σμού, που φαίνεται πως είναι το
αποτελεσματικώτερο απ' όσα έ-
χουν βοήθί ως σήμερα. 'Ονομά-
ζεται «Τεμποξίλ». Κάνει άνωπόροα
στη γεύσι τα ούνονηματώδη ποτά,

Τελιωτοθεραπεία

— Αυτή τη σκηνή φαίνεται τη γύρισε ο Κωστάκης μας,
χωρίς να τον καταλάβουμε!

★ ★ ★

— Μόνο στο αυτοκίνητο σου είπα να ρίξεις μία ματιά!

— Κόττα τα παιδιά λίγο, Θεμιστοκλή, ώσπου να βρώ
το φίλμ, να περάσω στη μηχανή!...

Σύντομες εἰδησοῦλες

ΠΡΟΕΡΧΟΜΕΝΟΙ από την Έλβετία, ο Κάρλο Μποντίνι και η Σοφία Λόρεν έστσαν άεργοί στην Νικαρά και απ' εκεί με την Άλφα-Ρωμέο του Ποντίνι, την οποία ωδήγησαν οι ίδιος ο παραγωγός ζευγος διασχίζοντας 140 χιλιόμετρα από το δάσος στην πόσταν, που το χώριζε από τα βουνά, φέροντας να σπάσει εκεί πριν από τις δύο το ήλιο. Έχουν νοίκιασει για τέσσερες βρομάδες τη βίλλα «λά Μανταγκό», η οποία βρίσκεται δίπλα ακριβώς στη βίλλα της Μπρζιτ Μπαρντό. Η Σοφία δεν έκρυψε τη χαρά της επειδή θά ήθελαν ότι τέλος η ευκαιρία να γνωρίσει εκεί την Μπρζιτ, την οποία ποτέ μέχρι σήμερα δεν είχε συναντήσει. Και οι δύο στάρ διέκοψαν τις

Ἡ Νάντια Τίλλερ

διακοπές τους στο Σαιν-Τροπέζ, για να μεταβούν στη Βενετία και να παρουσιάσουν στο εκεί Κινηματογράφο Φεστιβάλ, η μέν Μπαρτόν το φιλικό «Στέριλτητα δυστυχισματος», η δε Σοφία Λόρεν το «Μαύρα όρχεστρα».

★ Μια γαλλο-ελληνική άποστολη θα αναχωρήσει την προσεχή άνοιξη για τη Νέα Γουίνεα, προκειμένου να εξερευνήσει την περιοχή Στέρν Γκαμπόργκε, την τελευταία ανεξερεύνητη περιοχή του πλανήτη μας.

Είνα ἀπο τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς
οἱ ὅτι θὰ εἶναι καὶ ὁ διάσημος Γάλλος
Βοσπόδης Ἄν-Κλωντ Πι-
σισφιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὰ εἰσι-
μετὰ ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν καὶ τὸ «Πορτο-
γαλέζοινα τοῦ Λεβάνου». Ἀπὸ μικρὰ
παῖδι ὁ Ζαν-Κλωντ Πασκάλ ἀνα-
τοῦσε τὴν περιπέτειά καὶ τὰ ταξί-
δια, ἀξάρως δὲ ἀμεσῶς τῆς μοναδικῆς
εὐκαιρίας πού του παρουσιάστηκε,
γιά νὰ ἐξερευνήσῃ μιὰ περιοχή,
στὴν ὁποία δὲν πάτησε νῆα ἡμέτερα
κανένως λευκός. Ὁ Ζαν-Κλωντ, ὁ-
λως πᾶς αὐτὸ δεῖ σημαίνει ὅτι εἶ-
καταλείπει τὸ θέατρο καὶ τὸν κινη-
ματογράφο. Ὅταν ὑστερὰ ἀπὸ ἑξή-
μινες ἐξαγυρίσῃ στὴ Γαλλία θ' ἀρ-
χίσῃ καὶ πάλι νὰ ἐργάζεται, πιστεύει
δε πῶς, θὰ εἶναι τότε πολὺ πλεονέ-
κτημένος ἀπὸ ἡμέτερα. Τὰ μόνα πραγ-
μάτα πού μᾶς εἶναι ἡμέτερα γνω-
στὰ γιὰ τὴν περιοχή Στέρν Γκει-
πέργκε, εἶναι ὅτι κατοικεῖται ἀπὸ
κανιβάλους καὶ ἀπὸ τερματίες σαύ-
ρες μήκους δύο μέτρων. Οἱ ἐπιστή-
μονες πιστεύουν νὰ ἀνακαλύψουν ἐ-
κεῖ καὶ ἀπογόνους τῶν προϊστορικῶν
δεσποναύων.

★ Η Άφειδι της Μάμου δ' αν
Μόρεν στη Βενετία, δέν πέρασε
Απατήρητη: 50 φωτογράφοι την
σκόπευαν με τις μηχανές τους κα-
θώς πολυεόλησαν με εκατοντάδες έλ-
σταντάνε. Στόχος τους ήταν ίδιος ο
γάμπης της σάπρ. πού γυρίσε στη
Ρώμη το φιλμ «Οι ωράρες γάμπες
της Σαμπρίνας». Φαντασθήτε όμως
την απογοήτευση όλων όταν μάθα-
ν πως ο σκηνοθέτης του φιλμ εί-
χε υποπλοκή στο έργο της γάμπης

της Βάν Ντόρεν με τις γάμπες της Ροσσάνα Μαρτίνι, που ξέλεγγη πριν από μερικούς μήνες μίς Ιταλία του 1958.

★ Στην Κωννή 'Ακτή συνεχίζεται ένας ψευτο-απορροπισμός, που είτε καταρρώσει, παρουσιαζόμενος ως φαρισαϊκός θαυμαστικός τους, να κλέψει σημαντικά χρηματικά ποσά από τα καμεινάρια διαφόρων γνωστών ήλοποιών. Μεταξύ των θυμάτων του συγκεκριμένου είναι η Ζυλιέτ Γκρεκό, η Άννυ Κονρύν, η Νταν Ρομπέν και η Κατερίν Σωφό. Ο Ρεμύ Μπαρτρενός από είναι το πραγματικό δυνάστη της υπόθεσης—άραγε είναι καρμική του από την προηγούμενη ζωή, όταν έδωσε δόξα στην προέλευση, δεν ξέρω.

Μιά μέρα η Ζυλιέτ Γκερκό των βρήκε μέσα στο καμαρίνι της στο θέατρο «Ολύμπια» του Παρισιού.

— Είμαι Βέλγος αεροπόρος, της είπε έκαινος. Θά θέλατε να γίνετε η κουμπάρουλα μου;

«Υστερα από μερικές μέρες ο «κουμπαρούλης» εμφανιζόταν με ένα μεγάλο επίδεσμο στο δεξιό μάτι.

«...Ένα αεροπορικό δυστύχημα παρ' όλο να μου στοιχίσει τη ζωή, της είπε.

«Η Ζυλιέτ Γκεκκό συγκινημένη τόν περιηγήθηκε και τόν άφησαν να την περιμένει, όταν χρειαστεί να ξαναβήθι στη σκηνή. «Η άπερσκειψία της αυτή της στοίχισε 20.000 φράγκα. Παρόμοια απέρσι ποσά πληρώσαν και οι άλλες στάρ που πίστεψαν πως ο Μπαρουζά ήταν Βέγγος αεροπόρος και φανατικός θαυμαστής τους. «Η σύλληψη του όμως έθωλε τέρμα στην... παρασκευιακή δράση του.

★ Ο Μωρίς Σεβαλιε, ο οποίος κλείνει τα 70 χρόνια του στις 12 Σεπτεμβρίου, γιορτάζει στο Παρίσι τα γενέθλιά του με τον αδελφό του γάστρου και έσθου μ' ένα φρσμμα στα 70 κερία μιας μεγάλης τούτας. Ο προκαταβολικός αυτός έορτασμός έγινε επειδή ο Μωρίς πού γύρισε στο Παρίσι το φιλμ «Η έλσολία» με τον Ροσσάνο Μπράνσι και την Ντεμιόρα Κέρρ. έφυγε για την «Αμερική, προκειμέ- νου να γυριστούν στα σκηνίτια του Χόλλυγουντ τα έσωτερικά του φιλμ.

Οι Άμερικανοί ανακάλυσαν για δεύτερη φορά τον Μωρίς Σεβαλιέ, 25 χρόνια μετά από τον πρώτο τον θρίαμβο («Εύθυμη χίρα» κλπ.). Οι εφημερίδες του αφιερώνουν άρθρα στην πρώτη τους σελίδα και τα περιοδικά δημοσιεύουν φωτογραφίες

— Είστε τυχερή, γιατί μου δρέσουν μόνο οι ξανθές!...

του στα ξεφούλλα τους. Ο Μωρίς κατέκτησε τους Άμερικανούς με τη ρεσιτάλ που έδωσε κατά την προσηλατή τουρνέ του στις "Ην. Πολιτείες, τις εμφάνισες του στην τηλεόραση και ιδίως παίζοντας με την "Ων-τρεϋ Χέιμπορν στην «Αριάν» και με τη Λέσλυ Κάρν στην «Ζίζι».

«Τὸ Ἀφούρῃσις ἄλλα δύο φῶς στὸ Χάλλουγουντ, ὁ Μάρσις Σεβαλιέ, ὁ κἀνὸ το γύρο τοῦ κοσμοῦ τραγοῦδωντας, Σκοπεῖται δὲ να περᾶσθ ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴ Μοσχα καὶ τὸ Πεκίνο. Στὶς ἐμφανίσεις του αὐτὲς θὰ κρατᾶ μόνος του τὸ πρόγραμμα ἐνὰ δόκλωνρο ἀπόγευμα. Ἐκεῖ ἀντικαταστήσει αὐμοκα καὶ τὶς ὀρχήστρες ποὺ θὰ τὸν συνοδεύουν, παίρνοντας μαζί του μιὰ βαλίτσα γεματὴ φωνοταινίες. Εἰκοσι ὀρχήστρες, ἀπὸ τὶς περιφημότερες, ἤπρην μέρος στὴν ἐγγραφή τῆς μουσικῆς πάνω στὶς φωνοταινίες αὐτὲς. Ἐτοί ἀφού ἀπογαρητῆσθ ὅλον τὸ κόσμον τραγοῦδωντας, ὁ Μάρσις Σεβαλιέ θὰ ἀποσυρθεῖ στὴ βίλλα του στὴ Μαρν-Λα-Κοκέτ, γιὰ νὰ ζήσει ἡσυχα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια του.

★ Η γνώστη στάρ Τζέννετ Λη, έπεσε θύμα ενός ζηλιάρη συζύγου, που προκάλεσε μία σύγκρουση αστυνομικών με το σκοπό να σκοτώσει τη γυναίκα του. Ο Ρόμπερτ Σέντον (39 χρόνων) περίμενε σ' ένα σημείο κοντά στο Χέλυγουντ το αστυνομικό της γυναίκας του, που τότε ένα ελγκαταλείπει, με το σκοπό να πέσει έπάνω του. Όταν το αναμενόμενο αστυνομικό εμφανίστηκε ο Σέντον πραγματοποιήσε το σχέδιό του, άλλα το αστυνομικό του μετά τη σύγκρουση έπεσε πάνω σ' ένα άλλο, συγκρούσι έπεσε πάνω σ' έναν Τζόνσον.

ἦσαν σὺν τῷ πατρὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἡ ἑξήκοντα
 ἡμέρᾳ τοῦ σὺζυγι τοῦ Τόνου Κέρ-
 ρις, τὸν Ντὴν Μάρτιν μὲ τὴν
 γυναῖκα του καὶ τὸ Φράνκ Σί-
 νάτρα. Ἡ ἑξήκοντα, ἡ ὁποία προ-
 κίεται σὲ λίγους μῆνες νὰ γίνῃ μη-
 τέρα, μεταφέρθηκε ἀμέσως ἐν μᾶ
 κλινικῇ, ὅπου οἱ γιατροὶ διαπίστω-
 σαν πὺς δὲν ἔπαθε ἀπώλутης τίπο-
 τα. Ἡ τριτὴ ἀσκυλοῦτι δὲν προκί-
 λεσε κανένα τραυματισμό. «Ὅσο γιν-
 οῦν τὸ αὐτοκίνητο, πάντα σὺν ὁποῖο ἔ-
 πασε ὁ ἑλληρικὸς σὺζυγος, δὲν ἦσαν τί-
 ναι γυναῖκες του, ἀλλὰ ἐνός νεοσφύ-
 ζοντος, σὺν ὁποῖο ἀναγκάστηκε ν'
 ἀνοήσῃται καινούργιον αὐτοκίνητο.

ἀγοράσῃ καινούργιο αὐτοκίνητο.

★ Μιά τρομερή σκηνὴ ζήλειος ἐξόπησης, ἕνα πρῶτὴ περασμένης ἐβδομάδος, τοὺς ἐνοίκους ἐνὸς μεγάλου ξενοδοχείου τῆς Νεαπόλεως.

Ἡ Σέλλεβ Γουίτερς σὺζυγοῦ τοῦ ἡθοποιοῦ Ἄντ ονυ Φράνκ

Ὁ ΤΖΗΝ ΚΕΛΛΥ

★ Η Νάντια Τίλλερ και ο Πέτερ Βάν Έουκ παρουσιάζουν οι ίδιοι στη Βενετία το φιλμ «Η ζανθιά Ρόζ-Marie», στο οποίο πρωταγωνιστούν και οι δύο αντιπρόσωποι της Γερμανία παρά τις αντιρρήσεις της Μπόν. Πρόκειται για τη ζωή μιας νέας έλευστρού από την Πολωνία που βρίσκεται στο τέλος δοκού σφηνισμένη μέσα σε ένα υπερπολυτελές διαμέρισμα του Βερολίνου. Η κυβέρνηση της Δ. Γερμανίας, δεν ήθελε να αντιπροσωπευθεί η παραγωγή της

να αντιπροσωπεύσει η παραγωγή της
μέ το φίλη αυτό, που πιθανόν να
δώσει στον κόσμο την εντύπωση ότι η
νεολαία της μεταπολεμικής Γερμα-
νίας ζή μία έκλυτη ζωή. Η Νάντια
Τίλλερ είναι γιουγκοσλαβικής κατα-
γωγής.

★ Τὸ νέο φίλμ, πού ὁ Τζήν Κέλ λ' ἔχει γυρίσει γιὰ λογαριασμό τῆς «Μέτρο», θὰ τιτοφορηθῇ «Γούν-νέλ τοῦ ἔρωτος». Ὁ ἴδιος ὁ καλλιτέχνης θὰ εἶναι σκηνοθέτης καὶ πρωταγωνιστὴς τῆς νέας αὐτῆς μουσικο-δραματικῆς ταινίας.

★ Στη Γερμανία προσελήθη για πρώτη φορά το φίλμ του Τσάρλυ Τσάπλιν «Ο δικτάτορας», είκοσι δόκληρα χρόνια μετά το γύρισμά του από το διάσημο κωμικό. Οι Γερμανοί κριτικοί τονίζουν ότι αν ο Χίτλερ ενέπνευσε στο Σαράλντ την κωμωδία αυτή, ο καλλιτέχνης σατιρίζει πάντα με το έργο του όλους τους δικτάτορες.

★ Οι «ένδοξαφέρουσες» φωτογρά-
φίες της Σοφίας Λόρεν, που
προσφερόνται από ένα «Αμερικανό»
φωτογράφο, δεν δίδονται 200 για
ένα δολλάρια, όπως άλλερες ή πρώ-
τη είδηση, αλλά μία φωτογραφία
για 200 δολάρια. Οι πόδες είναι
όλες πολύ τολμηρές και η μητέρα
της Σοφίας παραδέχτηκε πως πρό-
κειται πράγματι για την κόρη της.

— Πριν γίνει στάρ, είπε, η κόρη μου ποζάρησε ως μοντέλο για διαφόρους καλλιτέχνες, ακριβώς όπως έκανε η Μαίριλιν Μονρόε και πολλές άλλες. Δέ βλέπω κανένα σκανδαλό στην υπόθεσί σου αυτή.

Ο βρετανικός τύπος συμμαρτίζει την άποψή αυτή. "Άλλωστε δε μπορούσε να κάνει και διαφορετικά δεδομένου ότι πριν από ένα μήνα η Σοφία παρουσιάστηκε στη βασιλίσσα "Ελισάβετ.

PLAT KENENTY

τῶν ὀχλῶν εἶχε πιστῇ τὰ χεῖρα με-
τὴν Ἀθῶν. Γκάρντιερ καὶ
χρηάστεικα δὲ ἐπέμειν ὁ ἄνθρωπος,
γὰρ ἀνὰ χωρίον τῆς τοῦ γυναικὸς. Ἡ
Σέλλου ὁμοῦ ἀναστάσιμος τὸν κόρπον
μὲν τῆς φωνῆς τῆς. Ἡ Ἀθῶν καὶ ὁ
ἄνθρωπος ἔχουν συνδεθῆναι μετὰ σπινθὴ
φίλων ὑποβύσσας μετὰ τὸ φιλμ «Ἡ
γυνὴ Μάγια», φαίνεται δὲ πῶς ἡ
αὐτὴ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἐπει-
σοδίου.

★ Στο μεταξύ το περιοδικό «Κοιφτενίσια» στο τελευταίο του τεύχος (‘Οκτωβρίου), αποκαλύπτει πως η «Αθα-Γκάρντνερ» είναι έρωτευμένη με το διάδοχο του Ισπανικού θρόνου Χουάν Κάρλος, με τον οποίο έθεσάν κατ’ επανάληψιν, ιδίως κατά την τελευταία παραμονή της στη Μαδρίτη.

★ **‘Ο Νάντια Τίλλερ** και ο Πέτερ Βάν Έϋκ παρουσίασαν οι ίδιοι στη Βενετία το φιλμ «Η εσθιαία Ρόζ-Μαρί», στο οποίο πρωταγωνιστούν και το οποίο αντιπροσωπεύει τη Γερμανία παρά τις αντιρρήσεις της Μπόν. Πρόκειται για τη ζωή μιας νέας ελεύθεριας ηρώου, η οποία βρίσκεται στο τέλος δολοφονημένη μέσα σ’ ένα οπτικοακουστικό διαμέρισμα του Βερολίνου. Η κυβέρνηση της Δ. Γερμανίας, δεν ήθελε να αντιπροσωπευθεί η παραγωγή της

να αντιπροσωπεύσει η παραγωγή της
μέ το φίλη αυτό, που πιθανόν να
δώσει στον κόσμο την εντύπωση ότι η
νεολαία της μεταπολεμικής Γερμα-
νίας ζή μία έκλυτη ζωή. Η Νάντια
Τίλλερ είναι γιουγκοσλαβικής κατα-
γωγής.

★ Τὸ νέο φίλμ, ποὺ ὁ Τζήν Κέλ λ' ἔχει γυρίσει γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Μέτρο», θὰ τιτοφορηθῇ «Γούν-νέλ τοῦ ἔρωτος». Ὁ ἴδιος ὁ καλλιτέχνης θὰ εἶναι σκηνοθέτης καὶ πρωταγωνιστὴς τῆς νέας αὐτῆς μουσικο-δραματικῆς ταινίας.

★ Στη Γερμανία προσελήθη για πρώτη φορά το φίλμ του Τσάρλντ Τσάπλιν «Ο δικτάτορας», είκοσι δόκληρα χρόνια μετά το γύρισμά του από το διάσημο κωμικό. Οι Γερμανοί κριτικοί τονίζουν ότι αν ο Χίτλερ ενέπνευσε στο Σαρλντ την κωμωδία αυτή, ο καλλιτέχνης σατιρίζει επί πάντως με το έργο του όλους τους δικτάτορες.

★ Οι «ένδοξαφέρουσες» φωτογρά-
φίες της Σοφίας Λόρεν, που
προσφερόνται από ένα «Αμερικανό»
φωτογράφο, δεν δίδονται 200 για
ένα δολλάρια, όπως άλλερες ή πρώ-
τη είδηση, αλλά μία φωτογραφία
για 200 δολάρια. Οι πόδες είναι
όλες πολύ τολμηρές και η μητέρα
της Σοφίας παραδέχτηκε πως πρό-
κειται πράγματι για την κόρη της.

— Πριν γίνει στάρ, είπε, η κόρη μου ποζάρησε ως μοντέλο για διαφόρους καλλιτέχνες, ακριβώς όπως έκανε η Μαίριλιν Μονρόε και πολλές άλλες. Δέ βλέπω κανένα σκανδαλό στην υπόθεσί σου αυτή.

Ο βρετανικός τύπος συμμαρτίζει την άποψή αυτή. "Άλλωστε δε μπορούσε να κάνει και διαφορετικά δεδομένου ότι πριν από ένα μήνα η Σοφία παρουσιάστηκε στη βασιλίσσα "Ελισάβετ.

PLAT KENENTY

Mr. Langport

Ελευθερώστε τη φαντασία σας!

"ΣΤΙΣ επιχειρήσεις, έγραψε ο Φίρεστον, το κεφάλαιο δεν είναι τόσο σημαντικό όσο πολλοί φαντάζονται. Ούτε κι η πείρα. Και το κεφάλαιο και την πείρα μπορεί κανείς να τα βρή, πληρώνοντάς τα. Το σημαντικότερο από όλα, εκείνο που δε μπορείς να αντικαταστήσεις με τίποτα άλλο, είναι οι ιδέες. Αν έχετε ιδέες, θα πάτε μπροστά. Δεν υπάρχουν πια φραγμοί στο δρόμο σας."

Ο Άλφρεντ Κιρχόφερ ήταν ένας ντροπαλός φοιτητής, με μια τεράστια καμπούρα στη ράχη. Έκφραζόταν, εξ άλλου, με μεγάλη δυσκολία και δε μπορούσε να άρθρωση δέκα λέξεις στη σειρά. Όταν τελείωσε τις σπουδές του, έγινε δημοσιογράφος, αλλά η σταδιοδρομία του κάθε άλλο παρά ήταν λαμπρή. Είχε, ωστόσο, γόνιμη φαντασία. Κάθε εβδομάδα, κοκκινίζοντας από ντροπή και πευδίζοντας, πήγαινε στο διευθυντή του και του σερβίριζε μια καινούργια ιδέα. Άρχισαν έτσι να τον προσέχουν. Λίγο καιρό αργότερα, είχε αποκτήσει τέτοια φήμη, που οι εφημερίδες αναγνώριζαν τον παύλο να τον πρωτοπαύλο. Ο Κιρχόφερ, μ' όλα που δεν κατάφερε ποτέ να εκφάνη ούτε το πιο μικρό λογιόδιο, έγινε κατόπιν πρόεδρος της Ενώσεως του τύπου. Και δε σταμάτησε εκεί. Ο πρόεδρος Ρούζβελτ, εκτιμώντας το γόνιμο μυαλό του, τον όνομασε σύμβουλό του κι' όπως ομολογούσε ο ίδιος, χρωστούσε σ' αυτόν πολλές από τις καλύτερες και πιο πρωτότυπες ιδέες που εφαρμόστηκαν στην πολιτική του σταδιοδρομία.

Αλλά που θα τις βρήτε τις ιδέες; Που άλλου παρά στο μυαλό σας;

Δοκιμάσατε ποτέ; Όχι; Άρχιστε τότε από σήμερα. Το μυαλό συνηθίζει πολύ εύκολα στην πειθαρχία που του επιβάλλουμε. Το να σκεφτόμαστε είναι μια συνήθεια όπως κάθε άλλη. Το μυαλό χαιρέται όταν του δίνουμε την ευκαιρία να εκτελέσει τη φυσική λειτουργία του, που είναι η σκέψη. Κι' αρχίζει τότε να γεννοβολά ιδέες.

Οι περισσότεροι άνθρωποι, δυστυχώς, άχρηστεύουν το μυαλό τους. Χάνονται μέσα στη ρουτίνα, βάζουν παραπίδες στα μάτια τους και προχωρούν μέσα στο αυλάκι όπου έτυχε να βρεθούν, χωρίς να βλέπουν ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Η κατάσταση αυτή, όπως είναι φυσικό, τους απογοητεύει και τα βάζουν τότε με την κακή τους τύχη. Αλλά δεν αποφασίζουν ποτέ να βγούν από το αυλάκι. Χάνονται, τουλάχιστον, ολόενα και πιο πολύ μέσα σ' αυτό.

Πόσοι άνθρωποι με αξία φυτοζωούν γιατί δε σκέφτηκαν ποτέ να βάλουν τη φαντασία τους να δουλέψει! Έγραψε ο Έντισων. Ο Σούιτς λέει επίσης: «Καθώς από μας έχει ιδέες, ακόμη κι' όταν δεν το ξέρει. Οι ιδέες είναι σαν τις μικρές σπίνες, που δεν τις προσέχουμε. Φυσιώδες, όμως, αυτές τις σπίνες και θα τις ιδείτε να ανάβουν φωτιές, που θα σας θαμπώσουν με τη λάμψη τους».

Οι ιδέες είναι... το πιο γόνιμο είδος της δημιουργίας. Η μία γεννάει την άλλη. Προσπαθήστε να ανακαλύψετε

μέσα στο μυαλό σας μια μόνον και μελετήστε την από όλες τις πλευρές. Έπειτα από λίγο, θα έχετε δέκα, είκοσι, εκατό ιδέες.

Αξίζουν όλες; Κι' αν ακόμη αξίζουν όλες, θα πρέπει να πετάξετε—για τη στιγμή, τουλάχιστον—τις 99 ή τις 98, για να κρατήσετε μια ή το πολύ δύο, εκείνες, δηλαδή, που μπορείτε ή που συμφέρει να εκμεταλλευθείτε. Αν καταπιστήτε με όλες, δε θα κάμετε τίποτα.

Οι περισσότεροι άνθρωποι που παραπονούνται ότι η τύχη δεν τους εύνοησε χρωστώνε την άτυχία τους στο ότι κρατάνε φυλακισμένη τη φαντασία τους. Το πρώτιστο που έχετε να κάμετε, λοιπόν, είναι να την απελευθερώσετε.

Αλλά κάνετε τη σκέψη ίσως πώς είναι άργα. Λάθος. «Η δημιουργική φαντασία δεν έχει ηλικία» έγραψε ο διάσημος ψυχολόγος Τζωρτζ Λάτον. Ο Σάμερσετ Μάου υποστηρίζει επίσης ότι «αντίθετα με την επικρατούσα γνώμη, η φαντασία είναι πιο δυνατή κατά την περίοδο της ωριμότητας παρά κατά τη νεανική ηλικία». Πολλοί άνθρωποι έχουν ζωηρή και γόνιμη φαντασία στα 60 ή ακόμη στα 65 τους χρόνια, ίσως για το λόγο ότι διαθέτουν περισσότερες ανσμήσεις και μεγαλύτερη πείρα, που τους εξασφαλίζουν πλούτο και ποικιλία σημείων από όπου μπορούν να ξεκινήσουν. Ας προσθέσω, με την ευκαιρία, ότι οι άνθρωποι που κρατάνε αναμμένο τον πυρσό της φαντασίας τους ζουν κατά μέσον όρο περισσότερο από τους άλλους. Η μέση διάρκεια της ζωής των έφευγαν π.χ. είναι τα 75 χρόνια.

Μήπως διατάξετε, όμως, επειδή σας λείπει η ειδική μορφή; Αλλά ούτε κι' αυτή είναι απαραίτητη. Αν ο Χριστόφορος Κολόμβος ήξερε γεωγραφία, δε θ' ανακάλυπτε ποτέ την Αμερική. Ο Φούλτον που ανακάλυψε την ατμομηχανή ήταν γλύπτης κι' ο Γαλιλέος Σιμπί, που την τελειοποίησε ήξερε τόσο λίγα μαθηματικά, ώστε δεν κατάφερε να παραστήσει με αριθμούς τις σκέψεις του. Ο Μόρς, εξ άλλου, ο εφευρέτης του τηλεγράφου, ήταν ζωγράφος. Ο Γκριν Μπέρλιν επίσης, ο περίφημος συνθέτης, δεν ήξερε ούτε να διαβάσει ούτε να γράψει νότες μουσικής κι' είχε πάρει έναν παλιό κουρδιστή πιάνων για να του γράφει τα τραγούδια που αυτός σφύριζε.

Αλλά ίσως οι διαταγμοί σας οφείλονται στο ότι δεν έχετε καλή υγεία, στο ότι είσαστε φιλάσθενος... Η Μπέτσι Μπάρτον έγραψε από προσωπική της πείρα ότι «δεν υπάρχει καλύτερο φάρμακο για ένα άρρωστο σώμα από ένα μυαλό που ψάχνει να βρή ιδέες». Πολλοί μεγάλοι άνδρες, εξ άλλου, όπως ο Βολταίρος, ο Κάντ, ο Κάντ, ο Έμερσον κτλ. ήταν άρρωστοι σ' όλη τους σχεδόν τη ζωή.

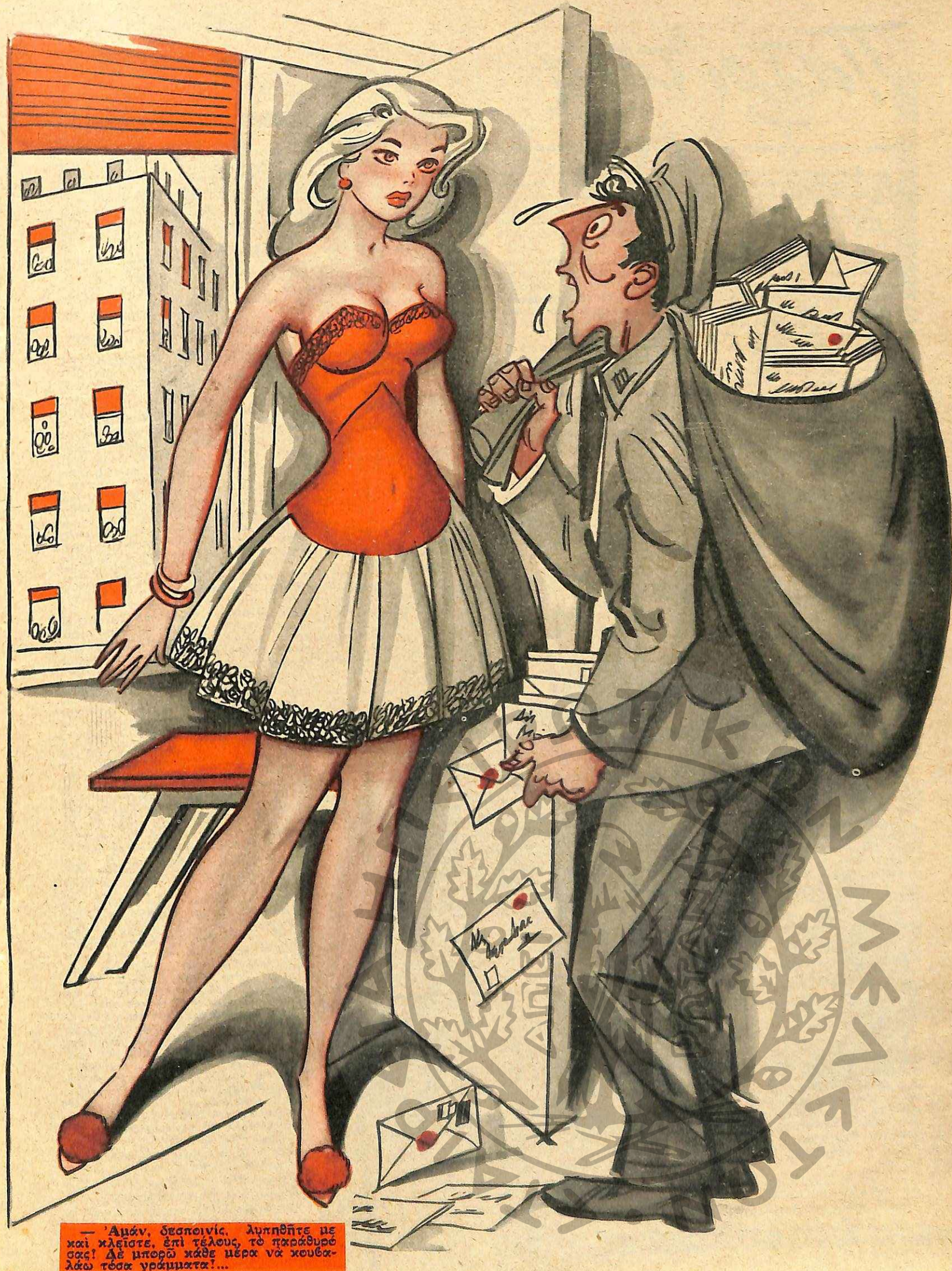
Και τώρα κάτι άλλο: 'Ιδέες 100% καινούργιες και πρωτότυπες δεν υπάρχουν. Ουδέν καινόν υπό τον ήλιον, όπως λέει και καινούργιο. Καμιά ιδέα δε γεννιέται από το τίποτα. Κι' οι πιο μακρές και προσεχτικές παρατηρήσεις, από πληροφορίες τρίτων κτλ. Για κάθε ιδέα χρειάζεται κάποια αφετηρία. Μη σπατάλετε, λοιπόν, το κεφάλι σας για να βρήτε κάτι το... ασύλληπτο, το πρωτόφαντο, το κοσμογονικό. Ξεκινήστε από τα απλά πράγματα που βρίσκονται γύρω σας. Αυτά θα σας δώσουν την επιτυχία. Πελαγοδρομώντας στα σύννεφα, δε θα φτάσετε ποτέ πουθενά.

Δεν πρέπει, εξ άλλου, να βαδίζετε πάνω σ' ανήλικα άλλα. Πολλοί, διαβάζοντας τη βιογραφία αυτού ή εκείνου του μεγάλου φαντάζονται πως το μυστικό της επιτυχίας του βρίσκεται στο σύστημα της ζωής και της εργασίας του. Αρχίζουν, λοιπόν, να σκάνονται από τα χαράματα όπως το πρωτότυπό τους ή να αγρυπνούν τη νύχτα ή να κατεβάζουν κονιάκ... Τίποτε δεν είναι περισσότερο λανθασμένο.

Η επιτυχία δεν εξαρτάται από ωρισμένες «έσωτερικές» συνήθειες, αλλά από την έσωτερική ύψη του μυαλού μας. Όλοι μπορούμε να μιμηθούμε τις συνήθειες ενός εφευρέτου ή ενός μεγάλου καλλιτέχνη. Αλλά με το να πίνουμε γάλα με τσάι ή να δένουμε τη γραβάτα μας μ' αυτόν ή εκείνον τον τρόπο δε θα γίνουμε ποτέ ούτε εφευρέτες, ούτε μεγάλοι καλλιτέχνες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Κυνηγοί ιδεών.

Μη σπατάλετε το κεφάλι σας για να βρήτε κάτι το... πρωτοφανές, το κοσμογονικό!

— Αμάν, δεσποινίς, λησθήτε με και κλείστε, επί τέλους, το παράθυρό σας! Δε μπορώ κάθε μέρα να κουβαλάω τόσα γράμματα!...

ΟΟΥΕΝΣ

ΜΕ ΤΟ ΨΑΛΙΔΟΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΦΙΛΜ «Σαγιονάρα» δέν γνωρίζαμε μόνο δυο καινούργιες και χαριτωμένες Γισπανόζες καλλιτέχνιδες, την Μιέκο Τάκα και την Μυγιόρι Ουμέκι, αλλά και μία καινούργια Άμερικανίδα στάρ, την Πατρίτσια Όουενς, μία επίσης χαριτωμένη και με πολλά άλλα «προσόντα» κοπέλλα που κρατούσε στο φιλμ τόν ρόλο της μη-στροφής του Μάρλον Μπράνο.

Ἡ Πατρίτσια Ὀουενς γεννήθηκε στὴν πόλι Γκόλντεν τοῦ Καναδά στὶς 17 Ἰανουαρίου τοῦ 1930. Μὲ διπλῶμα ἡθοποιοῦ ἀπὸ τὴν Βασιλικὴ Ἀκαδημία Δραματικῶν Τεχνῶν τοῦ Καναδά, ἀπὸ

Πλημμυρισμένη από χαρά που δεν
κρυβόταν και άκτινοβολώντας από γοη-
τεία, συναντήσαμε την «τυχερή» Πα-
τρίτσια πριν μερικές εβδομάδες στα
στούντιο Μέτρο. Φυσικά της ζητήσαμε
μια μικρή συνέντευξη, αλλά εκείνη έ-
σπευσε να προτείνει κάτι άλλο:

Τὴν ἀκολουθοῦμε, λοιπόν, ἐνῶ ἐκείνη
συνεχίζει τὴν συζήτησι.

Καὶ ἡ γοητευτικὴ Πὰτ σπεύδει νὰ
τονίσῃ:

— Μὲ προτιμοῦν ὅλα τὰ στούντιο
γιὰ τὴν ἀξία μου ὡς ἡθοποιοῦ καὶ ὄχι

Πατρίτσια "Θουενς μ' ένα περίεργο μαγικό.

Καθώς συνεχίζουμε την επίσκεψη των αξιοθέατων του στούντιο σταματούμε έμπροσθ στο άπειρο «ένστιπτοτό Καλλονής» που περιλαμβάνει τους διάφορους μακιγιέρ, κομωτάς και αίσθητικούς της ομορφιάς. Περνούμε μέσα να το δούμε ενώ η Πατρίσινα ψιθυρίζει: «Άπ' εδώ εξαρτάται και αρχίζει η καριέρα κάθε νέας ηθοποιού!...»

— Δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ πᾶμε με τὰ πόδια; τολμῶ νὰ τῆς
προτείνω.

— Πώς φαίνεται; — «Εντάξει, έχετε άλλοτε επισκεφθῇ στούντιο! Πώς
θα πάμε με τὰ πόδια σ' ἀπόστασι 15 καὶ πλέον χιλιομέτρων»

Εγκαταλείπω στο μικρό αυτοκίνητο, φθάνουμε σε λίγα λεπτά με τη βοήθεια του μικρού αυτοκινήτου, φθάνουμε στο άπτερο

...πιάνει ήλιγγος. Τουλάχιστο μέσα και άμέσως με

στην Παύλη: "Ερρίξα ένα έρωτηματικό Αλ."

— Μετὰ τὸ «Ναὸ τῆς Ὁμορφιάς»
 δεύτερο τμήμα σὲ ἐνδιαφέρουν.

...
 εἶδα, ἀποχαιρετῶ τὴν τόσο ἐξυπνισ-
 κὴ Πατριάρχην

— 'Απὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς αἰ-
ξώσ μου στὴν ἱστορίαν σου.

»—Τὸ θέσιμα εἶναι τρομακτικό. Μοῦ θυμίζει τὴν Κόλασι!

* » Ένας από τους Γιαπωνέζους οδη-
γούς μας τότε τού παρατήρησε:

— Φοβεροί εἴσαστε τελοσπάντων
σεῖς οἱ Ἀμερικανοί! Ἀκόμα κι' ἐκεῖ ἔ-
χετε πάει!

ALLAN XOYA-I-T

ALAN XOYA-I-T

Ἀποτὸν μῦθο
ἐτὴν ἀλήθεια

ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΗ συνέπεια από την παράτασι του Πελοποννησιακού πολέμου, ήταν η καλλιέργεια

Μιά άλλη δραματική συνέπεια τοῦ
Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἦταν ἡ

Κατὰ τὸ πέμπτο ἔτος τοῦ πολέμου,
ὁ τολμηρὸς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων

Εὐθύς μετὰ τὴ διαπίστωσι τοῦ κινδύνου αὐτοῦ, ὁ σπαρτιατικὸς στρατός, ὁ ἄριστος 14 μέτεσ παλιν εἰς τὴν ἀπείραν

ο οποίος 14 μέρες πριν είχε επιφέρει
σε μία νέα επιδρομή στην Αττική,
επέστρεψε πίσω και επέθεσε κατά
τον Δημοσθένη, τον οποίο πίεζε ήδη
από θαλάσσης και μία ισχυρή δύναμη
του πελοποννησιακού στόλου. «Ηταν,
βίμως, τόσο αξιόλογα τα μέτρα που έ-
λαβε ο «Αθηναίος στρατηγός, ώστε
κατάβησε να κρατήσει τις θέσεις του,
παρά τη φοβερή πλειοψηφία των Σπαρτια-
τών και παρά τη δραστηριότητα, που
ανάπτυξε ο γενναίος Σπαρτιάτης στρα-
τηγός Βρασίδας. Και όχι μόνο αυτό,
αλλά κατά τη διάρκεια της μάχης, ο
Δημοσθένης είχε την τύχη να δεχτεί
τη βοήθεια σαράντα πλοίων, τα οποία

Στὸ μεταξύ, ὁ Δημοσθένης κράτησε
 μὲ διάφορες προφάσεις τὰ 60 πλοῖα,
 ποὺ εἶναι ἀφάνει ὡς ἐνέχυρο οἱ Σπαρ-

Μαζί με την κατασχώνη, προστέθηκε στους Σπαρτιάτες κι' ο νέος κίν-

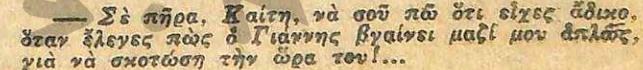
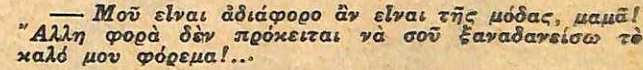
Ο Βρασίδης, ωστόσο, χάρις στην
 έξυπνη και μετριοπαθή πολιτική, που
 ακολούθησε, κατόρθωσε να πείση με-

Ο θάνατος των δύο αυτών στρατηγών, δημιούργησε μια νέα κατά-

Παρ' ὧν αὐτὰ, οἱ ὅλ' οὗτοι, οἱ Ἀθηναίων καὶ Σπαρτιατῶν διατηρή-
θησαν ἔξω ἀπὸ τὰ πλάισια τῆς ἀληθεί-
ας.

ναυαγίας. Οι Αντιήλιες και οι Φιλοβόλες έξακολουθούσαν να κυριάρχουν και οι άλλοι δεν άργησαν να διαπιστώσει ότι η κατά την προκάθορη σμένη πενηντοκταστή περίοδο άνακαυχήν δεν ήταν δυνατό να τηρηθεί. Τούτο αντιλήφθηκε ο δραστηριώτατος και ικανότατος Άλκιβιάδης, ο οποίος πρόφαστα να βάλει στο περιθώριο τον συστηρητικότατο Νικία και να έξουδετερώνει τους κινδύνους που έκπορευαν απ'αυτούς την άδισφαυρά των «αερόβροχτων» των Αθηναίων, αυτών, έψηλαφί, πού, όπως λέει ο Άριστοτέλης, προτίμοσαν, άντι άλλης δράσεως, τα βασιμύσια πρώτιστα σούτα της Αττικής, τις παχειές χήνες και τα χένια της Βοιωτίας.

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

‘Η Σοῦζαν διάβασε προσεκτικά τὴν ἀγγελία κι’ ἔπειτα γύρισε γρήγορα τὴ σελίδα γιὰ νὰ μὴ ᾄδῃ ὁ Τζός τι κῦτταζε..

ΤΟ ΟΡΑΙΟΤΕΡΟ

ἔσπευ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΑΓΓΕΛΙΑ στὴν ἑφημερίδα ἔλεγε: «Πωλεῖται οἰκία μὲ 2 λίβινγκ-ρούμ, 5 ὑπνοδωμάτια, βοηθητικούς χώρους, βεράντα καὶ μεγάλον κήπον μὲ δένδρα. Τοποθεσία ἡσυχὴ καὶ μαγευτικὴ. Τιμὴ ἐξαιρετικῆς εὐκαιρίας».

‘Η Σοῦζαν τὴ διάβασε προσεκτικὰ κι’ ἔπειτα γύρισε γρήγορα τὴ σελίδα, γιὰ νὰ μὴ ᾄδῃ ὁ Τζός τί

κῦτταζε. «Βεράντα! σκέφθηκε. Πάντα ὀνειρεύομαι ἓνα σπίτι μὲ βεράντα!»

Ἐρρίξε μιά ματιά στὸ Τζός, ποῦ ἦταν ξαπλωμένος δίπλα της, στὸν καναπέ, μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπ’ τὸ κεφάλι του. Φαινόταν κουρασμένος ὁ ἄντρας της, κι’ ἡ Σοῦζαν ἔνοιωσε τύψεις, γιατί ἤξερε πὼς δούλευε τόσο σκληρὰ γι’ αὐτήν.

Τὸ χαριτωμένο νεανικό της πρόσωπο πήρε μιά γλυκεῖα ἔκφραση.

— Τζός, σ’ ἀγαπῶ πολὺ! μουρμούρισε.

Κι’ ἐγὼ τὸ ἴδιο, τῆς εἶπε χαμογελώντας.

Ἐκλείσε τὰ μάτια του, τεντώθηκε καὶ χασμουρήθηκε νυσταγμένα.

Ναί, τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, μὰ δὲν ἦταν ἐκδηλωτικός τύπος. Δὲν ἔδειχνε ποτέ μὲ λόγια τὰ αἰσθήματά του. Ἀκόμα καὶ τότε ποῦ μόλις εἶχαν πρωτογνωριστῇ, δὲ φαινόταν τρομερὰ ἐρωτευμένος μαζί της — κι’ ἄς ἦτανε...

‘Η Σοῦζαν θυμόταν ἓνα βράδυ ποῦ τῆς εἶχε πῇ:

— Πολλὰ κορίτσια περνᾶνε ὅλη τὴ μέρα μπροστὰ στὸν καθρέφτη, φροντίζοντας τὸ πρόσωπό τους καὶ τὰ μαλλιά τους.

Ἐσὺ ὅμως δὲ νοιάζεσαι ποτέ γιὰ τὸ πὼς εἶσαι... Ἔτσι δὲν εἶναι. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἔδειχνε θαυμασμό. Τῆς μιλοῦσε ὡς ἂν νὰ τῆς ἔκανε κομπλιμέντο — κι’ ἡ Σοῦζαν γελοῦσε ἀκόμα, ὅταν τὸ θυμόταν.

Μὰ, ὅταν ξανακῦτταζε τὴν ἑφημερίδα, ἡ σκέψις τῆς ξαναγύρισε στὸ σπίτι μὲ τὴ βεράντα κι’ ἡ καρδιά της σφίχτηκε.

Τὸ σπίτι ποῦ μένανε, ἦταν πολὺ παλιό. Ἐδῶ εἶχε γεννηθῇ ὁ Τζός. Ἡ μητέρα του τοῦ τὸ εἶχε ἀφίσει κληρονομία. Κι’ ἦταν γεμάτο ὁμορφες ἀναμνήσεις γι’ αὐτόν.

Μὰ γιὰ τὴ Σοῦζαν δὲν ἦταν παρὰ ἓνα παλιὸ σπίτι, ποῦ τὴν ἔβαζε σὲ μπελάδες. Σκοτωνότανε, γιὰ νὰ κρατᾷ καθαρό τὸ τεράστιο κελλάρι, τίς ξύλινες σκάλες καὶ προπαντὸς τὴν ἀπέραντη κουζίνα.

«Ἄν τὸ σπίτι ποῦ λέει ἡ ἀγγελία πουλιέται φτηνὰ κι’ ἂν τὸ

δὴ ὁ Τζός, ἴσως θελήσῃ νὰ τ’ ἀγοράσουμε — σκέφθηκε. Θὰ πᾶω νὰ τὸ «δῶ».

Τ’ ἄλλο ἀπόγευμα κι’ ὅλας τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἄντρας της ἦταν στὴ δουλειά του καὶ τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο, ἡ Σοῦζαν ἔτρεξε στὸ μεσιτικό γραφεῖο.

Ἐγινε κάποιο λάθος, τῆς εἶπε ὁ ὑπάλληλος. Αὐτὴ ἡ ἀγγελία ἔπρεπε νὰ μῆν’ ἄλλη βδομάδα, μὰ τὰ μπερδέψανε στὴν ἑφημερίδα. Πέστε μου ὅμως τί ψάχνετε νὰ βρῆτε πᾶνω-κάτω, καὶ θὰ σᾶς πᾶω μὲ τ’ αὐτοκίνητό μου νὰ διαλέξετε.

— Ἦθελα δυὸ μεγάλα λίβινγκ-ρούμ καὶ τέσσερις κρεβατοκάμαρες, εἶπε ἀπογοητευμένη ἡ Σοῦζαν. Μὲ φωτεινὴ κουζίνα... Φοβάμαι ὅμως πὼς δὲ θὰ βροῦμε τέτοιο σπίτι.

Μὰ ὁ ὑπάλληλος δὲν τὰ βάζε εὐκολὰ κάτω. Τὴν πήγε σὲ μιά συνοικία νεόχτιστη. Τὰ σπίτια ἐκεῖ ἦταν μικρὰ καὶ χαριτωμένα, ἀλλ’ ὄχι ὅπως τὰ ἤθελε ἡ νέα γυναίκα. Ἐμοιάζαν περισσότερο μὲ φωλιές πουλιῶν, παρὰ μὲ κατοικίες ἀνθρώπων...

Καθὼς περπατοῦσε στοὺς διαδρόμους, ποῦ μύριζαν ἀκόμα μπιζιά, ἄρχισε νὰ νοιώθῃ ὡς ἂν ἔνοχη... Τί θάλεγε ὁ Τζός, ἂν τὴν ἔβλεπε; Αὐτὸς ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὸ παλιὸ του σπίτι!

— Ὁχι, ὄχι, δὲ μοῦ κάνει τίποτε ἀπ’ ὅ,τι εἶδαμε, εἶπε βιαστικά. Ἦρθα σὲ σᾶς γιὰτὶ διάβασα ἐκεῖ τὴν ἀγγελία... Δὲ μποροῦμε τουλάχιστον νὰ δοῦμε ἀπ’ ἔξω τὸ σπίτι ἐκεῖνο;

— Πῶς, εὐχαρίστως. Βρίσκεται ἄλλωστε στὸ δρόμο μας, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος.

Ξαναμπήκαν στ’ αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησαν. Ὁ δρόμος ποῦ περνοῦσαν τώρα, ἦταν πολὺ γνωστός στὴ Σοῦζαν. Ξαφνικά σταμάτησαν μπροστὰ σ’ ἓνα μεγάλο σπίτι, μισοκρυμμένο πίσω ἀπὸ πανώψηλα δέντρα.

— Αὐτὸ εἶναι, εἶπε ὁ ὑπάλληλος. Δὲν εἶναι θαυμάσιο;...

Κι’ ἄρχισε νὰ τῆς λέη κάτι γιὰ τοὺς ἰδιοκτῆτες τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖνὸ τὸ κῦτταζε ὡς ἂν χαμένη. Κάτι τῆς ἐσφίγγε τὴν καρδιά καὶ δὲ μπορούσε ν’ ἀπαντήσῃ. Ἡ ματιά της γύριζε ἀπ’ τὰ μεγάλα παράθυρα στοὺς γερούς τοίχους, στὴ χαριτωμένη σκεπὴ,

στὸν καταπράσινο κήπο... Στὸ τέλος, ξαναβρῆκε τὴ φωνή της:

— Ναί, εἰν’ ὑπέροχο, μουρμούρισε.

Κατέβηκε ἀπ’ τὸ αὐτοκίνητο καὶ δήλωσε:

— Δὲ χρειάζεται νὰ μὲ πᾶτε παρακάτω. Μένω ἐδῶ κοντά.

Προχώρησε μὲ σιγανὰ βήματα πρὸς τὸ σπίτι κι’ ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα.

Ἀπ’ τὴν κουζίνα ἀκούγονταν γέλια παιδιῶν.

«Τί ὁμορφὴ κουζίνα! εἶπε μέσα της ἡ Σοῦζαν. Μὲ τρία παράθυρα, καὶ τόσο μεγάλη ποῦ μπορούμε νὰ τρῶμε μέσα καὶ νὰ παίζουμε τὰ μικρὰ μου».

Ἐνὰ ἐλαφρὸ ἀεράκι ἔκανε τὰ φύλλα τῶν δέντρων νὰ θροῦζουν. Τὰ λόγια τῆς ἀγγελίας ξανάρθανε στὸ μυαλό της: «Τοποθεσία ἡσυχὴ καὶ μαγευτικὴ. Τιμὴ ἐξαιρετικῆς εὐκαιρίας».

Στάθηκε, συγκινημένη.

Τὸ κουρασμένο πρόσωπο τοῦ Τζός πέρασε ἀπὸ μπροστὰ της. Τὰ μάτια της βούρκωσαν...

★
«Ὅταν ἀργότερα ὁ ἄντρας της γύρισε ἀπ’ τὴ δουλειά του, τὸν ἔβαλε νὰ καθῆται στὸν καναπέ καὶ στάθηκε δίπλα του, μὲ κατεβασμένο κεφάλι.

— Ἐκανα μιά μεγάλη κουταμάρα σήμερα, τοῦ ὁμολόνησε. Ἀπάντησε σὲ μιά ἀγγελία, ποῦ ἔλεγε πὼς πουλιέται... τὸ σπίτι μας!

— Μὰ μοῦ εἶχαν ὑποσχεθῇ νὰ τὴ βάλουν τὴν ἄλλη βδομάδα! φώναξε θυμωμένος ὁ Τζός.

— Ξέρω... ὁ ὑπάλληλος μοῦ εἶπε πὼς ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ σπιτιοῦ ἤθελε νὰ τὸ πουλήσῃ, γιὰ νὰ κἀν ἓνα δῶρο στὴ γυναίκα του, στὴν ἐπέτειο τῶν γάμων τους: Αὐτὴ, λέει, ἤθελε νὰ μείνουν σ’ ἓνα πῶ μόντερνο σπίτι...

— Ἦθελα νὰ σοῦ κἀν ἑκπλήξι, ἀγάπη μου, γκρίνιασε ὁ Τζός. Λυπᾶμαι ποῦ χάλασε... Εἶσαι τουλάχιστον εὐχαριστημένη;

— Ἡ ἀγγελία ἔλεγε γιὰ βεράντα. Ποῦ εἶναι; ἀπόρησε ἡ Σοῦζαν.

— Ἐννοοῦσα τὸ μπαλκόνι, ἀπάντησε ὁ ἄντρας της κυττάζοντας ἄλλοῦ. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὑπερβάλλω πάντα, ὅταν μιλάω γι’ αὐτὸ τὸ σπίτι! Τ’ ἀγαπῶ πολὺ... μὰ ἀποφάσισα νὰ τὸ πουλήσω, ἀφοῦ δὲ σ’ ἀρέσει...

— Ἀγάπη μου, συγχώρεσέ με! φώναξε ἡ Σοῦζαν πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του. Ἐξη χρόνια ποῦ μένουμε ἐδῶ, δὲν εἶχα δὴ ποτέ πραγματικὰ τὸ σπίτι μας! Ἐπρεπε νὰ τὸ δῶ μὲ τὰ μάτια τοῦ ἀγοραστῇ, γιὰ ν’ ἀνακαλύψω πόσο ὁμορφὸ εἶναι... Δὲ θέλω νὰ τὸ πουλήσουμε!

— Τὸ λές ἀλήθεια; γέλασε εὐτυχισμένος ὁ ἄντρας της.

Καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στήθος του.

Ἐκείνη νὰ μὴν ἔβρῃ νὰ λέη ἐρωτολόγια, μὰ κανεὶς δὲ θάκανε τὴ θυσία ποῦ εἶχε ἀποφασίσει νὰ κἀν αὐτὸς γιὰ μένα — σκέφθηκε ἡ Σοῦζαν μὲ δάκρυα εὐτυχίας. Κι’ ὅσο γιὰ τὸ σπίτι μας, εἶναι τ’ ὀραϊότερο τοῦ κόσμου!»

Καὶ φίλησε τὸν ἄντρα της γλυκὰ στὸ στόμα.

ΦΛΟΡΕΝΣ ΣΟΜΑΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ποιός είχε σκοτώσει τόν πάστορα και την ωραία φίλη του;

ΕΝΑ πρωινό Σαββάτου του 1922 ο πάστορ "Εντουαρντ Χώλ, ένας ωραίος άνδρας, που από δύο ημέρες έλειπε από τη θέση του, στην Προτεσταντική "Επισκοπική "Εκκλησία του "Αγίου "Ιωάννου του Ευαγγελιστού στο Νιού Μπρούκλιν, βρέθηκε νεκρός κάτω από ένα δέντρο σε μία έρημη αγρέ-παυλί, κοντά σ' αυτήν την πόλη.

"Ενα στυγερό έγκλημα κινεί πάντα την προσοχή του κοινού, γιατί μεταβάλλει σε δράμα την κωμωδία της ζωής των περισσότερων ανθρώπων...

Κοντά στο πτώμα του πάστορος βρέθηκε επίσης νεκρή η "Ελεάνορ Μίλλς, που όταν ζούσε, έψαλλε στην εκκλησία και ήταν γυναίκα του νεωκόρου. Και αυτήν επίσης την είχαν σκοτώσει με μία σφαίρα, και επί πλέον της είχαν κόψει το λαιμό.

Γύρω από τα δύο σώματα ήταν ριγμένα, ίσως από το ίδιο χέρι, ίσως όμως και σκορπισμένα από τόν άνεμο, διάφορα γράμματα που φανέρωναν πώς ο πάστορ και η ωραία Μίλλς είχαν ερωτικές σχέσεις από έδω και μερικά χρόνια.

Αυτό το στοιχείο έδωσε στην υπόθεση και μερικά χρόνια. Την ίδια εποχή, σ' ένα θέατρο του Μπροντγουαϊν, ο κόσμος παρακολουθούσε ένα έργο, όπου ένας ιερωμένος είχε τρελλαθεί από έρωτα για μία κοινή γυναίκα, που νόμιζε πως την έφερνε στον ίδιο δρόμο. Τέτοια παραπτώματα από ιερωμένους πάντα έλκύουν την προσοχή του κοινού, και η υπόθεση Χώλ γνώρισε την ίδια έπιτυχία με το θεατρικό έργο.

Ο δολοφόνος δέ βρέθηκε, γιατί η αστυνομία της περιοχής δέ μπόρεσε να δράση άμέσως. Τα πτώματα βρέθηκαν στα σύνορα δύο περιφερειών και γεννήθηκε ζήτημα αρμοδιότητας. "Εξ άλλου η αστυνομία δέ διέθετε τα κατάλληλα μέσα. "Αξίζει ν' αναφερθώ ότι δέν πέρασε πολὺς καιρός και τὸ δέντρο, κάτω από τὸ ὁποῖο βρέθηκαν τὰ δύο σώματα, έγινε κομματάκια από τούς διαφόρους περιέργους και μοιράστηκε για ενθύμιο.

Οι έφημερίδες δώσανε μεγάλη δημοσιότητα στο έγκλημα αυτό και πολλοί έρασιτέχνες αστυνομικοί τρέξαν, για νά ανακαλύψουν τόν έγκληματία. Οι δημοσιογράφοι βιάστηκαν ίσως νά γράψουν ότι ὁ δολοφόνος έπρεπε ν' αναζητηθῇ στο περιβάλλον του ἑνὸς ἀπ' τὰ δύο θύματα και κατά προτίμηση τοῦ Χώλ, τοῦ ὁποῖου ἡ οἰκογένεια είχε καλύτερη κοινωνική θέση.

Περισσότερο, λοιπόν, ἐν-

ΧΩΛ

ἐκλεκτοὺς τῆς κοινωνίας και ὅτι γι' αὐτὸ δέν προώδευσε ἡ ἀνάκρισι, χάρις στήν ἐπέμβασι φίλων τῆς οἰκογενείας Χώλ.

Ἡ αστυνομία βρέθηκε ἐκτεθειμένη, πού δέ μπορούσε νά παρουσιάσῃ ἕναν ἔνοχο και ἀναγκάστηκε νά κατηγορήσῃ τὴν κυρία Χώλ και νά τῇ συλλάβῃ μία νύχτα στήν κατοικία της, ὥστε νά ἔχῃ τὸ «Μίρρορ» τὴν προτεραιότητα στή δημοσίευσί τῆς εἰδήσεως.

Ἡ κυρία Χώλ, πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο της, λεγόταν Φράνσις Στήβενς και ἀνῆκε στὸ ἐκκλησίασμα τοῦ Χώλ, ἦταν δέ μεγαλύτερη στήν ἡλικία ἀπὸ αὐτόν.

Μαζί μ' αὐτὴν κατηγορήθηκαν και οἱ δύο ἀδελφοί της και ἕνας ἐξάδελφός της, κι' ὁλόκληρη ἡ κατηγορία στήρίχθηκε στήν μαρτυρία μίας γεροντοκόρης, πού τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος ἔμενε κοντά στο μέρος, ὅπου βρέθηκαν τὰ πτώματα.

Ἡ Τζέην Γκίμπον, ὅπως λεγόταν ἡ γεροντοκόρη, κατέθεσε μάλιστα ὅτι περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ κοντά μετὸ μουσουλμανικὸν αὐτοκίνητον, πού περνοῦσαν και στὸ φῶς ἡλεκτρικῶν φανῶν, πού κρατοῦσαν οἱ κατηγορούμενοι.

Στὴ δίκη ὅμως ὁλόκληρη ἡ κατηγορία κατέρρευσε και οἱ κατηγορούμενοι ἀθωώθηκαν.

"Εκείνοι τότε ἐμήνυσαν τὸ «Μίρρορ», γιὰ δυσφήμισι και ἡ υπόθεσι λύθηκε συμβιβαστικά και χωρίς πολὺ δημοσιότητα μετὴν πληρωμὴ πενήντα χιλιάδων δολλαρίων στὸς «παθόντας».

Χαρακτηριστικό, ἐξ ἄλλου εἶναι ὅτι ἡ έφημερίδα «Τάιμς τῆς Νέας "Υόρκης», πού είχε ἀφιερώσει στήλες ὁλόκληρες στήν υπόθεσι αὐτή, ἐνῶς ἀποτελοῦσε εἰδησι πρῶτου μεγέθους, δημοσίευσε τὸ ἄδικο αὐτὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως, με μικρά στοιχεῖα, χωμένη σὲ μία γωνία....

"Εκαμε τὴν τύχη του!

"Ενας ὥραίος νέος, ὑπάλληλος μίας ἐπιχειρήσεως τοῦ Καναδά, εἶπε ὁλῶς πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅτι ἦταν εἰδικὸς στήν τέχνη τοῦ φιλοῦ. Τὸ πράγμα αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ, και κατακλύθηκε ἀμέσως ἀπὸ γράμματα ἀνδρῶν και γυναικῶν, πού τοῦ ζητοῦσαν τὰ φῶτα του! Γιὰ κάθε συμβουλὴ του, ὁ «εἰδικός» ζητάει 1 1/2 δολλάριο. Ἀναγκάστηκε δέ νά προσλάβῃ δύο γραμματεῖς, γιατί ἔχει πάρει 3.000 γράμματα.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

στὴν υγεία μας

Οἱ μπόρες καθαρίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα

ΟΛΟΙ ξέρουμε, ὅτι ὁ «κακὸς» καιρὸς εὐνοεῖ ὠριμένες ἀσθένειες, προκαλεῖ πόνους στὶς ἀρθρώσεις ἡ τὸς μῦς κλπ. κι' ὅτι, ἀντίθετα, ὁ «καλὸς» καιρὸς ἀποτελεῖ θεῖο δῶρο γιὰ τούς ἀσθενεῖς.

Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι ὁ «κακὸς» και ποιὸς ὁ «καλὸς» καιρός; Κρίνουμε συνήθως τὸν καιρὸ ὀπτικά, δηλαδή, σύμφωνα με ὅτι βλέπουμε. Ἀλλ' οἱ ὀπτικὲς κρίσεις μας γιὰ τὸν καιρὸ δέ συμφωνοῦν πάντοτε μετὴν ἐπίδρασι τοῦ σὲ μᾶς ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τῆς υγείας.

"Ενας Γάλλος ἐπιστήμονας, ὁ δόκτωρ Α. Σιμόν, πού μελέτησε τὴ σχέση τοῦ καιροῦ μετὴν υγεία μας, κατέληξε στὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1) Ἰσχυροὶ ἀνεμοὶ ἀπὸ τὰ νοτιοδυτικά. Καιρός ἡπιος με συχνὲς βροχές, πού ἐναλλάσσονται με σύντομες λιακάδες. Χαμηλὲς πιέσεις.

Ο καιρὸς αὐτός, πού τὸν χαρακτηρίζουμε συνήθως «κακὸς», εἶναι, ὡστόσο, καλὸς γιὰ τὴν υγεία μας. Οἱ βροχὲς καθαρίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα κι' ὁ ὑγρὸς ἀνεμὸς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὰ ἀκαθάρτα στοιχεῖα, πού αἰωροῦνται μέσα σ' αὐτὴν. Γιὰ τούς πάσχοντες, ὅμως, ἀπὸ ρευματισμούς, ὁ καιρὸς αὐτὸς δέν εἶναι καλός.

2) Ἀνεμοὶ πολὺ ἰσχυροὶ ἀπὸ τὰ βορειοδυτικά. Ἀστατος καιρός. Μπόρες, πού ἐναλλάσσονται με ὥραιο ἥλιο. Χαμηλὲς πιέσεις.

Κι' ὁ καιρὸς αὐτός, ἀντίθετα μετὴν ἐπικρατοῦσα γνώμη, εἶναι καλὸς γιὰ τὴν υγεία. Οἱ μπόρες ξεκαθαρίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὁ ἀέρας, πού ἔκαμε μίαν μεγάλη διαδρομὴ πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ, γιὰ νά φτάσῃ ὡς ἐμᾶς, διεγείρει τὴν ὀρεξί και ἀναζωογονεῖ τὸν ὀργανισμό.

3) Μέτριοι ἀνεμοὶ, κυρίως ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δύσεως. Καλὸς καιρός, με λίγα ἢ μέτρια νέφη. Ὑψηλὲς πιέσεις. Ὁ ξηρὸς αὐτὸς καιρὸς εἶναι καλὸς στήν υγεία.

4) Ἀνεμοὶ ἀπὸ τὰ βορειοανατολικά. Ὑγρὸς και ὀμίχλης καιρός τὸ πρωῒ και τὸ βράδυ. Ἡλιόλουστες και ἡρεμὲς ἡμέρες τὸ ἀπόγευμα. Ὑψηλὲς πιέσεις τὸ χειμῶνα και τὸ φθινόπωρο, χαμηλὲς πιέσεις τὴν ἀνοιξι. Πολλοὶ ἄνθρωποι αἰσθάνονται εὐχάριστη νά κάνουν τὸν περίπατό τους τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα πού ὁ ἥλιος λάμπει στὸν οὐρανὸ. Ὁ καιρὸς, αὐτός, ὡστόσο, δέν εἶναι καλὸς στήν υγεία. Ἡ ὀμίχλη και τὸ κρύο βλάπτουν κυρίως τὰ ἄτομα, πού ὑποφέρουν ἀπὸ ἀσθένειες τῆς καρδιάς ἡ τῶν πνευμόνων (στηθάγχη, βρογχίτιδες, ἀσθμα, κλπ.).

5) Ἀνεμοὶ πολὺ ἀσθενεῖς και ἄστατοι, πού προέρχονται κυρίως ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ ἡ τὰ νοτιοανατολικά. Ἀτμόσφαιρα πολὺ ξηρὴ, ἡμέρες ἡλιόλουστες.

Ο καιρὸς αὐτός, πού πολλοὶ ἄνθρωποι τὸν βρίσκουν ἐξαιρετικό, εἶναι, ὡστόσο, ἐπικίνδυνος στήν υγεία. Σ' ὅλες τὶς ἐποχές, προκαλεῖ συνάχια, παθήσεις τοῦ λαιμοῦ (ἀμυγδαλίτιδες), βρογχίτιδες και βρογχοπνευμονίες. Τὸ καλοκαίρι καθυστερεῖ τὴν πέψι, κουράζει τὰ νεῦρα και προκαλεῖ σὲ πολλὰ ἄτομα ἔντονος ἡμικρανίες.

6) Θυελλώδης καιρός, πού προηγείται συνήθως ἀπὸ περιόδους πτώσεως χιόνων.

Ο καιρὸς αὐτός μᾶς κάνει νευρικοὺς και εὐερέθιστους. Κουράζει τὰ ἄτομα, πού πάσχουν ἀπὸ ὑπέρτασι και ἀπνίεας, καθώς και τούς καρδιοπαθεῖς. Ἐπειτα ἀπὸ τὴ θύελλα και παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ βαρόμετρο ἐξακολουθεῖ νά παραμένῃ χαμηλὰ, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται ἕνα θαλάσσιον.

Ἰδιαίτερη σημασία ἔχουν οἱ μεταβολὲς τοῦ καιροῦ γιὰ τὶς μεγαλοπόλεις, πού ἡ ἀτμόσφαιρά τους εἶναι γεμάτη ἀπὸ τοξικά ἀέρια (ἐξατμίσεις τῶν αὐτοκινήτων, καπνοῦ τῶν ἐργοστασίων, κλπ.). Στὸ Παρίσι π. χ. οἱ ἐξατμίσεις τῶν 400.000 αὐτοκινήτων, πού κυκλοφοροῦν στὸς δρόμους τῶν, σκορπίζουν κάθε μέρα στήν ἀτμόσφαιρα 60 ἑκατομμύρια κυβικῶν μέτρων ὀξειδίου τοῦ ἀνθρακός, πού προκαλεῖ ἀναιμία. Στὸν ἀέρα τῶν μεγαλοπόλεων βρίσκεται ἐπίσης διοξειδίου τοῦ θείου, πού ἐρεθίζει τούς ἀναπνευστικούς βλεννογόνους, ὀξείδιον τοῦ ἀζώτου (δυσπνοία), ἀλογόνα ἀέρια, ὑδρόθειον, κλπ. Ἡ κατάστασι τῆς ἀτμόσφαιρας περιορίζει ἡ ἐνισχύει τὴν τοξικότητα αὐτῶν τῶν ἀερίων. Κατὰ γενικὸ κανόνα, ὅσο ἰσχυρότερος εἶναι ὁ ἀνεμὸς, τόσο μεγαλύτερη καθαριότητα παρουσιάζει ἡ ἀτμόσφαιρα. Εὐεργετικὴ ἐπίδρασι ἔχουν ἐπίσης οἱ μπόρες. Οἱ χονδρὲς σταγόνες τους καθαρίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα, ἐνῶ οἱ λεπτεῖς κι' ἀδύνατες βροχὲς σπράχνουν τὰ διάφορα τοξικά ἀέρια πρὸς τὸ ἔδαφος.

Οἱ γενομένης παρατηρήσεις ἐδείξαν, ὅτι ἡ περιεκτικότης τῆς ἀτμόσφαιρας σὲ τοξικά στοιχεῖα εἶναι μεγαλύτερη τὸ πρωῒ και μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Ἐνῶ στήν ἀρχὴ τοῦ ἀπογευματός, ἡ ἀτμόσφαιρα παρουσιάζεται πρὸς τὸ καθαρό. Εἶναι, ἐξ ἄλλου, περισσότερο μολυσμένη τὸ χειμῶνα παρὰ τὸ καλοκαίρι και τὴν ἀνοιξι.

Ἡ ἀκίνησι τῆς ἀτμόσφαιρας προκαλεῖ τὴ μεγαλύτερη συγκέντρωσι τοξικῶν στοιχείων μέσα σ' αὐτὴν. Οἱ ὀμίχλες, ἐξ ἄλλου, φέρνουν τὰ τοξικά στοιχεῖα κοντὰ στὸ ἔδαφος και γι' αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες. Σὲ ὠριμένες περιόδους τῆς Ἀγγλίας και τῆς Γαλλίας, ἡ θνησιμότης αὐξάνει κατά τὶς ἡμέρες τῆς μεγάλης ὀμίχλης, πού, κατὰ κανόνα, προκαλεῖ διαταραχὲς τῆς καρδιάς, τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων και τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Η ΜΠΑΡΝΤΟ ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΑΒΒΑΣ

Η φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε στήν Ἰσπανία, δὲ ταν ἡ Μπαρζίτ Μπαρντὸ γύριζε ἐκεῖ τὶς τελευταῖες σκηνὲς τοῦ φιλμ «Ἡ γυναίκα και τὸ νευρώσαστον». Ἐνα πρωῒ, ἡ Μπαρζίτ θέλοντας ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸ ἀέρα, ἔφυγε μετὸ αὐτοκίνητό της γιὰ νά κάνει ἕνα περίπατο μακριὰ ἀπὸ τὴ Μαδρίτη. Ἡ Γαλλίδα στάρ είχε ὅμως τὴν ἀτυχία νά τῆς χαλάσῃ τὸ αὐτοκίνητό της και ἔμεινε ἔτσι ὁλομόναχη σὲ μίαν ἐρημίαν. Εὐτυχῶς ἕνας ἀσθεῖς, πού πέρασε ἀπ' ἐκεῖ μετὸ ἀμαξάκι τοῦ τῆς πρότεινε νά τὴν πάρῃ μαζί του. Φυσικά, ἐκεῖνη δέχτηκε πρόθυμα. Στὴ φωτογραφία μας, ὁ ἱπποτικός ρασσφόρος προσπαθεῖ νά προστατέψῃ μετὴν ὀμπρέλλα τοῦ τῆς ὥραια στάρ ἀπὸ τὸ φλογερὸ ἥλιο.

ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΟΥΝ ΚΑΙ ΕΝΙΣΧΥΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΑΣΙ

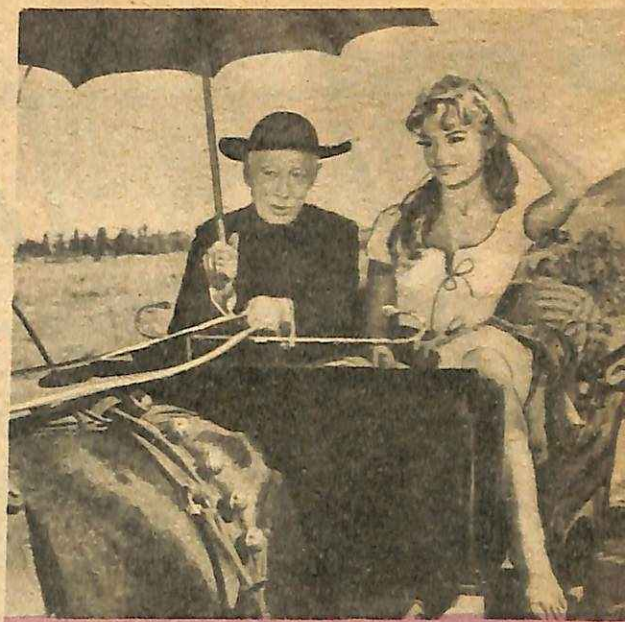
Η κόπωση τῶν ματιῶν, πού προκαλεῖ τώρα τὸ καλοκαίρι τὸ ἰσχυρὸ ἡλιακὸ φῶς θά ἀποφεύγεται στὸ ἐξῆς χάρις στὰ μαῦρα αὐτὰ γυαλιά πού ἔχουν πέντε σειρὲς ἀπὸ μικρὲς τρύπες. Οἱ τρύπες αὐτὲς γίνονται σὲ σημεία πού καθάρισαν μακρὲς ἐπιστημονικὲς ἐρευνες. Ἐτσι ὥστε νά προστατεύουν ἀσφαλῶς τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασι τοῦ φωτός. Τὰ νέα γυαλιά προστατεύουν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ κούρασι και τὰ μάτια ἐκείνων πού ἐργάζονται συνεχῶς κάτω ἀπὸ ἰσχυρὸ ἡλεκτρικὸ φωτισμό. Ἐπίσης τὰ πειράματα πού ἔγιναν ἀπέδειξαν πὼς ἐκτός ἀπὸ τὴν ξεκούρασι, τὰ καινούργια αὐτὰ γυαλιά βοηθοῦν συγχρόνως και ἐκείνους πού ἔχουν ἀδύνατη ὄρασι νά βλέπουν καλύτερα.

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΓΙΑ ΠΩΝΕΖΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Αν τύχη και ἐπισκεφθῇτε μὲρσὸς ἀπὸ μίαν ἰαπωνέζικη ταξερὰ, θά ὀητε στήν πόρτα δύο ἡ και περισσότερες νεαρὲς Ἰαπωνέζες πού θά σᾶς προσκαλέσων νά μῆτε μέσα γιὰ νά φάτε. Ἀν δεχθῆτε τὴν πρόκλησι, μίαν ἀπὸ τὶς νέες αὐτὲς θά καθῇ σὲ δίπλα σας στὸ τραπέζι και θά σᾶς κρατήσῃ συντροφιά σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος. Οἱ κοπέλλες αὐτὲς δέν εἶναι γκέισες, εἶναι ὅμως κατὰ κανόνα μορφωμένες και μιλοῦν ἑνὲς γλωσσῆς. Ἀν ἀποπειραθῇτε νά τους κάνετε καμμίαν ὑπόπτη πρότασι, ἀν τους ζητήσετε λ. χ. κανένα ἰδιαίτερο ραντεβού, θά σᾶς ἐγκαταλείβουν ἀμέσως γιατί αὐτὸ θεωρεῖται μεγάλη και ἀσυγχώρητη προσβολή.

ΜΙΑ ΖΗΛΙΑΡΑ ΓΟΗΣ ΣΑ

Οταν ὁ Ἀντὼν Φραντσίζος ἔφτασε στήν Ἰταλία γιὰ νά γυρίσῃ τὸ φιλμ «Ἡ νύμφη Μάγικα», ἔφερε ἕνα τραῦμα κοντὰ στὸ ἀριστερὸ αὐτί. Διαδόθηκε τότε πὼς εἶχε προκληθῇ ἀπὸ ἕνα μπουκαλάκι ὄραμα, πού τοῦ είχε ἐκσφενδονεῖ ἡ γυναίκα του Σέλλεβ Γουίντερς. Τώρα ἡ Σέλλεβ ἔφτασε ἀεροπορικῶς στὴ Ρώμη, γιατί πληροφορήθηκε πὼς ὁ ἀντὼς της βγαίνει συχνὰ τὰ βράδια με ὥρατες Ἰταλίδες. Γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὶς ἀντιλήψεις της, ἡ Σέλλεβ πληροφορεῖται πὼς παρὰ τὸς φωτογραφίες πού παρὰ ὅλες γυναῖκες, στὴ φωτογραφία μας ἡ Σέλλεβ μετὴν χαριτωμένη κορούλα της Βιτόρια, πού ἀπέκτησε μετὴν πρώην σύζυγό της Βιτόριο Γκάσμαν.

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΠΑΙΔΙ

Τα στείρα ανδρόγυνα γίνονται ολοένα λιγώτερα

ΜΙΑ στατιστική μας πληροφορεί ότι, από κάθε όκτώ ανδρόγυνα, τὸ ένα μὲν δίδωσιν παιδί—ὅχι γιατί δὲν τὰ θέλει, ἀλλὰ γιατί δὲ μὴν μπορεῖ νὰ τ' ἀποκτήσῃ. Τὸ ἐκπληκτικὸν μὲν αὐτὸ ποσοστὸ τῆς στειρότητος (12%) ὁφείλεται σὲ πολλοὺς καὶ διάφορους λόγους, σωματικούς ἢ ψυχικούς, πού δὲν ἔχουν ἀκόμη μελετηθῇ καὶ ἐξηγηθῇ ἀρκετὰ.

Εὐτυχῶς, στὰ τελευταῖα 20 χρόνια οἱ εἰδικοί γίαντροὶ ἀσχολήθηκαν ἀποδοτικὰ μ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Καὶ σήμερὰ ἔχουν πραγματοποιήσει πέντε μεγάλες ἐπιτυχίες:

- 1) Ἐνα νέο μέσον, τὸ «Φερτιλο-πάκ», πού ὑποδοιᾶ τὴ σύλληψιν.
- 2) Εἰδικὴ ἀκτινοθεραπεία, πού συντελεῖ στὴν ὥρνηξιν.
- 3) Νέα φάρμακα πού ρυθμίζουν τὴν ὥρνηξιν.
- 4) Νέα φάρμακα πού προλαμβάνουν τὴν ἀποβολὴν.
- 5) Ψυχοθεραπευτικὴς μεθόδους πού βοηθοῦν στὴ σύλληψιν, καταπραύνοντας τὴ νευρικὴ ὑπερέντασιν.

Χάρεις σ' αὐτὰς τὰς μεθόδους, κατορθώνουν ν' ἀποκτήσουν παιδιά τὰ 40% τῶν ανδρῶν πού ἐθεωροῦντο ὡς τώρα ἀπολύτως στείρα καὶ δὲν εἶχαν ἰδῇ καμμίαν ὠφέλειαν μὲ τὰς παλαιότερας μεθόδους.

Πρὶν ὅλη τὴ φυσικὴ καὶ δικαιολογημένη ἐπιφυλακτικότητά τους προκειμένου γιὰ νέες μεθόδους, οἱ γίαντροὶ παραδέχονται, ὅτι ἔχει κερδηθῇ μὴ μεγάλη νίκη στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς στειρότητος. Ὁ Ἀμερικανὸς γυναικολόγος δόκτωρ "Αὐμπερ Βάισμαν, πού ἀσχολήθηκε μ' αὐτὰς τὰς ἐρευνας ἐπὶ 20 χρόνια, εἶναι πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα. Διατυπώνει δὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι, μὲ τὴν τελειοποίησιν αὐτῶν τῶν μεθόδων, θ' αὐξηθῇ ἀκόμη περισσότερο τὸ ποσοστὸ τῶν ἐπιτυχιῶν.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ ποσοστὸ αὐτὸ ἀφορᾷ μόνον τὰς ἀπολύτως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις. Δὲ συμπεριλαμβάνει κί, ἐκείνας, στίς ὁποῖας ἡ σύλληψιν μπορεῖ νὰ ἦταν ζήτημα τύχης, κί, ὅχι ἀποτέλεσμα τῆς θεραπείας.

Συντά, τὰ ανδρόγυνα πού μεταχειρίσθηκαν μ' ἐπιτυχίαν τὰς νέες μεθόδους, εἶχαν δοκιμάσει προηγουμένως τὸ κάθε τι γιὰ ν' ἀποκτήσουν παιδί. Ἡ γυναῖκα εἶχε ὑποβληθῇ σὲ πολυάριθμες ἐξετάσεις, ὁ ἀντὶς σὲ μετρήσεις τῶν γεννητικῶν κυττάρων του. Εἶχαν πάρει διάφορες ὁρμόνες, εἶχαν καταφύγει σὲ γιαντροσύφια, ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα.

Τὸ πρόβλημα τῆς στειρότητος εἶχε μείνει ἀλυτὸ ἐπὶ αἰῶνες, κυρίως γιατί ὁ μηχανισμὸς τῆς ἐγκυμοσύνης ἦταν ἀγνωστός καὶ μυστηριώδης.

Σήμερὰ ὅμως ἔβρουμε ὅτι, στίς περισσότερες γυναῖκες, συμβαίνει κάθε 28 ἡμέρες ἡ ὥρνηξιν. Ὁρμᾶζει δηλαδὴ ἓνα ὥριον, ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν ὥρνηξιν καὶ κατεβαίνει πρὸς τὴ μήτρα, περνώντας μέσα ἀπὸ τὰς σάλπιγγας. Ἀν, κατὰ τὴ διαδρομὴν τοῦ αὐτοῦ, γονιμοποιηθῇ ἀπὸ ἓνα ἀνδρικό γεννητικὸν κύτταρον, ὅταν φθάσῃ στὴ μήτρα προσκολληταὶ στὰ τοιχώματά της κί ἀρχίζει νὰ σχηματίζῃ ἓνα ἔμβρυον.

Σὲ ὥρισμένα ὅμως ανδρόγυνα δὲ συμβαίνει ποτὲ αὐτὴ ἡ γονιμοποίησις. Ἡ αἰτία μπορεῖ νὰ εἶναι ὅτι ἡ ὥρνηξιν γίνεται ἀνώμαλα—ἢ καὶ δὲ γίνεται καθόλου. Ἀλλοτε πάλι, εἶναι φραγμένες οἱ σάλπιγγες ἀπὸ ὅπου πρέπει νὰ περάσῃ τὸ ὥριον.

Στὰ 50% ὅμως τῶν περιπτώσεων, δὲ φαίνεται ἡ γυναῖκα, ἀλλ' ὁ ἀντὶς, πού δὲν παράγει ἀρκετὰ γεννητικὰ κύτταρα.

Ἐδῶ καὶ 20 χρόνια, οἱ γίαντροὶ ἄρχισαν νὰ ὑπερνοῦν ὥρισμένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐμπόδια. Ξεφράζουν π. χ. μὲ ἐγχείρησι τὰς φραγμένες σάλπιγγες, ἢ χορηγοῦν ὁρμόνες στὸν ἀντὶ γιὰ τὴν αὐξησιν τῶν γεννητικῶν κυττάρων του.

Ἐπειτα ἐφαρμόσθηκε μ' ἐπιτυχίαν ἡ μέθοδος τῆς θερμιμετρούσεως, γιατί εἶχε παρατηρηθῇ ὅτι ἡ θερμικότης τῆς γυναίκας ἀνεβαίνει ἐσθρικὰ κατὰ μερικὰ δέκατα τοῦ βαθμοῦ στίς ἡμέρας τῆς ὥρνηξιν. Καθορίζοντας λοιπὸν μὲ τὴν καθημερινὴν θερμιμετρήσιν αὐτὰς τὰς «γόνιμες» ἡμέρας, τὰ ανδρόγυνα μποροῦν ν' αὐξήσουν σημαντικὰ τὰς πιθανότητες τῆς σύλληψεως.

Ὡστόσο, ὅλες αὐτὰς οἱ μέθοδοι δὲν ἔδιναν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα στίς περισσότερες περιπτώσεις στειρότητος. Ἐντείνοντας λοι-

πὸν τὰς προσπάθειάς τους, οἱ διάφοροι ἐρευνᾶται ὑπόρουν νὰ βροῦν τοὺς πέντε καινούργιους τρόπους πού αὐξάνουν τὴ γονιμότητα καὶ φέρουν τὴν εὐτυχίαν σ' ἀμέτρητα ἀλλὰ ανδρόγυνα.

ΤΟ «ΦΕΡΤΙΛΟ-ΠΑΚ» ΤΟΥ ΔΟΚΤΩΡΟΣ ΒΑΪΣΜΑΝ

Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς σκοποὺς πού ἐπιδιώκανε οἱ ἐρευνᾶται, στὸν ἀγῶνα τους κατὰ τῆς στειρότητος, ἀφορούσε τὸ κοινότερον καὶ πιὸ ἐπίμονον ἐμπόδιον στὴ σύλληψιν: τὴν ποιοτικὴν δηλαδὴ καὶ ποσοτικὴν ἀνεπάρκειαν τῶν ἀρσενικῶν γεννητικῶν κυττάρων. Στοις περισσότερους ἀντὶς, τὰ κύτταρα αὐτὰ φθάνουν τὰ 200 ἑκατομμύρια κί ἔχουν μεγάλη εὐκίνησιν.

Φυσικά, μόνον ἓνα ἀπ' ὅλα αὐτὰ θὰ συναντήσῃ καὶ θὰ γονιμοποιήσῃ τὸ γυναικεῖον ὥριον. Τὰ ἄλλα πάνε ὅλα χαμένα. Ὅσο μεγαλύτερος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρσενικῶν ἀριθμὸς τους, τόσο αὐξάνουν οἱ πιθανότητες αὐτῆς τῆς γονιμοποιήσεως. Ὅταν τὰ γεννητικὰ κύτταρα εἶναι λίγα, ἢ ὅχι ἀρκετὰ εὐκίνητα, ἡ γονιμοποίησις γίνεται δύσκολα καὶ σπάνια.

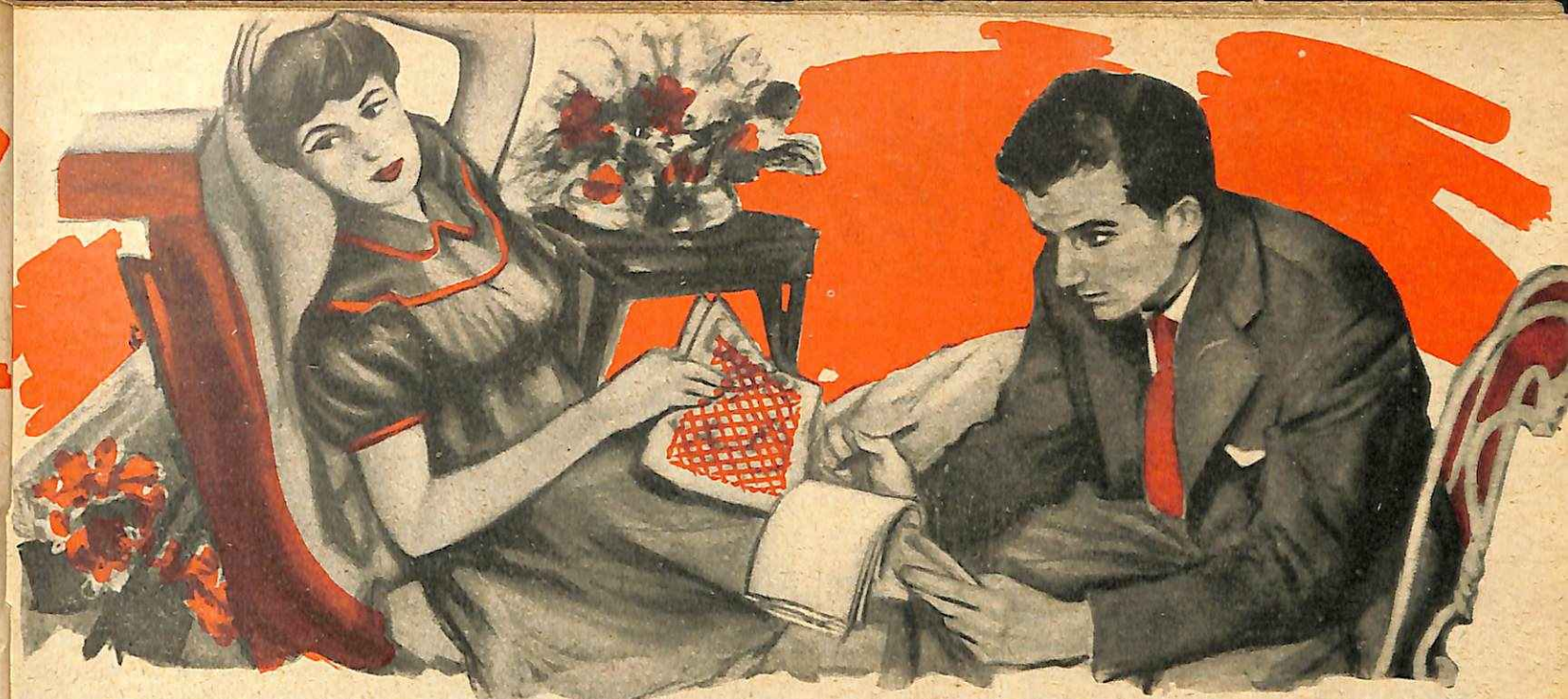
Γιὰ τέτοιες περιπτώσεις, οἱ γίαντροὶ ἐπιδιώκανε νὰ βροῦν ἓνα ἀποτελεσματικὸν τρόπον, ὥστε νὰ μὴ πηγαίνουν χαμένα τὰ πᾶσι ἀνεπάρκεια ἀρσενικὰ κύτταρα, ἀλλὰ νὰ διατηροῦνται σὲ κατὰστασιν πού νὰ διευκολύνῃ τὴ σύλληψιν. Σ' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ ἀπέβλεπε τὸ «Φερτιλο-πάκ» πού ἐπινοήθηκε πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἀπ' τὸν δόκτωρ Βάισμαν.

Πρόκειται γιὰ ἓνα ἀπλό καὶ εὐλόγιστον «ταμπὸν» ἀπὸ ἀφρώδες καουτσούκ, μὲ ἐλαστικὸν κάλυμμα ἀπὸ πολυαιθυλενίου. Ἡ γυναῖκα τὸ τοποθετεῖ στὸν κόλπον καὶ τ' ἀφίνει ἐκεῖ 8—12 ὥρες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ «Φερτιλο-πάκ» συγκρατεῖ τὰ περισσότερα ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα σὲ μικρὴ σχετικὰ ἀπόστασιν ἀπ' τὸ ὥριον, κί ἐπομένως αὐξάνει τὰς πιθανότητες τῆς σύλληψεως.

Ὁ δόκτωρ Βάισμαν τὸ δοκίμασε σὲ περισσότερες ἀπὸ 100 περιπτώσεις γυναικῶν, πού δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ γίνουν μητέρες μὲ καμμίαν ἄλλη θεραπεία. Μέσα σὲ λίγους μῆνες λοιπὸν, τὰ

Χάρεις στίς σημερινὰς μεθόδους τῆς ἐπιστήμης κατορθώνουν ν' ἀποκτήσουν παιδί τὰ 40% τῶν ανδρῶν πού ἐθεωροῦντο ὡς τώρα ἀπολύτως στείρα.

Τὸ ἐκπληκτικὸν ποσοστὸ τῆς στειρότητος, πού παρατηρεῖται σήμερὰ στὰ ανδρόγυνα, μπορεῖ νὰ μειωθῇ περίπου στὸ ἥμισυ μὲ τὰς πέντε νέες μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

25% ἀπ' αὐτὰς εἶχαν μείνει ἔγκυοι. (Μία ἀπ' ὅλες μάλιστα, παντρεμένη ἐπὶ 10 ὀλόκληρα χρόνια, ὑπόρουν νὰ κάνῃ παιδιὰ μόνον ὅταν μεταχειρίσθηκε τὸ «Φερτιλο-πάκ» σάν ἔσχατο καταφύγιον).

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἀπλή, ἀνώδυνη καὶ ἀνέξοδη.

Εἶχαν δοκιμασθῇ καὶ ἄλλοτε, διάφορα «ταμπὸν» γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἥσαν ὅμως βαμπακερὰ (κί ἔτσι ἀπορροφούσαν τὸ γονιμοποιὸ ὕγρὸ καὶ δὲν τ' ἀφίναν νὰ ἐνεργήσῃ) ἢ ἀπὸ σκληρὰς οὐσίας (καὶ συνεπῶς ἐρέθιζαν τὰ γυναικεῖα ὄργανα καὶ ἦσαν δύσκολη ἡ ἐφαρμογὴ τους).

Ἡ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΚΤΙΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Ὅπως ἡ ἀνεπάρκεια τῶν ἀρσενικῶν γεννητικῶν κυττάρων εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς στειρότητος στοὺς ἀντὶς, στίς περισσότερες στείρας γυναῖκες ὑπάρχει μὴ ἀνωμαλία τῆς ὥρνηξιν, ἢ δὲ συμβαίνει καθόλου ὥρνηξιν.

Καθὼς εἶναι φυσικὸν, λοιπὸν, ἡ σύλληψιν γίνεται ἔτσι δυσκολώτερη ἢ καὶ τελειῶς ἀδύνατη.

Κατὰ τὰς τελευταῖες ἱατρικὰς θεωρίες, ἡ ὥρνηξιν συμβαίνει, ὅταν ἐπιδράσιν στίς ὥοθκες ὥρισμένες ὁρμόνες πού ἐκκρίνονται ἀπ' τὸν ἀδέναν τῆς ὑποφύσεως. Ἀν λοιπὸν ἡ ὑπόφουςις γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο λειτουργεῖ ἐλαττωματικὰ καὶ δὲν παράγει αὐτὰς τὰς ὁρμόνες, δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ ὥρνηξιν οὔτε σύλληψιν. Στίς περιπτώσεις αὐτὰς, ἓνας γυναικολόγος τῆς Φιλαδέλφειας, ὁ δόκτωρ Ράκοφ, συνιστᾷ τὰς ἀκτίνες Χ σὲ μικρὰς καὶ ἀκίνδυνες δόσεις.

Ἡ ἐφαρμογὴ τους πρέπει νὰ γίνεται ἔτσι ὥστε ἡ δέσμη τους νὰ πέφτῃ ἀπ' εὐθείας πάνω στίς ὥοθκες. Ἡ ἀκτινοθεραπεία αὐτὴ διαρκεῖ συνήθως 3 βδομάδες, προκαλεῖ δὲ τὴν ὥρνηξιν, ἢ ὅποια κατ'ὸν ἐπαναλαμβάνεται πιά ταχτικά κάθε μῆνα, χωρὶς νὰ χρειάζεται καινούργια θεραπεία.

Ὁ δόκτωρ Ράκοφ βεβαιώνει ὅτι, μ' αὐτὸν τρόπον, εἰμὲν ἔγκυες τὰ 35% τῶν στείρων γυναικῶν πού ὑποβλήθηκαν σ' ἀκτινοθεραπείαν. Ἄλλοι δὲ συνάδελφοί του παρουσιάζουν ἀκόμα μεγαλύτερον ποσοστὸ ἐπιτυχιῶν.

Ἐπίσης γιὰ τὴν τακτοποίησιν τῆς ἀνώμαλης ὥρνηξιν χρησιμοποιοῦνται τώρα ὥρισμένα φάρμακα τῆς ὁμάδος τῶν «στεροειδῶν»—ἀνάλογα δηλαδὴ μὲ τὴν κορτιζὼν καὶ τὰς ἄλλας συγγενεῖς ὁρμόνες...

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἀπλούστερη ἀπὸ τὴν ἀκτινοθεραπείαν, ἀλλὰ μὲ λιγώτερες ἐπιτυχίες: 14% περίπου.

Ἡ θεραπεία μὲ τὰ φάρμακα αὐτὰ σὲ χάπια διαρκεῖ περὶ τοὺς 2—3 μῆνες.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι τὰ «στεροειδῆ» σταματοῦν προσωρινὰ τὴν ὥρνηξιν, ἐπιβραδύνοντας ἢ διακόπτοντας τελειῶς τὴν λειτουργίαν τῆς ὑποφύσεως.

Στὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ τῆς ἀδρανεῖας τῆς ὑποφύσεως φαίνεται πὺς ἐκκουράζεται, συγκεντρώνει τὰς δυνάμεις τῆς κί ἔτσι, μόλις διακοπῇ τὸ φάρμακον, ἐνεργεῖ μὲ καινούργια ὁρμὴ καὶ προκαλεῖ τὴν ὥρνηξιν. Ἐπειτα ἐξακολουθεῖ πιά νὰ λειτουργῇ κανονικά.

ΕΝΑ ΦΑΡΜΑΚΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΟΒΟΛΕΣ

Τὰ φάρμακα αὐτὰ καὶ ἡ ἀκτινοθεραπεία βοηθοῦν τὰς γυναῖκες πού δὲν ἦσαν ἱκανὲς νὰ συλλάβουν.

Ἀκόμα πιὸ τραγικὴ ὅμως εἶναι ἡ θέσι ἐκείνων πού συλλαμβάνουν μὲν, ἀλλὰ δὲ μποροῦν νὰ φέρουν στὸν κόσμον τὸ παιδί τους, γιατί παθαίνουν συνεχῶς ἀποβολή, στοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης.

Οἱ γίαντροὶ δὲν ἔχουν ἐξηγήσει τελειῶς τὰς ἀποβολὰς, πιστεύ-

ουν ὅμως ὅτι ὀφείλονται γενικά σὲ ἀνικανότητα τοῦ βλενωγόνου τῆς μήτρας νὰ συγκρατήσῃ καὶ νὰ διαθρῆψῃ τὸ ἔμβρυον.

Κανονικά, ὥρισμένες χημικὲς οὐσίες τοῦ αἵματος βοηθοῦν τὸ βλενωγόνον στὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς τῆς σπουδαίας ἀποστολῆς του. Ὅταν ὅμως εἶναι ἀνεπαρκεῖς οἱ οὐσίες αὐτὰς, βλενωγόνος καὶ ἔμβρυον μαζί ἐκκολλᾶν ἀπὸ τὰ τοιχώματα τῆς μήτρας καὶ ἀποβάλλονται.

Κί ἔδῶ λοιπὸν σημειώσε ἀρκετὰς ἐπιτυχίας ἓν ἄλλο νέο φάρμακον τῆς ὁμάδος τῶν «στεροειδῶν». Χορηγεῖται σὲ χάπια, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης. Κί ἔτσι τὰ 33% τῶν γυναικῶν, πού πάθαιναν ἐπανειλημμένες ἀποβολὰς, κατορθώνουν νὰ κρατήσουν τὸ παιδί τους ὡς τὸ τέλος καὶ νὰ τὸ φέρουν στὸν κόσμον κανονικά.

Ὁ δόκτωρ Ρόμπερτ Γκρήνμπελτ, Ἀμερικανὸς γυναικολόγος, ἀνακοίνωσε μὴ τέτοια ἐπιτυχία του σὲ μὴ γυναῖκα πού εἶχε ὑποστῇ προηγουμένως 10 ἀποβολὰς!

Δὲν εἶναι γνωστὸ πὺς ἀκριβῶς ἐνεργεῖ αὐτὸ τὸ φάρμακον. Πιθανώτατα διατηρεῖ τὸ βλενωγόνον σὲ φυσιολογικὴν κατὰστασιν καὶ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ἐξασθενήσῃ. Πάντως, ἀποδείχθηκε θαυματουργὸν σὲ πολλὰς περιπτώσεις.

ΟΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΜΠΟΔΙΖΟΥΝ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΙΝ

Τέλος, ἔχει ἀποδειχθῇ τελευταίως ὅτι καὶ ὁ ψυχικὸς παράγων μπορεῖ νὰ παίξῃ σημαντικὸν ρόλον στὴ στειρότητα. Ὁ ψυχίατρος Κάρλος Μπὸς ἀναφέρει: σὲ μὴ πρόσφατῃ ἐπιστημονικῇ ἀνακοίνωσί του, ὅτι οἱ βαθεῖς συναισθηματικὲς διαταραχὲς—φόβος, θυμὸς, μῆκος, κλπ.—μπορεῖ κάποτε νὰ ἐμποδίσουν τὴν σύλληψιν. Προσθετεῖ δὲ ὅτι οἱ μιστὲς στείρας γυναῖκες παρουσιάζουν τέτοιες ψυχικὰς ἀνωμαλίας.

Πὺς οἱ συγκινήσεις ἐπηρεάζουν τὴν σύλληψιν; Οἱ γίαντροὶ δὲν τὸ ἔβρουν. Κάνουν ὅμως τὸν ἑξῆς σωστὸ συλλογισμὸν: Ἀφοῦ οἱ συγκινήσεις μπορεῖ νὰ ἐπιδράσιν στίς ἄλλες λειτουργίας τοῦ ὁργανισμοῦ μας, κάνουν τὰ χέρια μας νὰ τρέμουν, μᾶς κόβουν τὴν ἀναπνοήν, προκαλοῦν ἀκόμα καὶ ἔλκην τοῦ στομάχου, γιατί νὰ μὴν παραδεχθῶμε ὅτι ἔχουν ἐπιδράσιν καὶ στὴ σύλληψιν;

Μία κατάλληλη λοιπὸν ψυχοθεραπεία μπορεῖ νὰ δώσῃ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα σὲ πολλὰς περιπτώσεις στειρότητος. Ὁ δόκτωρ Μπὸς βεβαιώνει ὅτι εἶχε ἓνα ποσοστὸ ἐπιτυχιῶν 30%, σὲ γυναῖκες πού ἦσαν στείρες χωρὶς φανερὸ ὁργανικὸν λόγον.

Ἐνας ἄλλος ψυχίατρος, ὁ δόκτωρ Οὐίλσον, φρονεῖ ὅτι κάθε μαιευτὴρ μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ αὐτὴν τὴν θεραπείαν, κάνοντας τὴν πελάτισσάν του ἐρωτήσεις ὅπως οἱ ἑξῆς: «Θὰ ἀνατρέψατε τὸ παιδί σας ὅπως ἀνάβρεψαν ἑσὰς οἱ γονεῖς σας». Οἱ ἀπαντήσεις τῆς μπορεῖ νὰ βοηθήσουν στὴν ἀνακάλυψιν τῶν νευρώσεων τῆς καὶ στὴν ἐφαρμογὴν τῆς κατάλληλης ψυχοθεραπείας.

Μὲ τὸ συνδυασμὸν αὐτῶν τῶν καινούργιων μεθόδων—ψυχοθεραπείας, στεροειδῶν, ἀκτινοθεραπείας καὶ «Φερτιλο-πάκ»—ὁ ἀριθμὸς τῶν ανδρῶν πού δὲν κατορθώνουν ν' ἀποκτήσουν παιδιά, γίνεται ὀλοένα μικρότερος.

Θὰ διαλέγουμε τὸ φύλον τῶν παιδιῶν μας;

Ἐγίναν στὴν Ἀμερικὴ πειράματα τεχνητῆς γονιμοποιήσεως κοινῶν, στὰ ὁποῖα οἱ ἐπιστήμονες ὑπόρουν νὰ ἐπιτύχουν ἀρσενικά ἢ θηλυκὰ κοινελάκια κατὰ βούλησιν, μ' ἓνα ποσοστὸ ἐπιτυχίας 63,7% γιὰ τὰ ἀρσενικά καὶ 71,3% γιὰ τὰ θηλυκὰ. Αὐτὸ κατορθώθηκε μὲ τὸ διαχωρισμὸν τῶν ἀρσενικῶν γεννητικῶν κυττάρων μὲ ηλεκτρικὴν μέθοδον. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχει τελειοποιηθῇ ἀκόμη ἡ μέθοδος αὐτὴ, ὑπάρχει κί ἓνα ποσοστὸ ἀποτυχιῶν. Προβλέπεται ὅσοις οἱ τελειοποιήσῃ τῆς, καὶ συγχρόνως ἡ ἐφαρμογὴ τῆς στὸν ἀνθρώπου, πού τὰ γεννητικὰ κύτταρα τους ἀντιδρῶν στὸν ηλεκτρισμὸν ὅμοια μὲ τῶν κοινῶν. Τότε θὰ μπορῇ τὸ κάθε ανδρόν ν' ἀποκτήσῃ ὅτι παιδιὰ θέλει, ἀγόριον ἢ κορίτσι.

Τυχαίες ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Η ΣΑΡΡΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ

ΤΡΙΑ δόκλπρα χρόνια πάλειε η Παλαιστίνη με τόν πιό τρομερό λιμό πού είχαν δι ως τότε οι άνθρωποι. Τήν εποχή εκείνη, ο 'Αβραάμ κι' η Σάρρα, κατοικούσαν με τὰ κοπάδια τους και τούς ανθρώπους τους, στή νότια Παλαιστίνη. Μα ο λιμός είχε φτάσει κι' εκεί και τώρα λογάριζαν να πάρουν τὸ δρόμο πρὸς τὸ ἀγνωστό. 'Η Σάρρα ήταν ἐκπληκτικὴ καλλονή. Κι' ήταν ὑποχρεωμένη νὰ κρύβη τὸ πρόσωπό της, γιὰ νὰ μὴ γίνεταί ἀφορμὴ προστριβῶν. Παρ' όλα αυτά ὅλοι ἤξεραν πὺς ἡ ὁμορφιά της δὲν εἶχε συν-κριοί. Καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ.

Εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη, ἔλεγε συχνὰ στὸν ἄντρα της. φαίνεται πὺς ὁ Θεὸς δὲ μ' ἀγαποῦσε γιὰ νὰ μὲ κάνει τόσο ὁμορφ. Κι' εὖ ἐπρεπε νὰ μ' ἔχης μισήσει...

Μὰ σὲ μισῶ; ρωτοῦσε ἐντρομος ὁ 'Αβραάμ. Πὺς μπορεῖ νὰ μισῶ κανεὶς τὸ φῶς τῶν ματιῶν του; 'Αν ἤξερες τὴν ἀγάπη μου, δὲ θάλεγεσ τὰ πικρὰ αὐτὰ λόγια.

Μόνον ἐπειδὴ τὴν ἔξω σου μιλῶ ἔτσι, ἀπαντοῦσε ἐκείνη. Μὰ ἐπρεπε νὰ μὲ μισῶς; ἀφοῦ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω παιδιὰ. Καὶ χωρὶς παιδιὰ, ἡ ζωὴ δὲν ἔχει ἀξία.

Μὴν πικραίνεσαι, τὴν παρηγοροῦσε ὁ 'Αβραάμ. 'Ο Θεὸς εἶναι μεγάλος.

Ἐλπίζεις λοιπὸν ἀκόμη; τὸν ρώτησε περιέργη μιὰ μέρα. Ἐλπίζεις πὺς μπορῶ νὰ γίνω μητέρα; Τὰ χρόνια περνοῦν. Δὲ βρίσκομαι πιά στήν πρώτη μου νεότητα. Κῦτταξέ με καὶ θὰ τὸ καταλάβεις...

Ὁ 'Αβραάμ χαμογέλασε.

Κάθε χρόνος πὺν περνᾷ ἀπὸ πάνων σου, σὲ κάνει καὶ πιὸ ὁμορφ, τὴς εἶπε. Κι' ἂν ἀκόμη γίνης ἑκατὸ χρόνων, δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξεις. Πιστεύε με, Σάρρα! Μέσα στὰ ὑπέρροχα μάτια σου διακρίνω τὴν αἰώνια ἀνοιξί...

Αὐτὴ ήταν ἡ μοναδικὴ στενωχὴρία, τοῦ εὐτυχισμένου ἐκεῖ-νου ἀντρόγυνου τῆς Βίβλου. 'Η Σάρρα ἔκλαιγε κρυφά. Ἐκλαιγε καὶ λογάριζε πὺς ἐπρεπε νὰ παραχωρήσῃ στὸν ἄντρα της μιὰν ἄλλη γυναῖκα — αὐτὸ τὸ ἐπένεπε ὁ νόμος τὴν ἐποχή εκείνη — γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ στὸν κόσμο ἕνα πλάσμα, πὺν νάχη μέσα του τὸ δικό του αἷμα. Μὰ πάνων πὺν τόκε ἀποφασίσει, ἔπρεπε ξάφνου ὁ φοβερός λιμός. 'Η Σάρρα ἔχε-σε γιὰ λίγο τὴ λήθη τῆς κι' ἀφοριώθηκε ὁ ἄλλος καθήκοντα. Ἐπειδὴ αὐτὴ κι' ὁ ἄντρας της ήταν ἀπὸ τούς πλουσιώτερους κατοίκους τῆς Παλαιστίνης, ἄρχισαν νὰ μοιράζων ὅτι μποροῦσαν στοὺς φτωχοὺς γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν ἀπ' τὴν πείνα. Ὅπου πρεβέ μιὰ μέρα κι' ἐμείναν κι' αὐτοὶ σὰν τοὺς ἄλ-λους. Δὲν εἶχαν πιά πὺν ν' ἀκουμπήσουν τὸ κεφάλι τους. Ἐνοιωσαν ὅμως εὐτυχισμένο καὶ δυνατό τὸν ἑαυτὸ τους. Γιάτὶ ἔκαναν τὴν καλὴ πράξι ὅχι ἀπὸ φόβο πρὸς τὸ Θεό, ἀλλὰ ἀπὸ ἀληθινὴ πίστι πρὸς Αὐτόν.

Τότε ἀκριβῶς εἶπε ὁ 'Αβραάμ στὴ Σάρρα:

Δὲ μποροῦμε πιά νὰ μείνουμε ἐδῶ. 'Η γῆ μας ἐρημώ-θηκε, τὰ κοπάδια μας ψόφησαν. Πρέπει νὰ πάρουμε ὅτι μᾶς ἀπόμεινε καὶ νὰ κινησοῦμε ὅλοι μαζὶ γιὰ τὴν Αἰγύπτο.

Εἶσαι ὁ κύριος τῆς ζωῆς μου, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. 'Η ἀ-πόφασί σου εἶναι καὶ δική μου. Πότε πρέπει νὰ ξεκινήσουμε; Ἀπόψε κιόλας.

Τὸ μεγάλο καραβάνι κίνησε χαράματα. Ἄνθρωποι, καμή-λες καὶ πρόβατα, πήραν τὸ δρόμο ὑπομονετικά, ἀφίνοντας πίσω τους τὴ γῆ τῶν πατέρων τους. Ἐκλαιγαν οἱ γυναῖκες κι' οἱ γέροι ἀναστενάζον. Μὰ δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως. Ἄν ἔμεναν ἐκεῖ, θὰ πεθάναν ὅλοι. Ἐβλεπαν τὰ χωράφια τους ξερὰ καὶ διψασμένα. Ἐβλεπαν τὴς μεγάλες πεδιάδες κατασπαρ-μένες με πτώματα κι' ἐνοιωσαν τὴν ψυχὴ τους νὰ σφιγνέται. Ποιὰ τύχη τους περιέμενε ἀραγε κι' αὐτοὺς; Πὺς θὰ τὰ καταφε-ρεῖαν νὰ ξεφυγούν ἀπὸ τὸν ὀλεθρὸ καὶ τὸν ἀφανισμό; Κι' ἡ πο-ρεία τους συνεχίζονταν. Συνεχίζονταν μέρα καὶ νύχτα ἀδίκαια, μέρα σὲ πύργους πυρπολούμενους ἀμμοῦς τῆς ἀπεράντης ἐρήμου.

Ὅπου ἔφταναν, ἔξω ἀπὸ τὴν Αἰγύπτο, στήν ὁμορφὴ πόλὶ τοῦ Ναβῶφ, πὺν τὸ δέσχε ὁ μεγάλος καὶ εἰρηνικός Νείλος. Οἱ Ἑβραῖοι στρατοπέδωναν στὶς ὀδοδροεὺς ὁδοὺς του. Οἱ χω-ρικοὶ πὺν περνοῦσαν ἀπὸ καὶ μετὰ τὰ κατὰλευκα μπουρνούζια τους καὶ τὸ μαῦρο τοῦ κράμματος, τοὺς χαμογελοῦσαν μετὰ καλω-σύνη. Αὐτὸ ήταν σημάδι ἐγκαρδιότητος. Ἦταν σημάδι ὅτι κα-νεὶς δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς σταματήσῃ, ἔτσι κι' ἂν ἐμπαιναν στὴ φημισμένη πόλὶ τοῦ Ναβῶφ. Χάρηκαν οἱ ἄνθρωποι κι' ἀπο-δεχόμενοι εἰρηνικά, τότε ὁ 'Αβραάμ πήρε παράμερα τὴ Σάρ-ρα καὶ τὴς εἶπε:

Προαισθάνομαι πὺς κάποιο κακὸ μᾶς τριγυρίζει. Χτὲς τὴ νύχτα ὀνειρεύτηκα πὺς, ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ σὲ μένα, ὑπῆρχε μιὰ λουρίδα βθεΐας θάλασσας. Ἐσ' ἵσουν ἀπὸ τὴ μιὰ ὀχθὴ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Αὐτὸ εἶναι σημάδι χωρισμοῦ κι' ἡ καρδιά μου εἶναι περιλήπτω ὡς θανάτου...

Ἰρμάσε 'Η Σάρρα, κι' ἔπρεπε ὡρὴ στήν ἀγκαλιά του.

Ποῖος θὰ μᾶς χωρίσῃ, λοιπὸν; ρώτησε. Ποῖαs μπορεῖ νὰ μὴ ἀνάμεσα σὲ μᾶς πὺν τόσο ἀγαπιώμαστε;

Ἄγνοστες οἱ βουλὲς τοῦ Κυρίου! ἀπάντησε βαρεὶά ὁ 'Α-βραάμ. Εἶσαι ὅμως πολὺ ὡραία κι' αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνον πὺν φο-βῶμαι. Ἄν σὲ δύνῃ οἱ Αἰγύπτιοι, θὰ θελήσουν νὰ σ' ἀρπάξουν. Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ θὰ σκοτώσουν ἐμένα τὸν ἄντρα σου.

Θὰ κρύβω τὸ πρόσωπό μου μετὰ τὴν πιὸ πυκνὴν μου καλύπτρα.

Κάποιο μᾶτι ὅμως μιὰ μέρα θὰ σὲ δι. Κι' αὐτὸ θάνατι χειρότε-ρα. Ἐνας πρὸς μὸνᾶκα ὑπάρχει γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ θάνατο. Μὴ λές δὲ κανένα πὺς εἶσαι γυναῖκα μου, ἀλλ' ἀδελφὴ μου.

Ἐτσι, γιὰ χάρι σου, θὰ σωθῇ κι' ἡ δική μου ζωὴ.

Συμφωνῶσε ἐκείνη κι' ὅλα ἐγίναν ὅπως τὰ πρόβλεψε ὁ ἄν-τρας της. Μ' ὅλο πὺν ἔκρυψε μ' ἐπιμέλεια τὸ πρόσωπό της, ἡ φήμη τῆς ὁμορφιάς της ἀπλώθηκε σ' ὅλη τὴ χώρα κι' ἔφτασε σ' αὐτὰ τὸν ὀραῶ. Κάλεσε τότε τὸν πιστὸ δούλο 'Αρταρίμ καὶ τὸν πρόσταξε νὰ πῇ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀλήθεια. Ἐρῶνε ὁ δούλος πεδεμένοι οἱ Ἑβραῖοι. Ἐμείνε πολλὰς μέρες ἀνάμεσα τους, προσπαθώντας νὰ δι. τὸ πρόσωπό της Σάρρας.

Γιάτὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ φορεῖ διαρκῶς καλύπτρα; ρώτησε τὸν

—Γιάτὶ γέλασε ἡ Σάρρα; ρώτησε ὁ τρίτος ξέ-νος. Σ' ἕνα χρόνο θὰ ἔχετε γυιὰ!

'Αβραάμ. 'Η πολὺ ἄσχημη εἶναι ἡ ὑποφέρει ἀπὸ κάποια ἀρρωστία. 'Η γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἀδελφὴ μου, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Δὲν εἶναι ἄσχημη, οὔτε ἀρρωστὴ. Ἀπὸ μικρὴ ὅμως ἔταξε στὸ Θεό, νὰ μὴ δι. κανεὶς τὸ πρόσωπό της.

Ὁ 'Αρταρίμ δὲν τὸν πιστεῖε καὶ τὴν ἴδια νύχτα παραφύλαξε ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ της. Ἀνυπόπτη ἡ Σάρρα ἔδγαλε τὴν καλύ-πτρα της κι' ἄρχισε νὰ χτενίζῃ τὰ μαλλιά της. Ὁ δούλος ἐμείνε μετὰ ὀτῶμα ἀνοικτὸ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὺν ἔβλεπε τέτοια ὁ-μορφιά. Ἐπρεξε στὸν ἀφέντη του καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὴν εἰδησι-ᾶ. Ὁ δαράμ μετὰ πιά πὺν ἀσπράσαν ἀπὸ εὐχαρίστησι εἶπε τότε στὸν 'Αρταρίμ, νὰ πάρῃ δέκα καμήλες καὶ νὰ τὴς φορτώσῃ μετὰ τὸ πιὸ πολυτίμητα ὄρα.

Θὰ τὰ προσφέρῃς στὸν 'Αβραάμ, στὸν ἀδελφὸ τῆς Σάρρας, τοῦ εἶπε. Θὰ ὀδηγήσῃς τοὺς αὐλικούς σου ὡς τὴ σκηνὴ του καὶ θὰ τοὺς ἀφίσης νὰ μιλήσουν μαζὶ τους. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀρνῶνθουν.

Κι' ἂν ἀρνῶνθουν; ρώτησε ὁ δούλος. Τί πρέπει νὰ κάνουμε; Τίποτε. Θὰ τοὺς ἀφίσετε καὶ θὰ φύγετε.

Γιάτὶ νὰ μὴν τοὺς σκοτώσουμε; Ὁ δαράμ κούνησε τὸ κεφάλι του.

Ὁχι, εἶπε. Μιὰ τέτοια ὁμορφιά, δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ. Ἰ-σως μετὰ τὸν καιρὸ, νὰ βροῦμε τὸν τρόπο νὰ πείσουμε τὸν 'Α-βραάμ νὰ μὴν δώσῃ τὴ Σάρρα μετὰ τὴ θέλησί του.

Ὅταν οἱ ἀπεισταλμένοι τοῦ δαράμ ἐφτασαν στήν καλύβα τοῦ 'Αβραάμ, ἐκεῖνος, πὺν κατάλαβε τὴ σημασία τῆς ἐπισκέψεως, ἐ-νοίωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ με φόρα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲ μπορούσε νὰ κάνῃ διαφορετικὰ, τοὺς δέχτηκε με φιλοφροσύνη καὶ πρόσταξε νὰ στρώσουν τραπέζι καὶ νὰ τοὺς παραθέσουν γεῦμα. Οἱ ξένοι ὅμως ἀρνῶνθηκαν εὐγενικά.

Συγχώρεσέ μας, τοῦ εἶπαν. Ἄλλ' ὁ κύριός μας μᾶς ἔστειλε νὰ σοῦ φέρουμε λίγα ὄρα, γιὰ νὰ σοῦ δείξῃ τὴν ἐκτίμησί του.

Εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε ὁ 'Αβραάμ. Ἄλλα ποῖά θὰ εἶναι τὸ ἀντάλλαγμα ὀλων αὐτῶν; Τί θέλει ἀπὸ μένα ὁ βασιλεὺς σὰς;

Ἀκούσε γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς ἀδελφῆς σου Σάρρας. Κι' ἐπι-θυμῶ νὰ στολίσῃ μ' αὐτὴ τὸ παλάτι του.

Δάκρυσε ὁ 'Αβραάμ πὺν θὰ ἔκανε τὴν ἀγαπημένη του, μὰ ἔδεσε τὴν καρδιά του καὶ τὴν παρέδωσε στοὺς αὐλικούς, πὺν τὴν πήραν κι' ἐφύγαν. Γοητευμένοι ὁ δαράμ ἀπὸ τὴν ἐκπληκτι-κὴ ὁμορφιά της, τὴ φορτώσε μετὰ τὸ πιὸ πολυτίμητα στολίδια.

Πὺς μπόρεσα λοιπὸν νὰ ζῶω τόσα χρόνια χωρὶς ἐσένα; τὴ ρωτοῦσε συχνὰ. Δὲν εἶσαι μόνο ὡραία. Εἶσαι καλὴ, τρυφερή, γεμάτη ἀπλότητα καὶ σφωροσύνη. Συχνὰ ὅμως διακρίνω στὸ μά-τια σου μιὰ κρυφὴ λύπη. Τ' εἶναι λοιπὸν αὐτὸ πὺν σὲ βασανίζει;

—Τίποτε, κύριέ μου, ἀπαντοῦσε ἡ Σάρρα. Μοῦ ἔδωσες τὰ πάντα. Γιάτὶ νὰ λυπῶμαι;

Ἐκλαιγε κρυφὰ ἡ γυναῖκα, μὰ δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της καὶ νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια. Δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἐξομολογήσῃ ὅτι ὁ 'Αβραάμ δὲν ήταν ἀδελφὸς της, μὰ ἄντρας της. Ὁ δαράμ βέβαια τῆς ἔδεικνε ἀπερίοριστη καλωσύνη. Μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε τί μπορούσε νὰ συμβῇ, ἂν τὰ μάθαινε ἑαφνί-κα ὅλα αὐτὰ. Ὑπέμενε λοιπὸν τὴ μοῖρα της καὶ δεχόταν τὰ χάδια του καὶ τὰ φιλία του, μετὰ προσποιεῖτο. Ὅμως ὁ Θεός, ἐξ ἀιτίας δικῆς της, τοῦ ἔστειλε ἕνα σὼρὸ πληγῆς. Τέλος, μαθαί-νοντας τὴν ἀλήθεια, τρώμεξε τὴν ὀργὴν τ' οὐρανοῦ. Κάλεσε τότε τὸν 'Αβραάμ καὶ τοῦ εἶπε:

Γιάτὶ μοῦ ἔκρυψες πὺς ἡ Σάρρα εἶναι γυναῖκα σου καὶ μ' ἄφπες νὰ τὴν παντρευθῶ; Δὲν ἔρεξε πὺς αὐτὸ εἶναι ἀπαγο-ρευμένο ἀπὸ τοὺς θεούς καὶ ἀνθρώπινους νόμους; Μ' ὅλο πὺν τὴν ἀγάπῃ περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ μου, ὡστόσο σὲ παρα-καλῶ νὰ τὴν πάρῃς καὶ νὰ φύγῃς ἀμέσως. Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ σὲ περάσῃ γι' αὐτὸ πὺν ἔκανες, ἀφοῦ σὲ συγκραῶ ἐγὼ...

Τὸν γέμισε καινούργια ὄρα καὶ τοῦδωσε καὶ συνοδεία γιὰ νὰ τὸν προστατέψῃ στὸ δρόμο του. Πέμπλους πιά ὁ 'Αβραάμ ἐγκαταστάθηκε στὴ Χαναάν. 'Η ζωὴ του, σιμὰ στὴ γυναῖκα του, ἄρχισε νὰ κυλᾷ εὐτυχισμένη ὅπως ἄλλοτε. Κι' εὐχαριστοῦσαν κι' οἱ δυὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν μεγαλοσύνην του. Ἐταὶ πέρασαν δέκα ὀλόκληρα χρόνια, μέρα στήν πιὸ ἡρεμὴ οἰκονομική γαλήνη. Τίποτε δὲν τοὺς ἔλειπε. Τίποτε δὲ ζητοῦσαν περισσότερο ἀπ' ὅτι εἶχαν. Ὅμως τὴ Σάρρα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν τρώῃ τὸ κρυ-φὸ μαρὰζι. Βλέποντας νὰ παραμένῃ ἀτέκνη, ἀποφασίσε νὰ δι-σπ στὸν 'Αβραάμ μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ὅπως εἶπε.

Ἄν τὸ θέλῃς γιὰ μένα, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, εἶναι ἀμαρτία. Γιάτὶ ἐγὼ δὲ ζητῶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ σένα. Ἄν ὅμως αὐτὸ εἶναι δι-κή σου ἐπιθυμία, τότε εἶμαι πρόθυμος νὰ δεχθῶ τὴν ἀπόφασί σου.

Εἶναι δική μου, ἀπάντησε ἡ Σάρρα. Θέλω νὰ τὸ πιστέψῃς.

Τὸ πιστέψω, ἀγαπημένη μου. Ἀλλὰ ποῖά εἶναι ἡ γυναῖκα πὺν θὰ μὴ δώσῃ;

Ἢ Ἄγαρ.

Ἦταν μιὰ Αἰγύπτια σκλάβη, νέα καὶ δυνατὴ. Ἢ Σάρρα εἶχε τὴν ἐλπίδα πὺς ἡ Ἄγαρ, κάνοντας παιδιὰ στὸν ἄντρα της, θὰ τοῦ ἔδειξε τὴν χαρὰ νὰ δημιουργήσῃ οἰκονομεία.

Τὴ δέχομαι, εἶπε ὁ 'Αβραάμ. Δὲν εἶναι ὄρα τοῦ Θεοῦ. Καλὴ. Κι' ἡ καλωσύνη στὸν ἄνθρωπο, εἶναι ὄρα τοῦ Θεοῦ.

Συνέλαβε πραγματικά ἡ Ἄγαρ, ἀλλὰ μὲ τὸ ἐνοῦσε αὐ-τὸ, ἄλλαξε χαρακτῆρα κι' ἄρχισε νὰ περιφρονῇ τὴν κυρία της καὶ νὰ γίνεται δυστροπὴ. Δὲ γύριζε πιά νὰ τὴν κυττάξῃ καὶ πολ-λὲς φορές ἀξίωνε νὰ τῆς πλύνῃ τὰ πόδια, ἐπειδὴ δὲ μπορούσε

δῆθεν νὰ σκύβῃ. Ὑπομονετικὴ ἡ Σάρρα ἔκανε ὅτι μποροῦ-σε γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Πρὸ πάντως ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀντιληφθῇ τίποτε ὁ ἄντρας τῆς γιὰ νὰ μὴν τὸν στενωχε-ρήσῃ. Ἐφτασε ὅμως μιὰ μέρα πὺν ἡ σκλάβη τὴν πρόσβαλε μετὰ ἄσχημα λόγια. Τὴν ἀποκάλεσε «στέρφα γίδα» καὶ τῆς εἶπε πὺς δὲν εἶχε καμμία θέσι ἐκεῖ. Δὲ μπόρεσε τότε νὰ κρατήσῃ περισσότερο καὶ τὸ ἴδιο βράδυ παραπονέθηκε στὸν ἄντρα της. Ἀκούσε ἐκεῖνος τὰ δίκαια παράπονά της καὶ τὴν κῦτταξε ἀπορημένος στὰ μάτια.

Εἶσαι γυναῖκα μου καὶ πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς αὐτό! τῆς εἶπε σχεδὸν αὐτοπρὸς. Δὲ μπορεῖ μιὰ σκλάβη νὰ σοῦ ἀντιμῆλῃ. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ἔχεις δικαίωμα νὰ τὴ μετα-χειρίσῃς ὅπως θέλεις.

Καὶ πάλι ὅμως ἡ σκλάβη δὲ χαμήλωσε τὸ κεφάλι. Ἢ Σάρ-ρα ἀναγκάστηκε τότε νὰ τὴν κακομεταχειρίσῃ, πράγμα πὺν τὴν ἔκανε νὰ φύγῃ κρυφά. Ὅταν ὁ 'Αβραάμ πληροφορήθηκε τὴν ἐξαφάνισι τῆς λυπήθηκε, μὰ δὲ θυμώσε. Ἐστειλε ὡστόσο ἀνθρώπους του νὰ τὴ βροῦν μὰ δὲ βρέθηκε πούθενά.

Εγὼ εἶμαι ἡ αἰτία, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ Σάρρα. Τῆς φέρθηκα ἄσχημα κι' ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ. Καὶ τώρα ἴσως νάχη πεθάνει, ἀφοῦ δὲ μπόρεσαν νὰ τὴν ἀνακαλύθουν.

Ἄλλ' ἡ Ἄγαρ δὲν εἶχε καθῆ. Καθὼς προχωροῦσε στήν ἐρημὸν Σοῦρ ἄγγελος Κυρίου ἐνεφανίσθη εἰς αὐτὴν καὶ τὴν διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς κυρίους της. Δώσας εἰς αὐ-τὴν καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι τὸ σπέρμα τοῦ υἱοῦ της θὰ ἐπλη-θύνετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς λαὸν πολλόν. Ἐταὶ κι' ἐνῆνε. Ἢ σκλάβη γύρισε στὸ σπιτί τοῦ 'Αβραάμ, ὅπου ὕστερα ἀπὸ λίγο γέννησε τὸν Ἰσαακ.

Πρέπει λοιπὸν νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος, εἶπε ἕνα βράδυ ἡ Σάρρα στὸν 'Αβραάμ. Εὐτυχισμένος ὅπως εἶμαι κι' ἐγὼ. Γιάτὶ ὁ γυιὸς σου, εἶναι καὶ δικός μου γυιός. Τώρα πιά μπο-ρῶ νὰ πεθάνω ἡσυχά γιὰ τὴν κληρονομιά σου.

Νὰ πεθάνῃς; ρώτησε τρομαγμένος ὁ ἄντρας της. Πρῶτη φορὰ ἀκούω τέτοιο λόγο ἀπὸ τὸ στόμα σου.

Γιάτὶ ξέρω πὺς πιά δὲν ἔχεις τὴν ἀνάγκη μου. Τὸ βλέπω στὰ μάτια σου. Κάθε φορὰ πὺν ἀντικρύζεις τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ σου. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ αὐτὸ. Ἐγὼ δὲ σοῦ προσφέρα τίποτε. Εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ φύγω, νὰ σὰς ἀφήσω μόνους.

Ὁ 'Αβραάμ τὴν ἔσφιξε μετὰ θερμὴν στήν ἀγκαλιά του.

Τί ἐπαθες λοιπὸν; τὴ ρώτησε. Ποτὲ ἄλλοτε δὲ μοῦ μι-λήσες τόσο πικρά. Θὰ σὲ ρωτήσω ὡστόσο κατὶ κι' ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἀπαντήσῃς ἀμέσως. Ἦθες νὰ κρατήσῃς τὸν Ἰσαακ καὶ νὰ διώξῃς τὴν Ἄγαρ; Ἢ θες νὰ τοὺς διώξῃς καὶ τοὺς δυὸ;

Ἢ γυναῖκα τὸν κῦτταξε ὡρὴ.

Γιάτὶ τὸ σκέφτηκες αὐτό; τοῦ εἶπε μετὰ φωνῆ πὺν ἐπρεπε βαθεῖα. Πὺς φαντάστηκες ὅτι μποροῦσα νὰ δεχθῶ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

Θέλω νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν ἀγάπη μου.

Ἢ πεντάμορφη γυναῖκα τοῦ καίσεψε τὸ μέτωπο μετὰ τὰ δα-κρυλά.

Εἶσαι καλός, ἐγὼ ἐγὼ εἶμαι κακιὰ καὶ ζηλόφθονη, φιθῦ-ρισε σὰν ντροπισμένη. Ζηλεύω τὴ Ἄγαρ ὅχι γιατί μοιρά-ζεται τὴν ἀγάπη σου μαζὶ μου, ἀλλὰ γιατί σοῦ προσφέρει αὐτὸ πὺν δὲ μπόρεσα νὰ σοῦ προσφέρω ἐγὼ τόσα χρόνια.

Ὅσῳ τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ὁ 'Αβραάμ ὀνειρεύτηκε πὺς ὁ Θεὸς τοῦ ὑποσέσθηκε ὅτι θ' ἀποκτοῦσε κι' ἀπὸ τῆ Σάρρα γυιό, μ' ὅλο πὺν ήταν περασμένης πιά ἡλικίας. Ὅ-ταν ξυπνήσε θελήσε νὰ τὸ πῇ τῆς γυναίκας του, μὰ ἄλλαξε γνώμη γιάτὶ δὲν τὸ βρῆκε σωστό. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ πὺν κα-βόταν στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ του, εἶδε ἑαφνικά τρεῖς ἄν-τρες νὰ στέκωνται μπροστὰ του. Ὀλοζένονος καθὼς ήταν, τοὺς κάλεσε νὰ μπουῖν στὸ σπιτικό του. Πρόσταξε τότε νὰ τοὺς ρίξουν νερὸ νὰ πλυθῶν, ἔσφαξε ὁ ἴδιος μετὰ τὸ χερί του ἕνα διαλεκτὸ μοσχάρι καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ καθῶσιν στὸ τραπέζι. Τρώοντας καὶ πίνοντας, μιλοῦσαν γιὰ διάφορα πράγματα μ' εὐγένεια κι' εὐθυμία. Ἄσφα, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς ἄν-τρες ρώτησε:

Ποῦ εἶναι ἡ Σάρρα, Ἀβραάμ;

Στὸ διπλανὸ δῶμα. Ἐτοιμάζει νὰ πλαγιάσῃ.

Τότε ὁ δευτέρος εἶπε:

Σ' ἕνα χρόνο, ἡ Σάρρα θὰ σοῦ γεννήσῃ γυιό.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἐμπαινε μέσα ἡ γυναῖκα, ἀκούσε τὰ λό-για τοῦ ξένου καὶ κρυφωγέλασε. Γιάτὶ ήταν πολὺ γρηγὰ καὶ δὲ μπορούσε φυσικά νὰ πιστέψῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ὅμως οἱ καλεσμένοι, πὺν ήταν ἄγγελοι μετὰ προσορισμὸ νὰ καταστρέψουν τὰ Σόδεμα καὶ τὸ Γόμορα, θυμώσαν. Καὶ εἶπε ὁ τρίτος:

Γιάτὶ γέλασε ἡ Σάρρα; Ὑπάρχει τίποτε δύσκολο γιὰ τὸν Κύριο; Σ' ἕνα χρόνο ἔχετε γυιό!

Ἐφύγαν ἐκεῖνοι γιὰ τὰ Σόδεμα κι' ἀφοῦ τὰ κατέστρεψαν, ἐπέτα ἀπὸ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, κίνησε ὁ 'Αβραάμ καὶ πῆγε κι' ἐγκαταστάθηκε σὰν ἀποικὸς στὰ Γεράρα. Ἐκεῖ πάλι παρουσιάσε τὴ Σάρρα γι' ἀδελφὴ τοῦ γιαι, παρ' ὅλα τὰ χρόνια πὺν ἔξω-κτοῦ ἔχοντες νὰ εἶναι ἀφάνταστα ὡραία. Ἢ φημὴ τῆς ὡστόσο ἔφα-σε σ' αὐτὰ τοῦ 'Αβιμέλεχ, βασιλεῖ τῶν Γεράρων. Τὴν πῆρε τότε στὸ παλάτι του, μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τὴν ἀγγίξῃ. Γιάτὶ τὸ βράδυ πὺν κοιμήθηκε, παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο τοῦ ἀγγελοῦ Κυρίου.

Δῶσε πίσω τὴ Σάρρα στὸν 'Αβραάμ, τὸν πρόσταξε. Ἄλλοιως θὰ τιμωρηθῇς μετὰ θάνατο.

Τρομοκρατημένος ὁ βασιλεὺς, σηκώθηκε ἀπὸ τὰ χαράματα κι' ἔστειλε νὰ φέρουν στὸ παλάτι τὸν 'Αβραάμ.

Πᾶρε τὴ γυναῖκα σου, τοῦ εἶπε. Πᾶσε καὶ τὰ ὄρα πὺν σοῦ ἐτοίμασα καὶ φύγε. Ἀργότερα, ἂν θές, ὑπογράφουμε συν-θήκη μετὰξὺ μας.

Χάρηκε ὁ 'Αβραάμ μετὰ ὅλα ἐκε